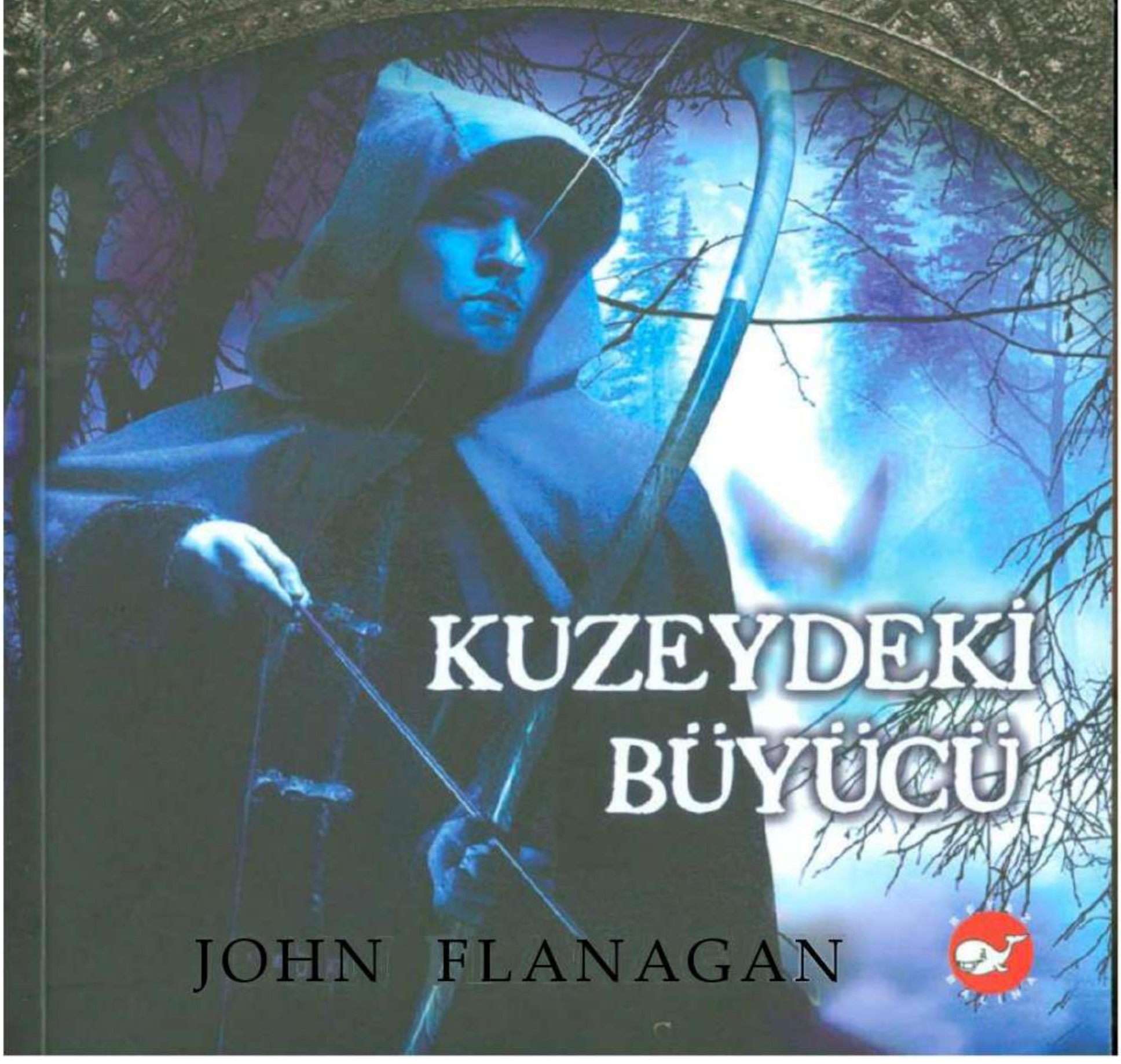
NEW YORK TIMES BESTSELLER

GÖLGELERİN EFENDİSİ

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

JOHN FLANAGAN

1. baskı - Beyaz Balina Yayınlan, 2011

0

GÖLGELERİN EFENDİSİ - 5

Kuzeydeki Büyücü

John Flanagan

Özgün adı: Ranger's Apprentice - 5

The Sorcerer in the North

ISBN: 978-975-999-522-5

© John Flanagan, 2006

Kapak tasarımı © John Blackford, 2008

I Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Random House Avustralya'dan alınmıştır ve Beyaz Balina Yaymlan'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Aslı Onat

Son okuma: Yasemin **Bute**

İngilizceden çeviren: Çağdaş Özkan

Grafik uygulama: İlknur Muştu

Baskı ve cilt: Oktay Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınlan

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Mrk. No: 14 Kat: 1 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: **Yelpaze Dağıtım**

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Mrk. No: 14 Kat: 1 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 46 46 - 544 32 02 - 03

Faks: 0212 544 87 86

info@yelpaze.com.tr

I

ft

NEW YORK TIMES BESTSELLER

KUZEYDEKİ BUYUCU

JOHN FLANAGAN

İngilizce aslından çeviren: Çağdaş Özkan

ARALÜEH, PİKTA, KELTÎKA
MS. 643

KARAKTERLER

Will: Araluen Krallığı'ndaki Redmont Eyaleti'nde, Baron Arald'in koruması altında büyüyen Will, Orman Muhafızı Halt'un çırağı olarak geçirdiği yıUann ardından, artık tam teçhizatlı bir Orman Muhafızı.

Halt: Gelmiş geçmiş en iyi Orman Muhafızlarından biri olan Halt, gölge gibi hareket edebilir, yayı ve oku kusursuz kullanır. Halt, yıllar önce Morgarath'ın ordusunun yenilmesinde de büyük pay sahibi.

Crowley: Orman Muhafızlari'nın Komutanı.

Horace: Yetimhanede yetişen iriyan Horace, başta Will ile anlaşamasa da sonradan iyi dost olurlar. Kusursuz kılıç kullanan Horace, bu ustalığı sayesinde genç yaşında şövalyelik payesine erişmiştir.

Aiyss: Will'in yetimhaneden arkadaşı, ve Redmont Şatosu Dışişleri Bölümü'nün başkanı olan Leydi Pauline'in çırağı. Aiyss, artık eyaletler arasında Haberci olarak görev yapıyor.

Lord Syron: Will'in özel bir görevle gönderildiği Norgate Eyaleti'nin baronu. Gizemli bir hastalığa yakalanan Syron, konuşamıyor ve hareket edemiyor.

Lord Orman: Lord Syron'un oğlu. Babası hasta yatarken başını büyü kitaplarından kaldırmayan Orman, Macindaw Şatosu'nda sevilmeyen bir yönetici.

Şövalye Keren: Syron'un yeğeni; Orman'ın kuzeni ve iyi bir savaşçı. Doğuştan lider ve askerler tarafından da oldukça seviliyor.

Malkallam: Yıllar önce bir çocuğun ölümüne neden olup Norgate'teki Grimsdell Ormaminna kaçan gizemli büyücü. Lord Syron'un hastalığına neden olan büyüyü onun yaptığı düşünülüyor.

Jack Buttle: Seacliffde yaptığı kötülükler ve işlediği cinayetlerle nam salmış adi bir suçlu.

Xander: Lord Orman'ın sadık yardımcısı. Hiç belli etmese de çok cesur biri.

Baron Ergell: Will'in iikgörevyeri olan Seacliff Eyaleti'nin baronu.

Rooklu Sör Norris: Seaclliflfin Savaş Ustası.

Edwina Temple: Seacliffde Will'in kulübesinin işlerini gören eline çabuk, ağzı sıkı bir kadm.

Delia: Edwina'nin kızı; gizliden gizliye Will'den hoşlanıyor.

BÎR

Biliyordu ki kuzeyde, kışın ilk rüzgârları yağmuru önlerine katıp denizi kabartıyor, azgın dalgaların kıyılan dövmesine neden oluyordu. Dalgalar kıyılara vurdukça, beyaz köpükleri havaya fışkırıyordu.

Burada, yani Krallığın güneydoğu ucunda, kışın yaklaştığı, atların ağzından çıkan buhardan anlaşılıyordu yalnızca. Gökyüzü, insanın içine işleyecek kadar duru bir mavilikteydi ve güneşin ılıklığını omuzlarında hissediyordu. Atının sırtında az kalsm kendinden geçecek. Çekici'nin yolunu tek başına bulmasına izin verecekti. Ancak zorlu ve acımasız bir disiplinle yaptığı idmanlar sırasında edindiği deneyimler, buna asla izin vermezdi.

Will'in, önündeki tüm alanı tarayan gözleri, sürekli hareket halindeydi. Başını kımıldatmadığı için bu hareketlilik dışandan fark edilmiyordu. Bu da eğitiminin bir parçasıydı. Görülmeden görmek; fark edilmeden fark etmek. Krallığın bu kısmının diğerlerine kıyasla olaysız bir bölge olduğunun farkındaydı. Seacliff Baronluğu'na atanmasının nedeni de buydu. Göreve yeni başlamış bir Orman Muhafızı'na Krallığın en sorunlu

şehirlerinden biri verilmeyecekti ya. Bu düşünceye öylesine güldü. İlk atamasını almış olmak, bir istila ya da ayaklanma beklemese de gözünü yeterince korkutuyordu zaten. Bu huzurlu ve hareketsiz topraklara ayak bastığına memnundu.

Keskin gözleri, yolun kenarindaki uzun otlar tarafından gizlenen bir nesneye takılınca, dudaklarindaki tebessüm de birdenbire siliniverdi.

Dışarıdan bakan biri, onun olağandışı bir şey görmüş olduğunu anlayamazdı. Çoğu insanın yapacağı üzere atının sırtında doğrulmamış ya da daha iyi görebilmek için üzengilere basarak yükselmemişti. Tam tersine, yoluna devam ederken atının sırtına iyice yerleşmiş gibiydi; etrafında olan bitenle ilgilenmiyordu sanki. Ancak kukuletasının altındaki derin gölgelere gizlenmiş gözleri, aceleyle etrafı tanyordu. Bir hareketlenme gördüğüne emindi. Yolun kenarindaki uzun otlarin içinde, siyah-beyaz bir leke çarptı gözüne. Arazinin solmaya yüz tutmuş yeşillikleriyle sonbahar kızıllığına hiç de uygun olmayan renklerdi bunlar.

Bu olağandışılığı fark eden, yalnızca Will değildi. Kulaklari seğiren Çekici, başını geriye attı ve yelesini savurarak WiU'in duymaktan çok titreşimini hayvanın fıçı gibi göğsünde hissettiği bir kişneme koyuverdi.

"Görüyorum," dedi Will usulca, atma uyarisının yerine ulaştığını bildirerek. WiU'in yumuşak sesini duyunca rahatlayan Çekici sakinleşti ama hâlâ dimdik duran kulaklarini dört açmıştı. Hemen yanlarinda salınarak ilerleyen diğer at ise çevreye karşı ilgisiz görünüyordu. Ne de olsa yalnızca bir yük beygiriydi; Çekici gibi Orman Muhafızı atı eğitimi almamıştı.

Uzun **Otlar,** bir kez daha kıpırdadı. Çok hafif bir **kımıltıydı** ama - **atların** nefes **vermeleriyle** havada **asılı** kalan buhardan da anlaşılacağı üzere - **esinti yoktu.** Hafifçe **omuz** silken Will, ok kılıfının elinin altında bulunduğuna **emin oldu.** Kirişi geri-li kocaman uzun yayı, dizlerinin hizasında **duruyordu.** Orman Muhafızlari, yaylarını omuzlarına takarak seyahat etmezler, silahlarini hemen kullanmaya hazır bir şekilde taşırlardı. Daima.

Will'in kalp atışlari hızlanmıştı. Otlarin içindeki hareketlenme ile arasında otuz metre bile yoktu artık. Halt'un öğretisini hatırladı. *Gözle görülene odaklanma. Başka bir şeyi gözden kaçırman için dikkatini dağıtmaya çalışıyor olabilirler*

Böylece tüm dikkatini yolun kenarindaki uzun otlara vermiş olduğunu fark etti. Sağa sola hızla bakınınca, yolun kırk metre kadar gerisindeki ağaçlıklari fark etti. Belki de yolun kıyısında, otlarin içinde duran şey dikkatini dağıtmışken, orada, gölgelerin içinde ona saldırmaya hazırlanan adamlar saklanıyordu. Hırsız mıydılar, kanun kaçaklari mı, yoksa paralı askerler mi, kim bilebilirdi?

Ağaçlarin içinde hiçbir şey göremedi. Ardından yük beygirinin dizginlerini düzeltirken, arkasına üstünkörü bir bakış attı; o tarafta da hareket yoktu. Çekici'nin ikinci bir uyanda bulunmaması da içini rahatlatmıştı. Ağaçlarin içinde birileri olsaydı, küçük midillisi onu anında uyanrdı.

Çekici'yi diziyle dürtünce hayvan durdu; birkaç adım atan yük beygiri de arkadaşını takip etti. Will sağ elini, kendinden emin bir hareketle ok kılıfına attı ve çektiği oku bir saniyeden kısa bir süre içinde kirişe yerleştirdi. Ardından başını açığa çıkarmak için kukuletasını geriye attı. Uzun yayı, tüylü küçük atı

ve kendine has gri-yeşil benekli pelerini, dışarıdan bakanlara bir Orman Muhafızı olduğunu belli edecekti, bunu biliyordu.

"Kim var orada?" diye seslendi, yayını kirişe yerleştirdiği okuyla birlikte hafifçe kaldırarak. Kirişi henüz germemişti. Otlarin içinde pusuya yatmış birileri varsa eğer, bir Orman Muhafızı'nın onlan iki adım bile atamadan yerlerine mıhlayacağını öğreneceklerdi.

Yanıt yoktu. Efendisi ok atması gerektiğinde bir kaya gibi hareketsiz durması için eğitilmiş olan Çekici, kımıldamadan bekliyordu.

"Çık ortaya!" diye seslendi Will. "Sen, siyah beyaz kıyafetli! Çık ortaya diyorum sana!"

Yalnızca birkaç saniye önce bu toprakların huzurlu ve hareketsiz olduğunu düşünerek yanıldığını hatırladı. Birdenbire, bilinmez bir düşman tarafından kurulmuş olası bir pusuyla karşı karşıya kalmıştı.

"Bu son şansın!" diye seslendi. "Çık ortaya, yoksa seni oklayacağım."

Ve sonra, muhtemelen sözlerine karşılık olarak gelen ses çalındı kulağına. Acı içindeki bir köpeğin çıkardığı hafif iniltilere benziyordu. Çekici de sesleri duymuştu. Kulaklari ileri geri oynuyor, kararsızca homurdanıyordu.

Bir köpek mi acaba, diye düşündü Will. Belki de saldırmaya hazırlanan vahşi bir köpektir? Bu fikri neredeyse geldiği gibi çıkardı aklından. Vahşi bir köpek, onu uyaracak bir ses çıkarmazdı ki. Zaten kulağına çalınan sesler de hınıtı ya da öfke dolu bir uyarı homurtusu değildi; yalnızca iniltilerden ibaretti. Will, sonunda bir karara vardı.

Çevik bir hareketle sol ayağını üzengiden çekip sağ bacağını eyer topuzunun üstünden aşırdı ve yavaşça yere atladı. Atının sırtından bu şekilde inerek, her iki elini de ok atmaya hazır bir şekilde tutmuş, gözlerini olası tehlikenin bulunduğu yönden çekmesi gerekmemişti. Gerek duyması halinde, ayaklan yere değdiği an okunu fırlatabilirdi.

Çekici, bir kez daha homurdandı. Bu tür belirsizlik anlarında, Will'i hızlı refleksleri ve çevik ayaklariyla hızla tehlikeden uzaklaştırabilmek için, çocuğun sırtında oturmasını tercih ediyordu.

"Her şey yolunda," dedi Will atma kısaca ve yayını hazır tutarak yavaş adımlarla ilerlemeye başladı.

On metre. Sekiz. Beş... kuru otlarin arasından taşan siyah ve beyaz lekeleri net bir şekilde görebiliyordu artık. Ve iyice yaklaştığında, siyah beyazın yanında gözüne başka şeyler de çarptı. Kuruyup keçeleşmiş kanla yoğun, kırmızı renkli taze kan. İnilti bir kez daha duyuldu. Will, onu yolundan alıkoyan şeyin ne olduğunu açıkça görebiliyordu artık.

Arkasını dönerek Çekici'ye "sorun yok" işaretini verdi ve tüylü midilli, efendisine katılmak üzere öne doğru hareketlendi. Yayını bir tarafa bırakan Will, otların içinde yatan yaralı köpeğin yanına diz çöktü.

"Neyin var, oğlum?" dedi tatlı bir sesle. Başını sesin geldiği tarafa çeviren köpek, Will, sağ omzundan kalçasının arkasına dek uzanan derin yaraya dokunduğunda bir kez daha inledi. Hayvan kımıldanınca, yaradan bir anda taze kan fışkırmaya başlamıştı. Will, dermansızca yan yatmış hayvancağızın acıyla bakan tek gözünü görebiliyordu.

Hayvanın bir çoban köpeği olduğunu fark etti; kuzeydeki sınır topraklarinda yetiştirilen, zekâlari ve sadakatleriyle tanınan çoban köpeklerinden biriydi. Siyah renkliydi; boğazında ve göğsünde bembeyaz tüyleri vardı, gür kuyruğunun ucu da beyazdı. Beyaz bacaklı köpeğin başı, üstüne bir kapüşon geçirilmişçesine siyah tüylerle kaplıydı. Simsiyah kulaklarina, burnundan geçip gözlerinin arasına doğru uzanan beyaz bir leke eşlik ediyordu.

Köpeğin böğründeki kesik, pek derin değil gibiydi. Büyük olasılıkla göğüs kafesi hayvanın yaşamsal organlarını korumuştu. Ancak korkutucu uzunlukta bir yaraydı ve iki ucu da bir bıçakla kesilmişçesine düzgündü. Ayrıca yaradan çok fazla kan akmıştı. Will, en büyük problemin bu olduğunu fark etti. Hayvan, zayıfdüşmüş, çok kan kaybetmişti. Belki de kurtarilamayacak kadar çok.

Hemen ayaklanıp eyer çantalarına yönelerek, her Orman Muhafızı'nın yanında taşıdığı ilkyardım çantasını açtı. Köpeğin bir tehlike teşkil etmediğinden emin olan Çekici, meraklı bakışlarla efendisini gözlüyordu. Omuz silken Will, ilkyardım çantasını işaret etti.

"İnsanlarda işe yaradığına göre," dedi, "köpekte de yaramali."

Yumuşak bir hareketle yanma döndüğü yaralı hayvanın başını okşadı. Köpeğin yukari kaldırmaya çalıştığı başını nazikçe bastıran Will, boştaki eliyle ilkyardım çantasını açarken yüreklendirici birkaç kelime mırlidandı.

"Sana ne yapmışlar, bir bakalım, oğlum," dedi.

Yaranın etrafında kuruyan kanla keçeleşen tüyleri, mata-

rasındaki suyla elinden geldiğince temizledi. Sonra, açtığı küçük bir tüpün içindeki maddeyi, dikkatle yaranın uçlanna sürdü. Merhemde, hayvana daha fazla acı çektirmeden temizleyip sarabilmesi için yarayı uyuşturacak bir ağrı kesici bulunuyordu.

Merhemin etkisini göstermesi için birkaç dakika bekledikten sonra, iltihap kapmasını engelleyip iyileşmesini sağlayacak olan bitkisel karışımı yaraya sürmeye başladı. Ağrı kesici işe yaramıştı; köpek artık pek acı çekiyor gibi gözükmediği için Will, hareketlerini hızlandırdı. İşini görürken, hayvana "oğlum" diye hitap ederek hata yaptığını fark etti. Köpek dişiydi.

Ona yardım edildiğini fark eden çoban köpeği, ara sıra inleyerek kımıldamadan yatıyordu. Ancak önceki gibi acıyla değil, teşekkür edercesine inliyordu artık. Will, başını yana eğerek temizlediği yarayı inceledi. Hâlâ kanamakta olan derin yarayı kapatması gerektiğini biliyordu. Ancak köpeğin kalın tüyleri ve yaranın yeri nedeniyle sargı bezi yeterli olmayacaktı. Yarayı dikmesi gerektiğini fark ederek omuz silkti.

"Hazır merhemin etkisi devam ederken dikiş işini de aradan çıkarabiliriz aslında," dedi köpeğe. Başını yere yatıran hayvan, oynatıp durduğu tek gözüyle ona yardım eden çocuğu izliyordu.

Will, ince ipek iplikle bir düzine hızlı dikiş attığı yaranın uçlarını bir araya getirirken, çoban köpeğinin derisine girip çıkan iğneyi hissettiği belli oluyordu. Ancak hiç acı çekmiyor gibiydi; ilk başta şöyle bir irkildikten sonra kımıldamadan Will'in işine devam etmesine izin vermişti.

İşini bitiren Will, tek eliyle siyah-beyaz kafanın üstündeki kalın ve yumuşak tüyleri okşadı. Yara kapanmıştı kapanmasına ama köpeğin o halde yürüyemeyeceği belliydi.

"Burada bekle," dedi Will usulca. "Bekle."

Yük beygirine doğru yürüyüp hayvanın taşıdığı malzemeleri düzenlerken, köpek de uysalca yatmaya devam ediyordu.

Eyerin her iki tarafında, Will'in kitaplarının ve kişisel eşyalarının bulunduğu iki uzun çanta asılıydı. Çantaların arasındaki girintiyi düzleştirmek için yedek bir pelerin ve birkaç battaniye kullanan Will, köpeğin uzanabileceği yumuşaklıkta, rahat bir oyuk -hafifçe kımıldanabileceği kadar gevşek ve hayvanı güvenle atın üstünde tutacak kadar da sıkı bir yuva- hazırladı.

Sonra arkasını dönerek, sıcacık vücudunun altından geçirdiği elleriyle köpeği nazikçe kaldırdı; bir yandan da hafifçe mırlidanıyordu. Merhem etkiliydi etkili olmasına, ancak etkisi uzun süreli değildi. Yaranın kısa süre sonra yeniden acı verece-ğinin bilincindeydi Will. Bir inilti daha koyveren köpek, onun için hazırlanmış olan oyuğa doğru kaldırılırken, sessizliğini korudu. Will, hayvanın başını son bir kez okşayarak kulak-larini kaşıdı. Başını hafifçe kaldıran köpek de karşılık olarak kurtaricısının elini yaladı. Bu basit hareket bile zavallıcığı bit-kin düşürmüşe benziyordu. Will, o sırada hayvanın gözlerinin farklı renklerde olduğunu fark etti. Köpek yan yattığı için, o ana dek yalnızca kahverengi olan sol gözünü görmüştü. Oysa şimdi, köpeğin sağ gözünün mavi olduğunu görebiliyordu. Bu acılı halinde bile çılgın, hınzır bir hava veriyor ona, diye düşündü.

"Aferin kızıma," dedi köpeğe. Arkasını dönüp Çekici'yle yüz yüze geldiğinde, midillisinin onu meraklı gözlerle süzdüğünü fark etti.

"Artık bir köpeğimiz var," dedi ona. Çekici, başını savurarak kişnedi.

Ne gerek vardı ki, diyordu sanki.

İKİ

Öğlene doğru denize vardıklarında, Will, artık yolculuğunun sonuna yaklaştığının farkındaydı.

Seacliff Şatosu, derinliği yüzlerce metreyi bulan denizle anakaradan aynımış, yaprak şeklinde geniş bir adaya kuruluydu. Deniz alçaldığında, adaya dar bir geçitten ulaşılabiliyordu ancak deniz yükseldiğinde, şimdi olduğu gibi, karşıya geçmek için bir sal kullanılması gerekiyordu. Ulaşım zorluğundan ötürü Seacliff, yıllar boyunca güvenli ancak durgun bir yer olagelmişti. Eski zamanlarda, kurt gemileriyle baskınlara çıkan Skandiyalılar bölgeye hareketlilik getiriyordu elbette. Ancak kuzeyli deniz kurtları, birkaç yıldır Araluen kıyılarina baskın yapmıyordu artık.

Adanın yüzölçümü doksan altı kilometrekare olmasına rağmen Will, şatoyu henüz görememişti. Şatonun adanın ortalarındaki yüksek bir mevkiye kurulu olduğımu düşündü; temel taktik anlayışı ona böyle söylüyordu. Ancak şato, o an görüş alanında değildi.

Öğlen olduğunda bir şeyler atıştırmak için durmayı düşündüyse

de, yolculuğunun bitmesine bu kadar az kalmışken yoluna devam etmeye karar verdi. Şato duvarlarının hemen dibindeki köyde bir han bulurdu nasılsa. Olmadı, şato mutfağından kendine yiyecek bir şey alırdı. Yük beygirinin dizginlerini çekti ve eğilerek yaralı köpeği inceledi. Gözleri kapah olan hayvan, burnunu patilerine yaslamıştı. Nefes alıp verdiğinde, yüzünün siyah kıvrimlari kımıldıyordu. Yaranin üstünde hâlâ kan vardı ama hayvan kan kaybetmiyordu artık. Köpeğin rahat bir şekilde yattığma ikna olan Will, Çekici'yi mahmuzladı ve kumsala yanaşmış olan geniş sala bindiler.

Kırklı yaşlarda kaslı bir adam olan salcı, aracının güvertesine yayılmış, sıcak sonbahar güneşinin altında kestiriyordu. Koşum takımlarından çıkan hafif şıngırtıyı duyar duymaz, altıncı hissi harekete geçmişçesine uy anı verdi birden. Doğrulup gözlerini ovuşturdu ve ayağa fırladı.

"Adaya gitmem gerekiyor," dedi Will. Bunun üzerine adam, acemi bir tavırla selam durdu.

"Evet elbette, beyim. Elbette. Hizmetinizdeyim, Orman Muhafızı."

Adamın sesinden tedirginliği hissediliyordu. Will, belli etmeden iç geçirdi. İnsanlarin Orman Muhafızlari'na, onun gibi genç görünseler de ihtiyatla yaklaşmalarına hâlâ alışamamıştı. Will, dost canlısı bir insandı ve çoğu zaman etrafındakilerle arkadaşlık kurmaya özenirdi. Ancak bu. Orman Muhafızlan'nın tarzı değildi. Uzak tavırlari, sıradan insanlarla aralarına mesafe koyma amaçlarina hizmet ediyordu. Orman Muhafızlari Birhği'nin esrarengiz bir havası vardı. Efsanevi silah kullanma ve görünmeden hareket etme yetenekleriyle örgütlerinin ketum doğası, bu esrar perdesini daha da genişletiyordu.

Salcı, aracın iki ucundaki geniş makaralarin içinden geçirilmiş, anakaradan adaya dek uzanmakta olan kaim kabloya asıldı. Bir ucu suyun içinde olan sal yüzmeye başlayıncaya kadar kumsalda hafifçe hareket etti. Will, adamın geniş salı makara düzeneği sayesinde kolayca idare ettiğini düşündü.

Küpeşteye asılı ücret levhasını incelediği, salcının gözünden kaçmamıştı.

"Orman Muhafızlari'na bedava, beyim. Size geçiş ücretsiz."

Will, başını iki yana salladı. Halt, öğrencisinin aklına seyahatlerinin ücretini mutlaka ödemesi gerektiğini işlemişti. *Kimseye borçlu kalma,* demişti. *Kimseye iyilik borcun olmasın.*

Hızlıca bir hesap yaptı. Tarife, adam ve at başına yarim altın diyordu. Dört kuruş da diğer hayvanlar için dese, toplamda iki lira gibi bir ücret ediyordu. Atının sırtından inip cüzdanından çıkardığı üç liralık altın sikkeyi adama uzattı.

"Ücret neyse ödeyeceğim," dedi. "Yaklaşık iki lira tutuyor." Elindeki sikkeye bakan salcı, şaşkın bakışlarını sürücüyle atlara çevirdi. Will, başıyla yük beygirini işaret etti.

"Yük beygirinin üstünde bir hayvan daha var," diye açıkladı. Başını sallayan salcı, çocuğa para üstü olarak bir liralık gümüş sikke uzattı.

"Haklısınız, beyim," derken, Will'in tekneye çıkarip sırtındaki köpeği kontrol ettiği yük beygirini meraklı bakışlarla gözlüyordu.

"Güzel bir köpekmiş bu," dedi. "Sizin, değil mi?"

"Yolda yaralı halde buldum," dedi Will. "Birileri bıçakla böğrünü kesip ölüme terk etmişti onu."

Salcı, kirli sakallı çenesini düşünceli bir tavırla kaşıdı. "Jack Buttle'in bunun gibi bir çoban köpeği vardı. Bir köpeği yaralayıp bu şekilde kaderine terk edebilecek türden bir adamdır. Ters herifin tekidir şu bizim Jack, hele ki biraz içmeye görsün."

"Peki, bu Jack Buttle ne iş yapar?" diye sordu Will.

Salcı, omuz silkti. "Hayvan alır satar ama birçok farklı işle uğraşır. Bazılari onun esas işinin geceleri sokaklarda dolanan gezginlere saldırmak olduğunu söyler ama kimsenin elinde kanıt yok. Mızrak kullanmada pek maharetlidir. Uzak durulması gereken adamlardan biri işte."

Köpeğin böğründeki korkunç yarayı aklına getiren Will, bakışlarını bir kez daha yük beygirine çevirdi.

"Eğer köpeğe zarar veren kişi Buttle ise, benden uzak dursa iyi olur," dedi soğuk bir ifadeyle.

Salcı, bir an için çocuğu inceledi. Biçimli ve genç bir yüzü vardı ama adamın dikkatini, özellikle gözlerindeki o sert panltı çekmişti. Konu Orman Muhafızlari olduğunda, fazla varsayımda bulunmamak gerektiğini fark etti. Çelik gibi bir iradesi olmasa, bu tatlı çocuğu Orman Muhafızı yapmazlardı. Orman Muhafızlari'nın dış görünüşleri aldatıcıydı ve bu gerçeği herkes bilirdi. Hatta bazılari kara büyü sanatlarinda yetenekli olduklarını da gizlerdi. Salcı, Orman Muhafızlanrının buna haklan olup olmadığından emin değildi. Kem gözlerden korunmak için kaçamak bir el işareti yaptıktan sonra, sohbeti sona erdirmek için bir bahane bulduğuna memnun olarak teknenin önüne doğru yürüdü.

"Haydi karşıya geçelim o zaman," dedi. Will, havadaki

değişimi sezmişti. Çekici'ye bir göz atarak kaşlarini kaldırdı. Midilli ise bakışlarının farkında değil gibiydi.

Adamın kalın halata bir kez daha asılmasıyla birlikte, sal, yassı pruvanın altından çağıldayarak alt taraftaki ahşap bölmelere çarpan küçük dalgaların arasından adaya doğru ilerlemeye başladı. Will, salcının yaşadığı saz çatılı küçük ahşap kulübenin -muhtemelen bir güvenlik önlemi olarak- ada tarafında kaldığını fark etti. Salın pruvası, kısa süre içinde adanın çakıllı kumlarina sürtündü ve aniden durup akıntı nedeniyle hafifçe yana savruldular. Ön taraftaki ipten korkuluğu kaldıran salcı, inmesi için Will'e işaret etti. Will de Çekici'nin sırtına atladı ve kafile, toynak tıkırtıları arasında dikkatle ilerledi.

"Teşekkürler," dedi Will, Çekici kumsala indiğinde. Salcı, yeniden selam durdu.

"Hizmetinizdeyim, Orman Muhafızı," dedi. Sonra, ağaçlara yönelerek görüş alanından çıkan zayıf, dimdik çocuğu izledi.

Şatoya ulaşmak için yarim saat daha yol almalari gerekmişti. Yol, düzgün aralıklarla yerleştirilmiş ağaçların arasından adanın merkezine doğru yokuş yukari kıvrılıyordu. Redmont Şatosu'nun etrafını çevreleyen gür ormanlarin ya da WiU'in hatırladığı kadarıyla Skandiya'daki kara çam ormanlarının aksine, etraf aydınlıktı.

Hafifçe saranp kıvrılmalarina rağmen yapraklarin çoğu dökülmemişti henüz. Her şey hesaba katıldığında. Will, güzel bir

yerde yolculuk ediyordu aslında. Yol üstünde tavşanlar ve yabani hindiler gibi çok sayıda av hayvanı görülüyordu. Birden gözüne bir beyazlık çarptı. Yerinden fırlayıp hızla koşmaya başlayan bir geyiğin arka bacaklariydı gördüğü. Yasadışı avcılık, buralarda çok yaygın olmalı, diye düşündü. Will, mütevazı sofralarını arada sırada geyik ya da kuş etiyle süslemek isteyen köylüleri anlayabiliyordu. Neyse ki yasadışı avcılık yerel yönetimin sorumluluğundaydı ve baronun koruculari tarafından denetleniyordu. Gerçi Will'in, görev icabı da olsa yerel profesyonellerin kimliklerini öğrenmesi gerekiyordu. Yasadışı avcılık yapan kişilerden, etrafta olan bitene dair önemli bilgiler alabilirdi. Ve bilgi, bir Orman Muhafızı'nın en değerli servetiydi.

Bir süre sonra ağaçlar seyreldi ve Will yeniden güneş ışığında at sürmeye başladı. Yukari doğru kıvrılan yol onu, doğal bir platoya, yaklaşık bir kilometre uzunluğundaki geniş bir düzlüğe çıkarmıştı. Düzlüğün merkezinde Seacliff Şatosu ve hemen yanındaki köy -şato duvarlarina yaslanmış saz damlı bir kulübeler yığını- yer alıyordu.

Şato, Redmont Şatosu'nun etkileyici büyüklüğü ya da Kral'ın yaşadığı Araluen Şatosu'nun görkemli güzelliğine alışanlar için bir parça hayal kırıklığı yaratıyordu. Yüksekliği beş metreyi bile bulmayan duvarlariyla büyük bir kale gibiydi aslında. Yakından bakıldığında, duvarların en az bir kısmının ahşaptan -dik açı yapacak şekilde yere konan ve demir desteklerle birbirine tutturulmuş kocaman ağaç kütüklerinden- yapılmış olduğu görülüyordu. Yeterince etkili bir bariyer, diye düşündü Will. Ancak Redmont'un yekpare demirden duvarlarının insanın üstünde bıraktığı çarpıcı etkiden yoksundu. Yine de tüm

köşelerde ve merkezi hisarda, bir saldırı anında son çare olarak sığmılabilecek, sıkıca desteklenmiş birer kule bulunuyordu. Hisann tepesinde, Baron Ergell'in öğlen melteminde dalgalanan geyik başlı sancağını görebiliyordu çocuk.

"Geldik," dedi Çekici'ye. Onun sesini duyan hayvan, yelesini iki yana savurdu.

Şatoyu görür görmez dizginlere asılmıştı Will. Yapıyı iyice inceledikten sonra. Çekici'yi mahmuzladı ve yeniden ilerlemeye başladılar. Yük beygiri, her zamanki gibi yavaş adımlarla arkalarından geliyor, şatoya uzanan çiftlik arazilerinin arasından ilerlerken, ara sıra ipini çekiştiriyordu. Havaya bir duman kokusu hâkimdi. Mısır ekinleri sıkıca sarmalanmış ve ürün toplandıktan sonra yakılmıştı. Kor alevler içten içe hâlâ yanıyordu. Bir iki hafta içinde çiftçiler külleri tarlalara sürecek ve aynı işlem bir kez daha başlayacaktı. Duman kokusu, çıplak tarlalar ve cılız sonbahar güneşi, vll'in hatıralarını canlandırmıştı. Çocukluk hatıraları, Hasatlara ve hasat festivallerine dair anılar. Puslu yazlar, dumanlı sonbaharlar ve karla kaplı kışlar. Ve son altı yılda akıl hocasıyla, o aldatıcı nemrut suratıyla Hah denen Orman Muhafızı ile kurduklari yakınlığa dair hatıralar.

Tarlalarda çalışmakta olan birkaç işçi, şatoya doğru at süren pelerinli surete bir göz atmak için çalışmayı durdurmuştu. Will, yakınlardaki bir ikisine başıyla selam verdi ve adamlar da ihtiyatla, ellerini kaldırarak onu selamladılar. Basit çiftçiler Orman Muhafızlan'in anlamıyordu ve bunun bir sonucu olarak da onlara tam anlamıyla güvenmiyorlardı. Elbette, savaş ya da tehlike zamanında yardım, koruma ve önderlik etmelerini istemek için Orman Muhafızlari'na başvuracaklardı. Ancak

şimdi, görünürde bir tehlike yokken, aradaki mesafeyi koruyacaklardı.

Şato sakinleri ise daha farklıydı. Baron Ergell ve Savaş Ustası -Will, birkaç saniye düşündükten sonra adamın adının Norris olduğunu hatırlamıştı- Orman Muhafızlari Birliği'nin oynadığı rolün ve birlik üyelerinin Krallığın elli baronluğuna kattığı değerin farkında olmalıydı. Orman Muhafızları'ndan korkmuyorlardı ama bu, Will'in onlarla yakın bir ilişki kurmak isteyeceği anlamına gelmiyordu. Aralarındaki ilişki, bir iş ortaklığından ibaret olacaktı.

Unutma, demişti Halt ona, *bizim görevimiz baronlara yardımcı olmak ancak öncelikli sadakatimiz Kraladır Bizler Kral'ın iradesinin doğrudan temsilcileriyiz ve bazen bu durum, yerel çıkarlarla örtüşmeyebilir. Bizler baronlarla işbirliği yapar ve onlara tavsiyelerde bulunuruz. Ancak bağımsızlığımızı da koruruz. Sakın ola ki baronuna borçlanmayasın ya dc şatodaki insanlarla çok yakınlaşmayasın.*

Will'in eğitimini tamamladığı Redmont gibi topraklarda, işler daha farklı yürüyordu elbette. Redmont Lordu Baron Arald, Kral'ın konseyinin bir üyesiydi. Bu durum Baron, emrindekiler ve topraklarindan sorumlu Orman Muhafızı Halt arasında daha yakın bir ilişki bulunmasına imkân tanıyordu. Ancak genele bakıldığında, Orman Muhafızları, hayatlarını yalnız geçirmeye mahkûmdu.

Bunun iyi taraftan da vardı elbette. En önemlisi, Birlik üyeleri arasında süregelen yoldaşlık ilişkisiydi. Her biri Krallığın ayrı bir baronluğunda olmak üzere, aktif görevde elli Orman

Muhafızı bulunuyordu ve hepsi birbirlerini isimleriyle tanırdı. Will selefini yakından tanıyordu. Bartell, yıllık çırak değerlendirme smavlarinda Will'i imtihan eden öğretmenlerden biriydi ve emeklilik karan alarak Will'in, eğitimini tamamlamış Orman Muhafızlari'nın sembolü olan gümüş meşe yaprağına kavuşmasını sağlamıştı. Yaşlanan ve Orman Muhafızı hayatının zorluklarıyla at sırtında zorlu yolculuklar, kaba zeminlerde uyuma ve sürekli tetikte olmak- artık baş edemeyen Bartell, gümüş meşe yaprağını altın emeklilik yaprağıyla değiştirmişti. Arşivde Birliğin tarihçesini derlemek üzere Araluen Şatosu'ndaki Birlik karargâhında çalışacaktı artık.

Will, usulca gülümsedi. Will, ilk birkaç görüşmelerini biraz sıkıntılı geçirmiş olsa da, sonrasında kültürlü ve son derece bilgili bir adam olan Bartell'den hoşlanmaya başlamıştı. Bartell, genç adamın hayatını çekilmez kılmasını umduğu sınavlar üretmekte ustaydı. Will, Bartell'in onun için hazırladığı soruların ve çetrefilli problemlerin değerini anlamaya başlamıştı artık. Tüm o zorluklar, çocuğu güç Orman Muhafızı hayatına hazırlama amacını taşıyordu.

O hayat ki. Orman Muhafızlari'nın varlıklarini günden güne kaplayan yalnızlığı telafi ediyordu. Tüm krallığın işleyişine ve politik sırlarına vakıf elit bir grubun üyesi olmanın karşı konulmaz bir çekiciliği ve beraberinde getirdiği yoğun bir tatmin hissi söz konusuydu. Orman Muhafızı çırakları - tutarlılık, uyanıklık, el ve göz çabukluğu gibi - fiziksel yetenekleri ama daha çok doğal meraklılıklari nedeniyle seçilirdi. Bir Orman Muhafızı, daima daha fazlasını sorup öğrenmenin ve etrafında olan bitenle ilgili daha çok ipucu edinmenin yollarini arardı.

* Bir görevde ya da makamda kendinden önce bulunmuş olan kimse. (Ed. N.)

Halt, onu çırak olarak yanına almadan önce henüz bir delikanlıyken, o kıpır kıpır merakı ve bunun neden olduğu erken gelişmişlik, WiU'in başına hak ettiğinden de fazla dert açmıştı.

Artık küçük köye giriyordu ve onu gözleyenlerin sayısı artmıştı. Birçoğu onunla göz teması kurmuyordu; kuranlar ise Will başıyla -kendince tatlılıkla- selam verdiğinde, bakışlarını onunkilerden kaçırıyorlardı. Ellerini acemi hareketlerle alınlarına götürüp çocuğu selamladılar ve geçmesi için kenara çekildiler. Buna hiç gerek yoktu aslında, zira geniş köy sokağı geçebileceği kadar genişti. Etrafında, herhangi bir köyde rastlayabileceği zanaatkarların sembollerini görebiliyordu; demirci, marangoz, ayakkabıcı.

Köyün ortasından geçen tek sokağın sonunda, daha büyük bir yapı yer alıyordu. Köydeki tek iki katlı bina buydu. Ön tarafında geniş bir verandası vardı ve kapısının üstünde de bir maşrapa sembolü asılıydı. Burası han olmalı, diye düşündü Will. Temiz ve bakımlı görünüyordu; üst kattaki yatak odalarının pencerelerindeki panjurlar yeni boyanmış, kerpiç duvarlara ise badana yapılmıştı. O sırada üst kattaki pencerelerden biri açıldı ve bir kız beliriverdi. On dokuz, yirmi yaşlarında görünüyordu. Esmer, kısa saçlıydı ve yeşil gözlerini iri iri açmıştı. Pürüzsüz cildiyle oldukça güzel bir kızdı. Dahası, köylülerin aksine Will'in bakışlarına karşılık vermiş, gözlerini onunkilerden kaçırmamıştı. Hatta çocuğa gülümseyecek kadar ileri bile gitti. Güldüğünde, yüzü nefes kesecek kadar güzelleşmişti.

İnsanların bakışlarını ondan kaçırması nedeniyle zaten huzursuz olan Will, kızın açık ettiği ilgisinden iyice rahatsız olmuştu. *Demek yeni Orman Muhafızı sensin,* diye düşündüğünü

hayal ediyordu kızın. *Bu iş için biraz fazla genç görünüyorsun, öyle değil mi?*

Pencerenin altından geçerken kızı izlemek için başını kaldırdığında, ağzının hafifçe açılmış olduğunu fark etti. Bunun üzerine ağzını kapayıp, gülümsemeden sert bir selam verdi kıza. Kızın tebessümü tüm yüzüne yayılınca, göz temasını ilk kesen Will oldu.

Handa durup çabucak bir şeyler atıştırmayı planlıyordu ancak bu beklenmedik gelişme, fikrini değiştirmesine neden olmuştu. Ona verilmiş olan yazili talimatlari hatırladı. Kulübesi köyün üç yüz metre kadar gerisinde, şato yolunun üzerinde ve küçük bir ağaç korusu tarafından korunuyor olacaktı. Koruluğu görebiliyordu artık. Köy arkalarinda kalırken. Çekici'yi hafifçe mahmuzlayarak hızlandırdı. Yirmi, otuz çift meraklı göz tarafından izlenmekte olduğunu hissedebiliyordu. Hanın üst katındaki o yeşil gözlerin de izleyenlerin içinde olup olmadığını merak etti ancak bu düşünceyi hemen aklından uzaklaştırdı.

Üzerinde çatı yerine yanyana dizilmiş geniş ve yassı nehir taşlan bulunan kütükten yapılma kulübe, tipik bir Orman Muhafızı eviydi. Evin önünde küçük bir veranda, arkasında ise ahırla atlann eyerlenebileceği avlu yer alıyordu. Ağaçlarin hemen dibine kurulmuş olan kulübenin bacasından çıkan kıvrımlı dumanlar, Will'i şaşkına çevirmişti.

Gün boyunca at sürdüğü için her yanı tutulmuş bir halde Çekici'nin sırtından yere atladı. Çekici'yi bağlamaya gerek yoktu ama yük beygirinin dizginlerini veranda kazıklarindan birine geçirip düğüm attı. Köpeğin uykuda olduğunu görünce, hayvanı birkaç dakika daha rahatsız etmemeye karar verdi.

Buranın evi olacağına dair bir şüphesi varsa bile, kapının üst pervazına oyulmuş meşe yaprağı sembolünü gördüğünde kaybolup gitmişti. Bir an durdu ve bumunu usulca ona sürtmekte olan Çekici'nin kulaklarini kaşıdı.

"Eh, oğlum," dedi, "eve geldik sanırim."

Will, kapıyı iterek kulübeye girdi. Son birkaç senedir çatısı altında yaşadığı yuvasının neredeyse tıpatıp bir benzeriydi burası. Adımını attığı giriş kısmı, kulübenin yarısını kaplıyordu ve oturma ile yemek odası olarak kullanılıyordu. Solunda, pencerenin karşısında duran çam ağacından bir masa ve dört sade sandalye, diğer tarafta, şöminede neşeyle çıtırdayan ateşin etrafında ise rahat görünümlü iki ahşap koltuk ve iki kişilik bir kanepe yer alıyordu. Ateşi kimin yaktığını merak ederek etrafına bakındı ancak ortalıkta kimsecikler yoktu.

Mutfak, yemek odasının bitişiğindeki küçük bir odacıktan ibaretti. Yeni temizlenip cilalandıkları belli olan bakır tencere ve tavalar, minik odun ocağının yanındaki duvarda asılıydı. Pencerenin altındaki küçük bir vazoya taze kır çiçekleri -mevsimin son çiçekleri olmalı, diye düşündü Will- yerleştirilmişti. Bu huzurlu ortam Will'e yeniden Halt'u hatırlatmış ve boğazına bir yumru oturmasına neden olmuştu. Nemrut bakışlı Orman Muhafızı, kulübesinde daima çiçek bulundururdu.

Will, yatak odalarini incelemek için ilerledi; oturma odasına bir kapıyla bağlı olan, basit mobilyalı iki küçük oda vardı. Tam da beklediği gibiydiler, bu odalarda da kimse yoktu. Minik kulübedeki her yere bakmıştı; ateşi yakıp çiçekleri vazoya yerleştiren kişinin arka taraftaki ahırda saklanıyor olma ihtimali hariç tabii, ama buna hiç ihtimal vermiyordu.

Kulübenin yakın zamanda temizlenmiş olduğunu fark etti. Bartell ayrilalı bir ay ya da daha uzun bir süre olmuştu ama Will'in şöminenin üzerinde gezdirdiği parmağında tozun zerresi yoktu. Ayrica ızgaranın önünü kaplayan taş yığını da yakınlarda süpürülmüş gibiydi. Ortalıkta ne bir kül parçası ne de ateş artıkları vardı.

"Yardımsever bir komşumuz var anlaşılan," dedi kendi kendine. Sonra, dışanda sabırla bekleyen hayvanlari hatırlayınca, yeniden kapıya yöneldi. Güneşin konumuna bir göz atınca karanlığın çökmesine bir saatten fazla zaman olduğunu fark etti. Şatoya geldiğini bildirmeden önce, eşyalarini yerleştirecek kadar vakti vardı.

Dışari çıktığında yük beygirinin sırtındaki köpek uyanmış, ilgiyle etrafını izliyordu. Bu iyiye işaret, diye aklından geçirdi Will. Yaşama inatla tutunan köpeğin güçlü iradesi, bu bitkin anlarında hayvana çok faydalı olacaktı. Yük beygirinin sırtından hafifçe kaldırdığı köpeği kulübeye taşıdı. Hayvancağız, ateşin yakınlarındaki taşlara uzanıp, sıcaklığın tadını çıkardı. Yük beygirinin yanma dönen Will, eyer çantasından çıkardığı eski bir midilli battaniyesiyle köpek için daha yumuşak bir yer hazırlamak üzere yeniden içeri girdi. Battaniyeyi yerleştirdi ve acı içinde ayağa kalkarak o tarafa doğru birkaç adım topallayan hayvan, memnuniyetle yeni yatağına uzanıverdi. Will,

mutfak tezgâhinin içine inşa edilmiş olan tulumbadan -burada bahçedeki kuyudan su çekmeye gerek yok demek ki, diye düşündü- bir kâse su doldurup hayvanin yanma bıraktı. Köpek, onunla ilgilenildiğinin farkında olduğunu belli edercesine tüylü kuyruğunu bir iki kez hafifçe zemine vurdu.

Yaptığı işten memnun kalan Will, atlarin yanına döndü ve Çekici'nin eyer kuşağını gevşetti. Şatoya gidip kendisini resmen tanıtmak zorunda olduğu için eyeri tamamen çıkarmanın bir anlamı yoktu. Sonra yanında getirdiği, özel eşyalarindan oluşan küçük çıkını çözmeye başladı.

Onu da halledince yük beygirini eyerinden kurtardı ve ahıra götürdüğü hayvanı kaşağılayıp ahırdaki bölmelerden birine soktu. Yemliğin taze samanla, su kovasının da ağzına dek dolu olduğu gözünden kaçmamıştı. Suyu şöyle bir gözden geçirdi, yüzeyinde çer çöp birikmemişti. Kovanın içinde yeşil tortular da yoktu. Diğer bölmedeki kovayı kaldırip dışari çıkararak Çekici'ye su içirdi. Midilli, minnettarlığını belli edercesine yelesini savurdu.

Eşyalarini kulübeye yerleştirmeye başlayan Will, şiltesini ikisi de küçücük olan odalardan nispeten daha geniş olanındaki yatağın üstüne serdi ve yedek kıyafetlerini perdeli dolaba asmaya başladı.

İçinde kitaplarının bulunduğu muşamba ruloyu daha sonra yerleştirmek üzere oturma odasındaki büfenin üstüne bıraktı. Yayıyla ok kılıfını, şimdilik girişin yanındaki çivilere asmıştı. Kendilerine has çifte kınları içindeki saks bıçağı ile fırlatma bıçağını hâlâ üzerinde taşıyordu. Bir Orman Muhafızı, bıçaklarını yalnızca uyumak üzereyken

çıkarırdı ve çıkardığında bile elinin altında bulunmalarına özen gösterirdi.

Etrafına şöyle bir bakındı. Aslında yanında çok az şey getirmişti ama eşyalarını yerleştirince kulübe en azından biraz -bir sahibi varmışçasına- karakter kazanmıştı. Düşünceleri, dışandaki Çekici'den gelen bir uyan kişnemesiyle kesildi. Aynı anda, ateşin başındaki köpek de başını kaldınp acılı bir ifadeyle kapıya doğru bakmaya başlamıştı. Will, yumuşak sözlerle hayvanı yatıştırdı. Çekici'nin uyarısı bir tehlike işareti değildi, birilerinin yaklaşmakta olduğunu bildiriyordu yalnızca. Bir iki saniye sonra verandada hafif ayak sesleri duyuldu ve açık kapının eşiğinde bir kadın belirdi. İçeri girmeden önce duraksayan kadın, kapının çerçevesini tıklattı.

"Girin," dedi Will. Nasıl karşılanacağından emin değilmiş gibi tereddütle gülümseyen kadni, içeri adımını attı. Will, aydınlık kapıdan uzaklaşıp içeri giren kadrrun hatlarini daha iyi seçebiliyordu artık. Klik yaşlarmdaydı. Şatoda yaşayan zengin kadinlar tarafindan tercih edilen süs püsten yoksun, basit yün bir elbise giymiş, üstüne de temiz, beyaz bir önlük geçirmişti. Kısacası köyde yaşayan kadmlardan biri olduğu anlaşılıyordu. Uzun boyluydu ve yuvarlak hatlı, anaç vücudu oldukça iriydi. Kısa kesilmiş koyu renkli saçlarinda yer yer beyaz teller göze çarpıyor, mükemmel cildine sıcak ve içten bir gülümseme eşlik ediyordu. Bir yerden tanıdık geliyor, diye düşündü Will, ama nereden olduğunu çıkaramadı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Kadın, üstünkörü bir reverans yaptı. "Adım Edwina, beyim. Size bunu getirdim."

"Bu" dediği, üstü örtülü küçük bir tencereydi ve kapağını

kaldırdığında odayı etli, sebzeli güveçten yükselen nefis kokular doldurdu. Will'in ağzı, farkında olmadan sulanmıştı. Yine de Halt'un uyarılarını hatırlayarak yüzündeki sert ve ilgisiz ifadeyi korumaya çalıştı.

"Anlıyorum," dedi aldırmazlıkla. Tencereyi masaya yerleştiren Edwina, önlüğünün içinden çıkardığı zarfı uzattı.

"Bu güveci daha sonra akşam yemeği olarak yersiniz, beyim," dedi. "Sanırım önce Baron Ergell'i görmeniz gerekiyor, öyle değil mi?"

"Olabilir," diye yanıt verdi Will, planlarını kadınla tartışmak isteyip istemediğini bilemeden. Uzanıp kadının hâlâ elinde tutmakta olduğu zarfı aldı. 26'ya denk gelen karakterlerin -Bartell'in Birlik'teki sıra numarası buydu, hatırlıyordu- eşlik ettiği meşe yaprağı şekiUi mühür onu şaşırtmıştı.

"Orman Muhafızı Bartell, bunu yerine geçecek olan kişiye bırakmıştı," dedi kadın, mektubu açmasını işaret ederek. "O buradayken kulübeyi temizler ve yemeğini pişirirdim."

Mektubu açan Will'in jetonu, birden düşüvermişti. Mektubu yazdığı sırada Bartell'in halefinin* kim olacağına dair hiçbir fikri yoktu, o nedenle yalnızca "Orman Muhafızı" diye başlık atmıştı. Kısaca mesajın üstünden geçti.

Edwina Temple, son sekiz yıldır benim için çalışan, tamamıyla güvenilir ve ağzı sıkı bir kadındır Yerime geçecek olan kişiye kendisini şiddetle tavsiye ederim. Ketum ve ağırbaşlı bir kadındır, ayrıca mükemmel bir aşçı ve gündelikçidir Edwina ile kocası Clive, Seacliff köyündeki hanı işletmektedir. Görevi devraldığında Edwina 'nin hizmetlerine

* Bir görevi başkasından devralan kişi. (Ed. N.)

devam etmesine izin vererek hem bana hem de kendine bir iyilik yapmış olacaksın.

Bartell, Orman Muhafızı 26

Will, başını mektuptan kaldırarak kadına gülümsedi. Yemek ve temizlik hizmeti almayı memnuniyetle kabul ederdi tabii. Birden duraksadı. Kadına ödeme yapması gerekecekti ve ücretin ne kadar olması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Pekâlâ, Edwina," diye söze başladı, "Bartell sizden övgüyle söz ediyor."

Kadın yeniden reverans yaptı. "İyi anlaşırdık, beyim. Orman Muhafızı Bartell, gerçek bir beyefendiydi. Kendisine sekiz yıl boyunca hizmet ettim."

"Evet...şey..."

Çocuğun genç yaşını göz önüne alarak bunun ilk ataması olduğunu tahmin eden kadin, dikkatle ekledi: "Para işleriyle sizin ilgilenmenize gerek yok, beyim. Ödemeler şatodan yapılıyor."

Will, kaşlarini çattı. Şatonun onun masraflarını ödemesine izin vermeli miydi, emin olamadı. Orman Muhafızı Birliği'nden maaş alıyordu zaten. Onun yaşadığı tereddüdü fark eden Edwina, hızla devam etti.

"Sorun değil, beyim. Orman Muhafızı Bartell, bana görev başındaki Orman Muhafızı'nın konaklama ve yeme içme masraflarının şatoya ait olduğunu söylemişti. Benim hizmetlerim de o kapsama giriyor."

Doğru söylüyor, diye düşündü Will. Baronluk şatolari. Orman Muhafızı hizmetlerini gider olarak gösterir ve her yıl Kral-

Ilk tarafından yapılan değerlendirmelerde bu masraf vergiden düşülürdü. Nihayet kararini veren Will, kadına gülümsedi.

"O halde, hizmetlerinizden faydalanmak beni memnun edecektir, Edwina," dedi. "Önceden kulübeyi temizleyip ateşi yakan da siz olmalısınız?"

Kadin başını salladı. "Sizi geçtiğimiz hafta bekliyorduk, beyim," dedi. Ortalığı toplamak için kulübeye her gün uğradım. Ateş de yılm bu vakti nemlenen eşyalari kurutmak için birebirdir."

Will, memnuniyetle başını salladı. "Eh, çok teşekkür ederim. Bu arada, adım Will."

"Seacliffe hoş geldiniz. Orman Muhafızı Will," dedi kadın çocuğa gülümseyerek. "Kızım Delia kasabaya girdiğinizi görmüş. Çok sert bakışlarınız olduğunu söyledi. Tam bir Orman Muhafızı gibiymişsiniz."

Will, bağlantıyı o saniyede kurdu. Kadının ona neden tanıdık geldiğini anlamıştı. Edwina'nin gözleri de kızınınkiler gibi yemyeşildi; tıpkı o sıcak, tatlı tebessümü gibi. "Sanırim ben de onu gördüm," dedi.

İşe devam edeceği kesinleşmiş olan Edwina, Will'in birkaç parça eşyasını ilgiyle gözden geçiriyordu. Büfeye dayalı duran mandolayı fark etmişti.

"Lavta çalıyorsunuz demek?" diye sordu. Will, başını iki yana salladı.

"Lavtanın on teli vardır," diye açıklama yaptı. "Bu bir mandola -ikişerli akort edilmiş sekiz telli bir tür büyük mandolin." Lavtayla mandola arasındaki farkı açıklamaya çaliştığında, genellikle karşılaştığı boş bakışlari görünce, anlatmaktan vazgeçti. "Biraz çalıyorum, evet," diye tamamladı cümlesini kısaca.

Hâlâ uykuda olan köpek, inlemek için tam da o anı bulmuştu. Hayvanın varlığının farkına varan Edwina, yakından bakmak üzere şömineye doğru ilerledi. "Gördüğüm kadariyla bir de köpeğiniz var."

"Yaralanmıştı," dedi Will. "Yolda buldum onu."

Edwina eğilerek nazik elini köpeğin başına koydu. Bunun üzerine hayvan, gözlerini açıp kadını izlemeye başladı. Kuyruğımu hafifçe sallıyordu.

"Sınırlari koruyan çoban köpekleri oldukça akılldirlar ," dedi kadın. Will başıyla onayladı.

"Bazılari onlarin köpeklerin en zekileri olduğunu söyler," dedi. O an aklına gelen şeyi ekledi. "Salcı, bana onun Buttle adında bir adama ait olabileceğini söyledi. Kendisini tanır mısınız?"

Kadının yüzü, ismi duyar duymaz kararmıştı. "Tanırim," dedi. "Buralarda yaşayan hemen herkes tanır ve hiç tanımamış olmayı diler. John Buttle, etrafınızda bulunmasını istemeyeceğiniz türden, kötü bir adamdır. Bu onun köpeğiyse, hajAvancağızı geri vermek için hiç acele etmezdim."

Kadına gülümseyen Will, "Ben de etmiyorum zaten," dedi "ama şu adamla tanışmam gerektiğini düşünmeye başladım."

Kendine engel olamayan Edwina, "Ondan uzak dursanız iyi olur, beyim," diye atıldı. Ve hemen arkasından, dehşet içinde eliyle ağzını kapadı. Çocuğun, annelik içgüdülerini uyandıran genç görüntüsüydü ona bunlari söyleten. Ancak bir Orman Muhafızı ile konuştuğunu son anda fark etmişti ve Orman Muhafızlari kimden uzak duracakları konusunda gündelikçilerden tavsiye alacak türden insanlar değildi. Kadının aklından geçenleri anlayan Will, gülümsedi.

"Dikkatli olurum," dedi kadına "ama birilerinin bu adamla ciddi bir konuşma yapmasının zamanı çoktan gelmiş... Şimdi," dedi Buttle konusunu kapatarak. "Öncelikle görüşmem gereken başkaları var, en başta da Baron Ergell geliyor."

Edwina'yi uğurladı ve yokluğunda rahat edeceğinden emin olmak için, köpeğe bir göz attı. Yayıyla ok kılıfını çivilerden çekip alarak, kapıyı arkasından usulca kapadı. Sırtına binmeden önce Çekici'nin eyer kayışını sıkarken Edwina da onu izliyordu. Diğer köylülere göre Orman Muhafızlari'nın etrafında bulunmaya daha alışkın olan kadın, bu çocuğu sevmişti. Hemen ardından çocuk, grili yeşilli pelerinini omuzlarina sanp kukuletayı kafasına geçirdiğinde, neşeli, cana yakın bir genç adamdan görünmez, katı bir şekle dönüşüverdi. Atının sırtında giderken çocuğun sol elinde kolaylıkla tuttuğu kocaman uzun yayı ile ok kılıfından taşan tüylü ok uçlarini fark etti kadın. Bir Orman Muhafizı, beraberinde iki düzine hayat taşır, denirdi o eski atasözünde. Edwina'nin aklından. Will etraftayken John Buttle'in adımlarını dikkatli atması gerektiği geçti.

DÖRT

Baron Ergell'in teşrifatçısı, Will'i yan reverans yarı gösteriş kokan bir hareketle Baron'un çalışma odasına buyur etmişti.

"Yeni Orman Muhafızı, lordum," diye duyurdu, çocuğu Baron'un gönlü olsun diye şahsen oraya getirmişçesine. "Will Treaty'."

Ergell, odaya hâkim olan heybetli masasının ardında ayağa kalktı. Çok ince yapılı ve uzun boylu bir adamdı. Karşısında solgun bir yüz, uzun saçlar ve siyah kıyafetler gören Will, bir an için şaşkınlıkla Krallığı tehdit eden kötü kalpli Lord Morgarath'ın başka bir bedende dirildiğini sandı. Hemen ardından baronun saçlarının, Morgarath'inkiler gibi ölüm beyazı değil, daha gri bir tonda olduğunu fark etti. Aynca baronun boyu uzun olsa da Morgarath'ınkine yaklaşamazdı bile. Bir an sonra Will, elini uzatmış bekleyen Baron'a ters ters bakmakta olduğunu fark etti. Kendine gelerek hızla öne doğru hamle yaptı.

* İng. Arabulucu. (Ç.N.)

"Tünaydın, lordum," dedi. Bunun üzerine Ergell, çocuğun elini hevesle sıktı. Altmışlı yaşlarinda olmasına karşin, canli bir adamdı. Will, ona resmi atama emrinin yazılı olduğu parşömeni uzattı. Usule göre, asma köprüdeki muhafızlarin Will'in şatoya girmesine izin vermeden önce, belgeyi alıp incelemesi için Ergell'e getirmesi gerekiyordu. Ancak görev başındaki çavuş, çocuğun Orman Muhafızı pelerinine ve uzun yayına bir bakış attıktan sonra içeri girmesini işaret etmişti. İhmalkârlık, diye düşündü Will. Kesinlikle ihmalkârlık.

"Seacliffe hoş geldiniz. Orman Muhafızı Treaty," dedi Baron. "Böylesine şöhretli bir Orman Muhafızı'nın hizmetimize verilmesi, bizim için bir ayrıcalıktır."

Will, kaşlarını çattı. Orman Muhafızlari bağh bulunduklari Baronlara hizmet etmezlerdi ve Ergell'in de bunu biliyor olması gerekirdi. Belki de, diye aklından geçirdi, Baron'un kestirmeden otoritesini kanıtlama denemesidir bu.

"Bizler Kral'a hizmet ederiz, lordum," diye yanıt verdi, buz gibi bir sesle. Ergell'in yüzünü hafifçe yalayıp geçen gölge, ona şüphelerinde haklı olduğunu söylüyordu. Karşısında bu kadar genç bir Orman Muhafızı bulan Ergell, Halt'un deyimiyle, şansını denemişti.

"Elbette, elbette," diye çabucak yanıt verdi Baron ve çalışma masasının yanında, ayakta duran iriyari adamı işaret etti.

"Orman Muhafızı Treaty, sizi Seacliffin Savaş Ustası ile tanıştırayım; Rooklu Sör Norris."

Norris, kırklı yaşlarinda olmalıydı; Savaş Ustalari genellikle kırklarında olurdu. Daha genç olanlar, baronluğun şövalye ve askerlerine savaşta liderlik etmelerini sağlayacak deneyim-

den yoksundular. İleriki yaşlarda ise bunun için gerekli olan fiziksel dayanıklılık kaybedilmiş oluyordu.

"Sör Norris," diye selam verdi Will, kısaca. Şövalyenin elini sert bir şekilde sıkmasına hiç şaşırmamıştı. Hayatlarının büyük bir kısmını kılıç ya da balta tutarak geçiren Savaş Ustalarının elleri ve kolları, genellikle güçlü olurdu. El sıkışırlarken Savaş Ustası'nın onu incelediğini ve çelimsiz vücudunu gözden geçirdiğini fark etti.

Will'in dikkatini çeken bir şey daha vardı; şövalyenin yüzünde, gördükleri karşısında bir memnuniyet ifadesi belirmişti. Bilgi küpü, tecrübeli Bartell ile çekiştiği yılların ardından, büyük olasılıkla bu yeni atanmış, genç Orman Muhafızı'yla daha rahat geçineceklerini sanmıştı Savaş Ustası. Will, bunun üzerine hayal kırıklığına uğradı. Halt ve Birlik Komutanı Crowley onu, bazı baronlukların Orman Muhafızlarını karşılarına almayı tercih ettikleri konusunda uyarmıştı.

Birçoğu bunu "onlar ve biz" meselesi olarak görmektedir, demişti Crowley, Will'i atama hakkında bilgilendirirken. *Sonuçta, görevimizin bir parçası da onları takip etmek, savaş hazırlıklarını ve yetenekleriyle eğitim seviyelerini değerlendirmek. Bazı baronlar ve savaş ustaları bundan hoşlanmazlar. İşleri kendi başlarına yürüttüklerine inanmak isterler ve onları kontrol eden Orman Muhafızları na aldırmazlar.*

Redmont Şatosu'nda böyle bir şey yaşanmadığını biliyordu Will. Ancak Halt ile Arald çok iyi arkadaştılar ve karşılıklı saygıya dayalı bir ilişkileri vardı. Norris ile Ergell'in yolculuğuna dair sorduklari sorulara cevaben havadan sudan konuşmalara dalarak bu düşünceleri aklından çıkardı.

Ergell, onu şatoda akşam yemeğine davet ediyordu. Özür dilerken nazikçe gülümsemeyi ihmal etmedi Will. "Belki hafta içinde gelebilirim, lordum. Şatonuzun düzenini bozmam yakışık almaz. Ne de olsa, bugün geleceğimi bilmenize imkân yoktu ve akşam için hazırlıklarimzın tamamlandığına eminim."

"Tabii, tabii. Siz yerleştikten sonra, hafta içinde yeriz," diye onayladı Baron. Her ne kadar çocuğu nazik bir şekilde tuzağa düşürmeye çalışsa da Will, adamdan hoşlanmıştı. Sıcak ve tatlı bir tebessüm takınmıştı Baron. "Size daha sonra mutfaktan bir şeyler göndertmemizi ister misiniz?"

"Buna gerek yok, lordum. Bayan Edwina bana ağzınıza layık bir güveç hazırlamış. Kokusuna bakılırsa, çok güzel bir akşam beni bekliyor."

Ergell, çocuğa gülümseyerek, "Çok iyi bir aşçı olduğu kesin," dedi. "Burada, şatoda çalışması için aklını çelmeye çalıştım ama korkarim başarılı olamadım."

Norris, çalışma masasını çevreleyen uzun sıralardan birine oturdu. "Yani Bartell'in kulübesine taşındınız, öyle mi?"

Will, başıyla onayladı. "Evet, Savaş Ustası. Yeterince konforlu görünüyor."

Ergell, küçük bir kahkaha patlatarak, "Edwina'nin yemeklerini de sayarsan öyle tabii," diye onayladı. Ancak Norris, başını iki yana sallıyordu.

"Buraya, şatoya taşınmanız çok daha iyi olur," dedi. "Baron size kendi dairenizi verecektir. Burada, ormanın içindeki köhne bir kulübeye göre çok daha rahat edersiniz. Ayrica size ihtiyaç duyduğumuzda da elimizin altında olursunuz."

Masum sorunun ardindaki hileyi kavrayan Will, gülümsedi. Şatoya taşinması, kontrolün usulca el değiştirmesi yönünde atılmış ilk adım olacaktı. Hemen gerçekleşecek diye bir kural yoktu ama özgürlüğünden vazgeçmesinin, sonradan hiç de hoşlanmayacağı bir olaylar dizisinin ilki olma ihtimali mevcuttu. Aynca, *ihtiyaç duyduklarında* ellerinin altında olması ifadesinde, şato yönetiminin ondan istediği her şeyi yerine getirmesi iması gizliydi. Ergell'in onu yakından incelediğini, yanıtını beklediğini görebiliyordu Will.

"Kulübe benim için yeterli. Öneriniz için teşekkürler. Savaş Ustası," dedi. "Orman Muhafızlanrinın konutlarin şatonun dışında tutmalan gelenektendir."

"Ah, evet, gelenekler," dedi Norris, küçümseyici bir ifadeyle. "Bazen şu 'geleneksel' şeylere haddinden fazla önem veriyormuşuz gibi geliyor."

Norris'in sözlerini takip eden tuhaf sessizlik, Ergell'in attığı yeni bir kahkahayla bölündü. "Haydi ama Norris, Orman Muhafızlari'nın geleneklerine ne kadar önem verdiklerini hepimiz biliyoruz. Ama şunu da aklından çıkarma," diye ekledi, Will'e dönerek. "Fikrini değiştirmen halinde teklifimiz daima geçerli. Senin şu kulübe kışın ortasında soğuk ve rüzgârlı olursa, burada seni bekleyen bir dairen olduğunu bil."

Hızla attığı bakış aracılığıyla Savaş Ustası'na bu konuyu daha fazla uzatmaması gerektiğini söylemişti bile. Omuz silken Norris, boyun eğdi. Will, onu etkilemeye çalıştıklari için onlan suçlamıyordu aslında. Ses çıkarmadan gece gündüz etraflarında dolanıp yaptıklarim izleyen, yeterlilikleri ve faaliyetleri hakkında Kral'a raporlar gönderen birinin ne kadar

sinir bozucu olduğunu tahmin edebiliyordu. Özellikle de o kişi onun gibi tecrübesizse. En azindan kalplerini kırmadan tekliflerini reddetmeyi başarmıştı galiba.

"Pekâlâ, öyleyse. Orman Muhafızı Treaty..." diye söze başladı Ergell ve Will elini kaldırdı.

"Lütfen lordum," dedi, "bana yalnızca Will derseniz memnun olurum."

Nazik bir jestti bu. Bu sözleriyle, ona hitap ederken Baron'un unvanını kullanmaya devam edeceğini de belirtmiş oluyordu Will. Ergell, Will'in o dakikaya kadar görmediği kadar sıcak bir ifadeyle gülümsedi. Çocuğun yaptığı jesti fark etmişti adam.

"Öyle olsun o zaman. Aslında ben de iki gün sonra resmi bir hoş geldin yemeği ayarlayalım mı diyecektim, ne dersiniz? Hem aşçıbaşina uygun bir şeyler hazırlaması için yeterli zamanı da vermiş oluruz."

"Ve hepimiz, yeterli zaman verilmediği takdirde aşçıbaşılann hayatı bizlere nasıl zindan ettiklerini biliyoruz," dedi pişmanlıkla gülümseyen Norris. Will de karşılık olarak gülümsedi. Dünyadaki bütün aşçıbaşılar birbirine benziyor sanırim, diye düşündü. Odadaki gergin hava, oldukça yumuşamıştı.

"Eğer başka bir şey yoksa lordum, ben izninizi isteyeceğim," dedi Will. Ergell başıyla onay verdi ve Norris yeniden ayağa kalktı.

"Elbette, Will," dedi Baron. "Kulübede bir ihtiyacın olursa, Gordon'u haberdar edersin." Gordon, Will'i çalışma odasına alan teşrifatçıydı.

Duraksayan Will, usulca sordu: "Atama emrim elinizde,

efendim." Masanin üstündeki parşömen tomarını işaret etti. Ergell, başmı birkaç defa salladı.

"Evet, evet. Onu birazdan etraflıca inceleyeceğime emin olabilirsin." Gülümsedi. "Ama senin bir dolandırıcı olmadığına eminim." Karşılık olarak Will de gülümsedi. Kurallara göre, Ergell'in Will belgeyi ona sunduğu anda mührü kırması ve emri okuması gerekirdi. SeacliffBaronluğu'nda bu konular pek umursanmıyor galiba, diye geçirdi aklından. Ya da o detaylar konusunda aşın titizlik gösteriyordu.

"Pekâlâ lordum," diyerek Norris'e dönen Will, "Savaş Ustası," dedi ve şövalyeyle bir kez daha el sıkıştı.

"Aramıza katılmanız memnuniyet verici. Orman Muhafızı," dedi Norris.

"Will," diye hatıriattı Will, gülümseyerek. Savaş Ustası başını salladı.

"Aramıza katılmanız memnuniyet verici. Will," diye düzeltti sözlerini. Baron'u başıyla hafifçe selamlayan Will, arkasını döndü ve odadan çıktı.

Kulübeye döndüğünde, köpeği bıraktığı yerde buldu. Çoktan uyanmış olan hayvan. Will içeri girerken kuyruğunu iki üç kez zemine vurdu. Will, masanın üstündeki, içi et suyuna çorbayla dolu kâseyi fark etti. Kâsenin altına, üzerinde kaba bir köpek resmi bulunan küçük bir parşömen parçası sıkıştırılmıştı. Edwina'nin işi olmalı, diye düşündü. Hâlâ sıcak olan çorbayı köpeğin önüne, yere bıraktı. Dikkatle ayağa kalkan hayvan.

topallayarak kâseye vardı ve dilini şapırdatarak mamasını yemeye başladı. Will, kulaklarini okşadığı hayvanın böğründeki yaraya bir göz attı. Dikişler yerli yerindeydi.

"Edwina bu kâğıdı bıraktığı için şanslısın, kızım," dedi. "Yoksa yanlışlıkla akşam yemeğini yiyebilirdim."

Köpek, lezzetli çorbayı içmeye devam ediyordu. Oda, gerçekten de iştah açıcı bir kokuyla dolmuştu. O anda Will'in boş midesi guruldadı. Ocağın üstüne koyduğu güvecin ısınmasını beklerken, Edwina'nin bırakmış olduğu küçük ekmek somunundan bir dilim kesip iştahla çiğnemeye başladı.

Beş

Sonraki günler su gibi akıp giderken, Will de yeni ortamına alışıyordu.

Ergell'in şatonun yemek salonunda onun için verdiği hoş geldin yemeği, oldukça keyifli geçmişti. Resmi bir davet olduğundan, yemeğe Silahtar, Ahırcıbaşı, Başkâtip ile şatoya bağlı tüm şövalyeler ile hanımları da katılmıştı. Will, bir sürü isim ve yüz nedeniyle kendisini ilk defa çıktığı bir tiyatro sahnesindeymiş gibi hissetmişti ama takip eden haftalarda tanıştığı herkesi hatırlayacağını ve her birinin kişisel özelliklerini bir tarafa not edeceğini biliyordu. Şato ahalisine gelince, yeni Orman Muhafızı ile tanışmaya can atıyorlardı. Will, şöhretinin onun bir adım önünden gittiğinin farkındaydı.

Orman Muhafızları Birliği'nin en şöhretli ve saygıdeğer üyelerinden biri olan Halt'un eski çırağı Will, ünlü olmanın keyfini daima çıkarırdı. Aynı zamanda, beş yıl kadar önce krallığa saldıran Yağmur ve Gece Dağları'nın Lordu, kötü kalpli Morgarath'ın gizli planlarını açığa çıkarıp onu engelleyen kişi de oydu. Sonrasında da Skandiyalı deniz kurtlarına tutsak düşen Prenses Cassandra'nın muhafızı olarak hizmet

vermişti. O fasıl, Doğu Stepleri'nin vahşi süvarileri Temuçilere karşı verilen büyük bir savaşla sonuçlanmış ve nihayet Araluen ile Skandiya arasında bir barış anlaşması imzalanmıştı. Anlaşma, geçerliliğini bugüne dek korumuştu.

Aslında, bugünlerde kullandığı -Will Treaty- ismini, Hallasholm Anlaşması'nın imzalanmasındaki payına borçluydu. Redmont Şatosu'nda bir yetim olarak büyüyen Will'e çocukken bir soyadı verilmemişti çünkü.

Dolayısıyla insanlarin genç görüntüsü karşısında şaşırmalan ve hatta bazı durumlarda, çocuğu başka bir Orman Muhafızı ile yaşça daha büyük ve boylu poslu olması gereken birisiyle- karıştırdıklarını sanmalari, son derece doğaldı. Halt'un yanında geçirdiği yıllar boyunca Will, düzensiz saçlari saks bıçağıyla kesilmiş gibi duran, kır sakallı, kısa boylu adamı görenlerin yüzlerinde beliren o inanmazlık ifadesine sık sık tanık olmuştu. İnsanlar, kahramanlarının hayallerinde canlandırdıklari vücut ölçülerine sahip olmasını bekliyordu. Çoğu Orman Muhafızı'nın ufak tefek, kaslı, çevik ve atik olması, genel inanışa ters düşüyordu.

Yeni komşularıyla tanışan Will de benzer şekilde şaşkınlık, hatta hayal kırıkliği dolu ifadelerle karşılaşmıştı - özellikle de şatonun hanımlari arasında. Seacliff, tahmin ettiği üzere sessiz sakin bir yerdi ve şöhretli bir kişinin -Kral Duncan'ın, kızını koruduğu için bizzat teşekkürlerini sunduğu bir kişinin- şatoya gelecek olması, baronlukta büyük bir beklenti yaratmıştı. Gerçekler onlarin beklentilerine uymuyorsa ben ne yapayım, diye geçirmişti Will aklından.

Kendi adına, Seacliffde kalmaya devam ettikçe, hayal kırıkliği da artıyordu. Seacliff, Krallığın hoş bir bölgesinde kurulmuş, sevimli bir baronluktu. Ancak barış dolu ve güvende geçen yıllar, şato garnizonunu dikkatsiz ve ihmalkâr hale getirmişti. Bu tür bir ihmalin faturası, yalnızca Baron ve Savaş Ustası'na kesilebilirdi. Bu durum Will'i tuhafbir konuma sokuyordu, zira iki adamdan da hoşlanıyor ve ikisine de saygı duyuyordu. Ancak Ergell'in şövalyeleriyle askerlerinin savaşa hazırlık ve eğitim açısından gereken seviyenin çok altında olduklari da yadsınamaz bir gerçekti.

Günler boyu, bu konuyu yanlış anlaşılmadan Baron'un dikkatine sunmanm yollarini aradı. İşlerin biraz fazla rahat yürütüldüğüne dair imalarda bulundu. Ancak Ergell ile Norris, Will'in sözlerine gülüp geçiyor, Will'in sözlerini SeaclifTdeki rahat ve keyifli yaşam tarzına yönelik iltifatlar olarak algılıyorlardı.

Krallığa bağlı olan tüm baronların, Kral'ın baronluktaki barışını korumak amacıyla belli miktarda atlı şövalye ve asker beslemesi gerekiyordu. Savaş esnasında tüm şatolar askerlerini Kral'ın ordusuna. Kral Duncan ile savaş konseyinin yönetimine gönderirlerdi. Redmont gibi büyük bir baronluğun beslemesi gereken süvari ve piyade sayısı, birkaç yüzü buluyordu. Küçük baronluklardan biri olan Seacliffden ise, yarım düzine şövalye. Savaş Okulu'nda on savaşçı çırağı ve yirmi beş kişilik bir asker gücüne sahip olması bekleniyordu. Üyeleri köylü ve çiftçilerden seçilen on beş kişilik düzensiz okçu birliği de ihtiyaç halinde bir araya geliyordu.

Birkaç haftadır Seacliff'de bulunan Will, henüz şövalye ve askerlerin katıldığı resmi bir eğitime şahit olmamıştı. Gelişi-

güzel de olsa atış talimi yapılıyordu, ama gerçek bir eğitim ve idman -savaşçılann formda kalmalan için gerekli olan türden- söz konusu bile değildi. Üstüne üstlük, Sör Norris ile iki kıdemli şövalyenin gözetimindeki Savaş Okulu çırakları baştan savma bir eğitim alıyor ve WiU'in tecrübesiz gözleri bile çocuklann beceri seviyelerinin diğer Savaş Okullarında eğitim gören çıraklann gerisinde olduğunu görebiliyordu.

Seacliff in üstün basan gösterdiği tek alan, mutfaktı. Aşçıbaşı RoUo, gerçekten de usta bir aşçıydı ve yetenekleri, uzun süredir Krallığın gözdesi olan Redmontlu Chubb Usta ile boy ölçüşecek seviyedeydi. Belki de sorunun nedenlerinden biri budur, diye düşündü Will. Seacliffde hayat fazlasıyla yerleşik, fazlasıyla olaysızdı.

Genele bakıldığında, gereğinden fazla konforlu olduğu söylenebilirdi.

Bununla birlikte, çocuk anakaraya birkaç kez seyahat etmiş ve şatodan at sırtında bir günlük mesafede bulunan diğer köy ve mezralari ziyaret etmişti. Ziyaretlerin çoğunda bir Orman Muhafızı olarak sahip olduğu otorite sembollerini -gri yeşil benekli pelerini, uzun yayı ve kendine has çifte bıçak kınını- kaldırmış ve gezgin bir rençber kılığına girmişti. Köylülerin dillerinin gizemli bir Orman Muhafızı Birliği üyesindense isimsiz bir gezginin yanmda daha rahat çözüldüğünü fark etmişti. Will, Seacliff Baronluğu'nda her şeyin çok da yolunda gitmediğini sezmişti. Şatodaki hayat yeterince konforluydu belki ancak etraftaki mezra ve çiftliklerde durum pek öyle değildi.

Ortalıkta yanlız gezginleri soyan eşkıya ve haydutlara dair söylentiler dolaşıyordu. Yabancılarin yollarırıın kesildiği ve

bazen ortadan kaybolup kendilerinden bir daha haber alınamadığından söz ediliyordu. Bu hikâyeler, aslında yalnızca söylentiden ibaretti. Will, tekdüze bir yaşam süren taşra halkının, sıra dışı gözüken her konuyu abartmaya meraklı olduğunun farkındaydı. En azından içlerinde gerçeklik payı bulunduğunu anlayacak kadar çok çalınmıştı kulağına bu söylentiler. Birçok hikâyede Buttle adının geçtiğine kulak misafiri olmuştu. Hikâyeyi anlatan kişiler, çoğunlukla korkarcasına tereddütlü bir ifade takınıyordu.

Olumlu gelişmeler de yok değildi. Her geçen gün gücünü toplayan köpeğin böğründeki yara, neredeyse tamamen iyileşmişti. Artık rahatça hareket edebildiğinde. Will, onun henüz büyüme aşamasındaki, küçük bir köpek olduğunu fark etmişti. Ancak sınırlan koruyan çoban köpekleri, sadakatleri ve zekâlan sayesinde son derece haklı bir şöhret edinmişlerdi. Köpek, Will ile Çekici'nin daimi bir yoldaşı olup çıkmıştı; gün boyunca midillinin peşinden amaçsızca koşturabiliyordu.

Siyah-beyaz yabancının varlığı, ilk başta Çekici'yi yalnızca eğlendiriyormuş gibi görünse de hafl:alar ilerledikçe, hayvanın arkadaşlığından ve Will bölgeyi incelerken geceleyin kurdukları kamplarda takındığı ihtiyatlı tavırlarından çok hoşlanmaya başlamıştı. Çekici, Will adına gözcülük yapmaya alışkındı; tüm Orman Muhafızı atlan bu yönde eğitilirdi. Köpek de Çekici'ninkinden bile hassas olan koku alma hissiyle kendiliğinden benzer bir role soyunmuştu. Genç efendilerine olan sadakatleri sayesinde aralarında bir bağ kurulan iki hayvan, birbirlerinin yeteneklerini kavrayarak hızla arkadaş olmuşlardı.

Dananın kuyruğu, Will'in Seacliffe varişından üç hafta sonra koptu; en azından Baron'un yetersiz eğitim gören kuv-

vetleri açısından. Bir öğleden sonra Will, uzun yayına yaslanmış, kılıç idmanı yapan Savaş Okulu çıraklarını izliyordu. Pelerini ile kukuletasına sarınmış bir halde idman sahasındaki küçük ağaçlığın gölgelerine sığınmıştı. Kılını bile kıpırdatmadığı için görünmesi olanaksızdı. Hareketsiz durması gerektiğinin bilincine çoktan varmış olan köpek, burnunu patilerine yaslamış, yan taraftaki uzun otların içinde yatıyordu. Yalnızca arada sırada kulakları seğiriyor ya da Will'in ona bir işaret verip vermediğini kontrol etmek için gözlerini yana çevirmekle yetiniyordu.

Çıraklarla kılıç ustasını izleyen Will'in kaşları çatılmıştı. Çocukların hamleleri -teknik olarak- doğmydu. Ancak onu endişelendiren, ortamdaki isteksizlik ve dövüşçülerin işlerine yeterince sarılmamalariydı. îdman, yalnızca bir idmandan ibaretti, daha fazlası değildi. Çıraklar daha ötesini, aldıklan eğitimin temsil ettiği değerleri göremiyorlardı. Artık Araluen'deki Kral'ın maiyetinde bir şövalye olan eski dostu Horace, çıraklığı sırasında tüm bu hamleleri sayısız kez talim etmişti. Fakat Horace eğitime tutkuyla katılır ve öğrendiği hamleleri düşünmeden ya da işin içine iradesini katmadan pürüzsüz bir şekilde sıralardı. Çünkü bunun savaş sırasında hayatla ölüm arasındaki farkı oluşturacağını bilirdi. Horace'ın içgüdüsel, kusursuz hassasiyetinin, Hallasholm Savaşı esnasında Will'in hayatını en az bir kez kurtarmışlığı vardı.

İdman gununu izleyen Will, çıraklarin hiçbirinde benzer içgüdüleri ve ısrarcılığı göremiyordu. Daha da kötüsü, eğitmenlerin -tam teçhizatlı şövalyelerin- durumu da farklı değildi. Kaşlarini çattı. Seacliffde işlerin nasıl yürüdüğüne dair ilk raporunu, bir hafta içinde Orman Muhafızı karargâhına gön-

dermesi gerekiyordu. Raporun olumsuzluklarla dolu olacağini şimdiden görebiliyordu.

Sesleri duyduğunda, haberci henüz görüş alanina girmemişti. Birkaç saniye sonra, şatonun aşağısindaki ağaçlarin içinden koşarak çıkan ve dikkat çekmek için ellerini sallayarak bağırip çağiran iri kıyım adamı fark etti. Söylediklerini seçemiyordu ama adamın sesinden ve vücut dilinden tehlikeli bir durum olduğu anlaşılıyordu.

Bunu köpek de sezmişti. Hafifçe hırladı ve birden alarma geçerek yan yanya ayaklandı.

"Sessiz ol," diyerek hayvanı uyardı Will. Bunun üzerine köpek, itaatkârlıkla sustu. Diğerlerinin de bağırarak onlara doğru koşan adamı görmesi üzerine idman sahasındaki kılıç sesleri birden kesili vermişti.

Will, adamın söylediklerini duyabiliyordu artık.

"Deniz kurtlan! Deniz kurtlan!"

Geçmişte asırlar boyunca Araluenlilerin kanının donmasına neden olan kelimelerdi bunlar. Deniz kurtlan, kuzeydeki buzla kaph çam ormanlariyla dolu ülkelerinden gemileriyle yola çıkıp Araluen, Galya ve yanm düzine ülkenin daha huzur dolu, şirin kıyı şehirlerini yağmalayan Skandiyali baskincılara verilen isimdi. Kocaman, boynuzlu miğferleri ve devasa savaş baltalariyla korkunç yıkımlara neden olan Skandiyahlar ile kurt gemileri, köylülerin kâbusuydu.

Araluenli köylüler hariç. Dört yıl önce seçilen Skandiya Yüce Kontu Erak Starfollower'in' Araluen ile imzaladığı anlaşmada, Skandiyalılarin Araluen Krallığı'na düzenli saldmlan, katı ifadelerle yasaklanmıştı. Ancak anlaşma, kısıtlama

* ing. Yıldızkovalayan. (Ed.N.)

konmadığı halde bireysel baskınlarin da sonunu getirmişti. Erak baskınları tamamen yasaklayamamıştı ama bu durumu onaylamadığı, ülkesini Temuçi istilasından kurtaran küçük Araluenli grubuna namus borcu bulunduğu herkesçe biliniyordu. Ve Erak'ın bir şeyi onaylamaması, çoğunlukla o şeyin gerçekleşmeyeceğinin garantisi olurdu.

Tökezleyerek çığlıklar atan adam, nefes nefese idman sahasına girdi. Kıyafetine bakılırsa bir çiftçi olmalıydı.

"Skandiyalılar," dedi nefes nefese," Deniz... kurtlan... Bitteroot Deresi'ndeler... Skandiyalılar..."

Göğsü ve omuzlan harcadığı enerji nedeniyle körük gibi inip kalkan adam, bitkin bir şekilde çitlere yığıldı. Sahayı koşar adım geçen Sör Norris, adamın karşısına çıktı.

"Neler oluyor?" diye sordu. "Skandiyalıları mı gördün? Demek buradalar, ha?"

Sesinde endişeli bir inanmazlık tonu gizliydi. Will, emrindeki adamların tüm eğitim eksikliğine rağmen, Norris'in bir profesyonel olduğunu biliyordu. Seacliffin keyfini çıkardığı yıllar boyunca dikkatsizleşip gevşemişti belki ama şimdi, gerçek bir tehlikeyle yüz yüze geldiğinde, başının dertte olduğunu kavrayacak kadar tecrübe sahibiydi. Askerleri ise gerçek bir tehdide karşı koyacak durumda değildi.

Koşarak geldiği yönü işaret eden çiftçi, söylediklerini doğrulamak istercesine başını sallıyordu.

"Skandiyalilar," diye tekrarladı. "Onlan Bitteroot Deresi 'nin denize döküldüğü yerde gördüm. Yüzlercesini!" Bunun üzerine etrafına toplanmış olan çırak ve şövalyelerden endişeli bir mırıltı yükseldi.

"Kesin!" diye bağırdı Norris. O sırada onlara görünmeden yaklaşan Will, doğrudan çiftçiye hitap etti.

"Kaç tane kurt gemisi var, görebildin mi?"

Orman Muhafızı'nın varlığını fark eden çiftçinin yüzü, sıkıntıyla gölgelendi.

"Bir tane," dedi. "Kocamandı, pruvasında da kocaman bir kurt kafası vardı! Açık seçik gördüm."

Etrafındakilerden bir kez daha korku dolu mırıltılar yükseldi. Norris öfkeyle başını çevirince, anında sustular. Will, Savaş Ustası ile göz göze geldi.

"Tek gemi," dedi. "En fazla kırk adam demektir."

Norris başıyla onayladı. "Güvertede nöbetçi bırakmaları halinde otuz."

Rahatlamalarını sağlayacak bir gelişme değildi bu. Seacliff Adası'na salınan otuz başıbozuk Skandiyalı, neredeyse durdurulamaz bir güç demekti. Norris'in emrindeki savunma gücünü oluşturan eğitimsiz, yetersiz askerlerle paslanmış şövalyeler, vahşi korsanlara direnç gösteremezdi ve Norris de bunun farkındaydı. Bu durumun sorumlusunun bizzat kendisi olduğunu fark eden Savaş Ustası, tembelliğine lanet etti. Harekete geçme sorumluluğu omuzlarına binmişti. Öte yandan emrindeki adamların hayatları da onun sorumluluğundaydı. Onları savaşa hazır, öfkeli Skandiyalıların karşısına çıkarmak, ölüm fermanlarını imzalamakla eşdeğerdi.

Will, şövalyenin içine düştüğü mesleki ve ahlaki açmazı hissedebiliyordu.

"Yine de sayıca sizden çok üstünler," dedi. Eli silah tutan toplam yirmi beş askerleri vardı. Ancak bu kadar kısa süre-

de. Noms yirmi tanesini bile toplayabilse şanslı sayılırlardı. En iyi ihtimalle üç ya da dört şövalyesini de hazır edebilirdi. Çıraklara gelince, Skandiyalı balta ustalarından oluşan bir gücün karşısına deminden beri izlemekte olduğu dağınık grupla çıkmanın düşüncesi bile Will'in tüylerini diken diken ediyordu.

Norris, duraksadı. Tüm soylular gibi imtiyazlı bir hayatı vardı. Ancak onunkisi, böyle anlarda karşılığı verilen türden bir imtiyazdı. Şimdi, tam da ona en çok ihtiyaç duyulan anda hazır değildi, eline bakan insanlari koruma yetisi yoktu.

"Adamlarını ölüme götürmene gerek yok," dedi Will usulca, yalnızca Savaş Ustası'nin duyacağı şekilde. Norris'in eli, kemerindeki kılıcın kabzasına gidip geliyordu.

"Bir şeyler yapmalıyız..." dedi belli belirsiz.

Will, hafifçe araya girerek, "Yapacağız da," dedi adama. "Köylüleri taşınabilir eşyalarıyla birlikte şatoya sokun. Hayvanları dışarıya, tarlalara salıverin. İyice dağıtın ki Skandiyalılar peşlerinden koşmak zorunda kalsın. Adamlarını silahlandır ve hazırla. Ve Rollo Usta'ya hızlı bir ziyafet masası hazırlat."

Norris, doğru duyup duymadığından emin olamamıştı. "Ziyafet mi?" diye sordu, şaşkın bir ifadeyle.

Will, başıyla onayladı. "Evet, ziyafet. Çok özel bir şey olmasına gerek yok. Masaya birkaç parça yiyecek koysun, yeter. Bu sırada ben de gidip şu Skandiyalılarla konuşacağım."

Savaş Ustası'nin Will'in sakin bakışlarını diktiği gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Konuşacak mısın?" diye tekrar etti, sesi elinde olmadan

yüksek çıkmıştı. "Konuşarak bize saldırmalarini nasıl engellemeyi düşünüyorsun?"

Will, omuz silkerek, "Güzellikle rica ederim diye düşünmüştüm," dedi. "Sonra da onlari akşam yemeğine davet edeceğim."

ALTI

Bitteroot Deresi, adanın doğu kıyısından okyanusa dökülüyordu. Suyun kıyısına doğru bel vermiş çok sayıda ağaç tarafından gizlenen -kurt gemisi büyüklüğündeki bir nesne için bile - korunaklı bir noktada yer alıyordu. Kıyıya dek derinliğini kaybetmeyen su, baskıncıların karaya çıkışları için ideal bir nokta oluşturmuştu. Çekici'yi ormanın içindeki dolambaçlı patikadan dereye doğru sürmekte olan WiU'in kulağına, arkasından gelen toynak sesleri çalındı.

Atını bir topuk darbesiyle durdurup arkasına döndüğünde, savaş atına binmiş dörtnala onu takip eden Sör Norris'i gördü. Tepeden tırnağa zırhlara bürünmüş ve silahlanmış Savaş Ustası'nin boz renkli kocaman savaş atı, çelik naili toynaklarını tıkırdadıkça bir toz bulutu çıkararak ilerliyordu. Yolun yan tarafında Çekici'ye ayak uydurarak sessizce ilerleyen köpek, efendisi durunca karinüstü uzanmış ve başını merakla yana eğerek yaklaşmakta olan atla binicisini izlemeye koyulmuştu.

Norris, Will'in yanına gelince dizginlere asıldı. Savaş atı Çekici'den en az dört kariş daha uzundu ve binicisiyle birlik-

te tepelerinde bir kule gibi yükseliyordu. Will, başıyla adama selam verdi.

"Sör Norris," dedi. "Sizi buralara hangi rüzgâr attı böyle?"

Norris duraksadı. Will, onun ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Birkaç saniyelik kararsızlığın ardından Norris konuşmaya başladı.

"Bunu tek başına yapmana izin veremem. Orman Muhafızı," dedi, sesinden kendini suçladığı belliydi. "Hazırlıksız olmamız benim suçum. İpin ucunu bıraktığımın farkındayım. Beni kurtarmak için başını derde sokmanı istemem. Seninle geleceğim."

Will, düşünceli bir ifadeyle başını salladı. Bu sözleri söylemek cesaret isterdi; ona Skandiyalıların yanma kadar eşlik etme karan da öyle. Savaş Ustası'na bir kez daha saygı duyduğunu hissetti. Belki de buradan paçayı kurtarirsak işler yoluna girebilir, diye düşündü. Baskıncı bir kurt gemisinin toprakla-nna yanaşması, Seacliff Baronluğu'nun hazırlıksız olduğunu açık etmişti. Skandiyalılar, Will'in şu ana dek dile getirdiği tüm eleştirilerden daha etkili olmuştu.

"Teklifiniz için teşekkür ederim," dedi şövalyeye, "ama bunu tek başıma halletmem daha doğru olur."

Savaş Ustası'nin yüzüne kan hücum ettiğini fark edince adamın öfkesini dindirmek için hızla elini kaldırdı. "Cesaretiniz ya da yeteneklerinizden şüphe ediyor değilim," diye ekledi. "Tam tersine. Ancak bu işi tek başıma halletme şansımın daha yüksek olduğunu düşünüyorum."

"Hepsiyle tek başına dövüşmeyi planlamıyorsun herhalde?" diye sordu Norris.

Dudaklarina minik bir tebessüm yayılan Will, başım iki yana salladı. "Becerebilirsem onlarla savaşa girmemeyi planlıyorum," dedi. "Ancak şu kocaman atınızın üzerinde zırhlar içinde karşılanna çıkarsanız, bu şansı kaçırabilirim. Bir düşünün." Norris itirazını dillendiremeden devam etti. "Skandiyalılar, sizi gördükleri anda hiç düşünmeden üzerimize çullanacaktır, savaşa hazırlandığınız her halinizden belli oluyor."

Norris alt dudağını ısırdı. WiU'in söyledikleri kulağına mantıklı gelmişti. Genç Orman Muhafızı, sözlerine devam etti.

"Öte yandan, tek başıma karşılarina çıkarsam, konuşmaya razı olabilirler. Orman Muhafızlari'nın insanlar üzerinde huzursuz edici bir etkisi vardır. Neyin peşinde olduğumuzu asla bilemezler," diye ekledi iyice sirtarak. Norris, bunun doğru olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Yine de çocuğu elinde yalnızca bir yay ile otuz kişinin üstüne gönderme konusunda kararsızdı. Onun bu tereddüdünü gören Will, zamanının azaldığını fark ederek daha kesin bir sesle devam etti.

"Hem işlerin yolunda gitmemesi durumunda, Çekici'nin sırtına atlayıp kaçabilir ve dönüş yolunda birkaç tanesini avlayabilirim de. Lütfen Sör Norris, bu şekilde hareket etmemiz en doğrusu." Skandiyalılarin gözükmesini beklercesine patikaya bir göz attı; kumsaldan yukarı çıkan başka bir yol olmadığı için o taraftan geleceklerini biliyordu. Norris, birden kararini verdi. Hafif, çevik atının üstündeki Orman Muhafızı, gerektiğinde ormana saklanabilir ya da Skandiyalilari geride bırakıp şatoya çekilebilirdi. Deniz kurtlan nadiren yay ya da farklı menzilli silahlar kullanırdı.

"Pekâlâ," dedi bineğini çevirerek. Will, atını mahmuzla-

yip geldiği yoldan beceriksizce geri dönen şövalyeyi teşekkür edercesine selamladı.

Toynak sesleri hafiflerken, Will de etrafındaki araziyi değerlendiriyordu. Patika, bulunduğu noktada her yöne doğru elli metre kadar genişliyordu; geriye dikilmiş ağaçlar, düz zeminde bir açıklık oluşturmuştu. Skandiyalılarin karşısına çıkmak için uygun bir alandı. Gerek duyması halinde savaşçılari geride tutabilir ve taktik manevralarini uygulayabilirdi.

Atını yaklaşık on iki adım geriletip, patikanın ortasında durdu. Yüzükoyun otlara uzanmış olan köpek, koşarak yanına geldi ve kendini bir kez daha yere bıraktı. Will, başını kaldırıp güneşe bir göz attı. Hafifçe arkadan vuran güneş, Skandiyahlarin görüşünü engelleyecekti. Bu işime yarayacak, diye düşündü. Pelerininin kalın kukuletasını başına geçirdi ve uzun yayını kolayca eline alabileceği şekilde eyer topuzuna yerleştirdi. Fazla tehditkâr bir görüntü çizmiyordu ama Skandiyalılarla karşılaşmaya hazırdı.

Çekici'nin kulaklannın seğirmesinin ardindan bir saniye geçmeden, köpekten bir uyan hınitısı geldi. Will, dönemeçteki ağaçlann altında gölgelerin hareketlendiğini görebiliyordu.

"Tamam," dedi yoldaşlarina. "Sakin olun." Eyeri gevşetip arkasına iyice yaslanarak Skandiyalılari beklemeye başladı.

***Kurt Dumam'mn* kaptanı olan Gundar Hardstriker', öğlen güneşinin altında ağaçlann gölgesinden çıktı. Arkasında, yirmi yedi Skandiyalı savaşçı, çift sıra halinde uygun adım yürüyordu. Ormanın loşluğıma alışmış gözleri güneşten hafifçe kamaşan Gundar, önlerindeki yolda tek başına dikilmekte olan şekli görünce şaşkınlıkla durdu.**

* İng. Taşçatlatan. (Ç.N.)

Gördüğü kişiyi şovalye ya da savaşçı değildi. Küçük, tüylü bir üstüne oturmuş, ince yapılı bir çocuktu. Uyluk hizasındakı uzun yayı neredeyse gelişigüzel denecek bir biçimde tutuyordu ama görünürde başka bir silahı yoktu. Ne bir balta ne bir kılıç ne de bir sopa. Arkasında duraklayan adamları, yüruyusunişü neyin geciktirdiğini görebilmek için patikanın iki tarafina yığılmaya başlamışlardı.

"Bir Onnan Muhafızı," dedi *Kurt Dumamnin* pruva kürekçisi Ülf Oakbender*. Gundar, adamının haklı olduğıma karar verdi- atlının neredeyse tam arkasından parlayan güneş nedeniyle,

Orman Muhafızı'nın benekli pelerinini görememişti- Şimali, gözleri ışığa alışınca, kendi başlarına panldayıp har6ketlei|iyoj.muş gibi görünen tuhaf, düzensiz şekilleri seçebiliyof'iu-

"Tünaydin dedi berrak bir ses. "Sizin için ne yapabiliriz acaba?"

Gundar'ın biraksamasına neden olan şey, konuşmacının gencecik geleneksel Skandiya selamlaşma ifadesini kullanmış Arkasından, en az onun kadar şaşırmış olan adamarin mırıltılarını duydu. Karşılarına çıkanlarin ya direnç göstermelerini ya da kaçmalarini bekliyoriardı, kibarlıkla soru sonnalarını değil.

Bir şekilce önceliği kaybettiğini fark eden Gundar, öfkeyle seslendi, kenara çekil! Kenara çekil, kaç git ya da dövüş. Umurumuzda değn.

Senin seçimin."

Gundar atılmasıyla at sırtındaki şekil de hafifçe doğruldu. "Dana fazla ilerieme." için otoriter bir ton karışan sesi,

* tng.MeşebüKücü(A.N.)

tereddütsüz çıkıyordu artık. Arkasından, Ulf'un usulca konuştuğunu duydu Gundar.

"Dikkatli ol, Gundar. Bu Orman Muhafızlari şeytanın ta kendisi gibi nişan alıp ok atabilirler."

Ulf'un uyarısını duymuşçasına devam etti Orman Muhafızı. "İlerlemeye devam etmeniz halinde iki adım daha atamadan ölürsünüz. Hem hadi önce biraz konuşalım, ne dersiniz?"

Adamlarının ona diktikleri bakışların farkında olan Gundar, mağrur bir ifadeyle homurdanarak süvariye doğru ilerlemeye başladı. Bir an için ön tarafında belli belirsiz bir hareketlenme oldu. Olayı sonradan hatırladığında, o ana dair hiçbir şey hatırlamadığını fark edecekti. Pelerinin üstündeki parıltılı ve alacalı garip şekiller gözlerini kamaştırmış ve Orman Muhafızı yıldırım hızıyla hareket etmişti. *Fıss-tonk!* diye yırtıcı bir ses duyulmuş ve hemen arkasından, ayaklarının arasında yere saplanmış, titrek bir ok peydahlanmıştı. Gundar, hızla geri çekildi.

"Seni iki gözünün ortasından da vurabilirdim," dedi süvari. Gundar bunun doğru olduğunu biliyordu. Omzuna yatırdığı savaş baltasını indirdi ve keskin kısmı yere değecek şekilde kabzasına yaslandı.

"Ne istiyorsun?" diye sorunca, pelerinli şekil omuz silkti.

"Yalnızca dostlar arasında sıcak bir sohbet. Hallasholm Anlaşması'nin yürürlükten kalktığını bilmiyordum."

"Anlaşma bireysel baskınlari yasaklamıyor," diye yanıt verdi Gundar. Pelerinli suretin başını salladığını görür gibi olmuştu ama başını gizleyen kukuleta nedeniyle yabancının hareketleri anlaşılmıyordu.

"Açık açık yasaklamıyor," dedi Will. "Ancak Erak Starfollower'in, baskınlan kesinlikle onaylamadığı söyleniyor. Özellikle de dostlan ve onlara ait mülkler söz konusu olduğunda."

Gundar, alaycı bir ifadeyle smttı. "Dostlar mı? Yüce Kont dostlannı Araluenlilerin arasında aramaz!" dedi. Ancak kelimeler ağzından çıkarken, içinde bir şüphe tohumu yeşermeye başlamıştı bile. Bir sessizlik oldu. Orman Muhafızı sorusuna doğrudan bir yanıt vermemiş, gökyüzü ile alçak sonbahar güneşine bir göz atmayı tercih etmişti.

"Baskın sezonu bitmek üzere," dedi Will sonunda. "Galya ve Îberya kıyılarinin yağmaladığınızı varsayıyorum?" Tahmin etmesi çok da zor değildi. Güney Araluen kıyılarından hiçbir baskın haberi gelmemişti. Şimdi, önündeki grubu izlerken, adamlarin neden burada karaya çıktıklarını anladığını sanıyordu Will.

"Yılın bu zamanı Beyaz Fırtına'yı geçmek zordur," dedi, sıcakkanlı, sakin ses tonunu koruyarak. "Sonbahar rüzgârları yakında başlar. Kışı Skorghijl'de geçireceksiniz herhalde?"

Skandiyalılarin uğradığı şaşkınlığı görebiliyordu. Liderleri susmalan için dik bakışlannı adamlanna çevirdi.

"Skorghijl mi? Sen Skorghijl'i ne bilirsin ki?"

"Herhangi bir yerleşim merkezinden kilometrelerce uzaklıktaki bir kara parçası olduğunu biliyorum. Buz gibi, nemli ve en ufak konfordan, bir ot parçasından bile yoksun bir yer," dedi Will, "ama yine de fırtınalı havada Beyaz Fırtına'yı geçmekten iyidir." Sözlerinin etkisini göstermesi için durdu ve aldırmaz

bir sesle ekledi: "Ya da en azından, ben *Kurt Rüzgârı* 'nin güvertesindeyken öyleydi."

Bunları söyledikten sonra, işte ben etki diye *buna* derim, diye aklından geçirdi Will. *Kurt Rüzgârı,* Erak'in Skandiyalılar tarafından Yüce Kont seçilmeden önceki gemisiydi. Lakin bu gerçek, çok az Araluenli tarafından bilinirdi; Skandiya gemilerinin isimleri, gemilerin üstlerine yazılmazdı. Savaşçılar aralarinda kısık sesle mırıldanmaya başlamışlardı. Will'in, Erak'ın gemisinin adını bilmesi için Erak'ı tanıyor olması gerektiğini fark eden liderin kararsızlığını, duruşundan okuyabiliyordu çocuk.

Gundar da o an aynen bunu düşünüyordu. Ancak aradaki bariz bağlantıyı henüz kuramamıştı. Liderini kolundan yakalayan Ulf'un aksine.

"Bu o!" dedi Ulf aceleyle. "Doğulu süvarileri yenmemize yardım eden çocuk!"

Gundar, at sırtındaki sureti dikkatle inceledi. Beş yıl önce Skandiyalılarla sırt sırta dövüşen çırak Orman Muhafızı'ndan söz edildiğini duymuştu ama çocuğu hiç görmemişti. Gundar, Temuçilere karşı verilen kısa, kanlı savaş sırasında ülkenin iç bölgelerindeydi. Ancak Ulf, savaşın son aşamasında kalkan duvarında yerini alan savaşçılardan biriydi. Will kukuletasını geri atıp da zapt edilmez saçları açığa çıkınca, çocuğu tanımıştı.

"Bu o, Gundar!" dedi kaptanına ve sert bir tebessümle ekledi. "İyi ki durmuşsun. Savaş sırasında göz açıp kapayıncaya dek beş Temuçi süvarisini devirdiğine şahit olmuştum."

Ulf, işin bununla kalmadığını da biliyordu. Eğer karşılarindaki bu çocuk sandığı gibi o efsanevi çırak ise. Yüce Kont'un

da yakın bir dostu demekti. Çocuğun topraklarina saldırmak, bir kurt gemisi kaptanı için pek de doğru bir hamle sayılmazdı. Erak, dostlarına olan sadakati ve onlari rahatsız edenlerin başına musallat olan öfkesiyle ünlüydü.

Pek zeki bir adam olmayan Gundar, aynı sonuca yardımcısından ancak birkaç saniye sonra varabilmişti. Ne yapacağını bilemeyip duraksadı. Adamlanyla birlikte Seacliffe saldırma karan almalarının nedeni, acil ihtiyaçlanydı. Uzun, amansız kış aylarını Skorghijl'de geçirebilmeleri için erzaka ihtiyaçlan vardı. Çorak ada kurt gemilerine güvenli bir liman sağlıyordu belki ama dağıtılan yemek kısıtlıydı ve *Kurt Dumanının,* çıktıklan sefer boyunca erzak depolayabildiği söylenemezdi. Bu halde Skorghijl'e yelken açmalan durumunda, muhtemelen öleceklerdi. En iyi olasılıkla açlıktan ölmenin eşiğine geleceklerdi. O nedenle Gundar ile adamlarının bir yerleri yağmalaması gerekiyordu. Kışı geçirebilmek için ete, una ve tahıla ihtiyaçlari vardı. Ve bulabilirsek şaraba, diye düşündü Gundar, kurumuş dudaklarini yalayarak. Dostu ya da değil, diye zihninden geçirdi. Yüce Kont, tayfalarının iyiliğini düşündüğü için onu suçlayamazdı.

"Uzaklaş, Orman Muhafızı!" diye seslendi bir karara vararak. "Silahımı Skandiya'nin bir dostuna doğrultmak istemem, o nedenle sana bu son şansı veriyorum."

Konuşurken kocaman baltasını da kaldırmıştı. Ancak genç adamın yüzüne oturan tebessüm, hafifçe telaşlanmasına neden oldu.

"Ne kadar naziksiniz böyle," dedi Will tatlılıkla. "Peki, 'uzaklaşmam' halinde, ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Gundar, şatoyu ve ağaçlarin hemen arkasinda olduğunu bildiği köyü işaret etti.

"Yapmaya geldiğimiz şeyi," diye ilan etti. "İstediğimizi alıp gideceğiz."

"Yalnızca on adamla fazla bir şey elde edemezsiniz," dedi Will mantıklı bir ses tonuyla. Gundar, öfkeyle homurdandı.

"On mu? Arkamda yirmi yedi adamım var benim be!" Adamlarından onay dolu bir uğultu yükseldi ama Gundar'ın da fark ettiği üzere, homurdananlarin arasında Ulfyoktu.

Orman Muhafızı yeniden söz aldığında, bu kez o tatlı, mantıklı ses tonundan eser yoktu. Soğuk ve sert bir sesle konuştu.

"Şatoya daha yolunuz var," dedi Will. "Ok kılıfımda yirmi üç, eyer çantamda da bir düzine okum bulunuyor. Önünüzde -tamamı ok menzilindeki şu ağaçların içinden olmak üzere- daha birkaç kilometrelik yolunuz var. Kötü bir nişancı da olsam adamlarının yarıdan fazlasını öldürebilirim. O zaman garnizonla yüz yüze geldiğinizde yalnızca on adamın kalmış olur."

Gundar'in gözleri, farkında olmadan ağaçlara çevrilmişti. Orman Muhafızı'nın haklı olduğunu anlamıştı. Çocuk, ormanda izini kaybettirip şatoya giden yolda üstlerine düzenli bir şekilde ok yağdırabilirdi.

"Peşime takılmanız halinde işimi daha da kolaylaştırmış olursunuz," diye ekledi Will. Gundar, bıyık altından öfkeyle küfretti. Çocuğun at sırtında oluşuna bir de ağaçlarin arasında görünmeden dolanabilme yeteneği eklendiğinde, küçük Skandiya kuvvetini darmadağın edinceye kadar takipten kaçabilirmiş gibi duruyordu. Kurt gemisi kaptanı, içinde kabaran öf-

keyi hissetti. Seçeneği kalmamış, bu adada tuzağa düşmüştü. Öte yanda köye baskın yapmazlarsa, adamlariyla açlıktan öleceklerdi. Ancak baskını yapmalari halinde, çoğunun hayatını kaybedeceği belli olmuştu. Adamı dikkatle izleyen Will, doğru anı, savaşçının içinde kaynayan öfkenin hüsran dolu bir saldın emrine dönüşmesinden hemen öncesini bekledi.

"Ya da," dedi, "belki de bir anlaşma yapabiliriz."

Y€DI

Geliyorlar

Gözcünün çığlığı, Seacliff Şatosu'nun en yüksek kulesinde çınlamıştı. Baron Ergell, ışıktan kamaşan gözlerini kısarak adamın işaret ettiği tarafa çevirdi.

Ağaçların içinde beliren bir grup Skandiya savaşçısı, şatoyu çevreleyen açık alana çıkmıştı. Liderlerinin yanında bir de süvari vardı. Grubun önünde de siyah-beyaz bir köpek ilerliyordu.

"Onlarla konuştu mu demiştin?" diye sordu Ergell. Liderinin yanında, siperlerin üstünde bekleyen Norris başıyla onayladı. Will'i patikada yalnız bıraktıktan sonra uzaklaşmamış, ihtiyaç duyması halinde yardımına koşmak için Skandiyalılarla konuşmasını dinlemişti.

"Evet. Yolun ortasına gelip onlarla konuştu. Onları uyarmak için bir ok attığını gördüm; daha doğrusu, göremedim," diye ekledi, kendi kendini düzelterek. "Çok... ani oldu. Şu Orman Muhafızları, anlaşılmaz insanlar."

"Ve bir ziyafetten mi söz etti diyordun?"

Norris, bu kez omuz silkti. Kafası karişsa da talimatı Rollo'ya çoktan iletmişti. "Ziyafet, lordum. Gerçi çocuğun aklından geçenleri ben de bilmiyorum ya, neyse."

Norris konuşurken Ergell de şatoya yaklaşan Skandiya askerlerini sayıyordu. Neredeyse otuz kişiydiler. Savaşa tutuşamayacakları kadar büyük bir güçtü bu. Köyün yağmalanacağı ve yakılıp yıkılacağı gerçeğiyle yüzleşmeleri gerekiyordu. Köylüler şato duvarlarının ardında güvende olacaklardı ve hayvanlar da Will'in emrettiği üzere dağıtılmıştı. Ancak insanları, evlerini ve eşyalarını kaybedeceklerdi. Baron, bunun kendi suçu olduğunun farkındaydı.

Skandiyalılar, şatonun iki yüz metre ilerisinde durmuştu. Orman Muhafızı, elinde çift uçlu bir savaş baltası taşıyan boynuzlu miğfer takmış liderle konuşmak üzere yana eğildi. Karşılıklı uzlaşı sağlamış gibiydiler. Will atını çevirip şatoya doğru ilerlemeye başladı. Köpek de yalnızca bir çoban köpeğinin elinden gelecek şekilde hızlanmış ve efendisinin önüne geçmişti.

"Belki de aşağı inip aklından geçenleri öğrenmeliyiz," dedi Baron. Böylece yanında Savaş Ustası ile avluya inen merdivenlere yöneldi.

Aşağıya indiklerinde, nöbetçiler Will'i cümle kapısının içine yerleştirilmiş olan küçük kapaktan içeri alıyordu. Orman Muhafızı, yaklaşan Baron ile Sör Norris'i başıyla selamladı.

"Skandiyalılarla anlaşmaya vardık, lordum," dedi. Ergell, çocuğun yüksek sesle konuştuğunu fark etmişti. Çocuk, işitme mesafesindekilerin, onun Baron'un talimatı uyarınca hareket ettiğini sanmalari için "biz" ifadesini kullanmıştı. Baron, bu-

nun bir jest olduğunu anladı. Orman Muhafızı istese adamlarının önünde otoritesini sarsabilirdi ama bunu yapmamayı tercih etmişti.

"Anlıyorum," diye yanıt verdi sertçe. Will'in neden söz ettiğine dair en ufak fikri olmadığını belli etmenin gereği yoktu. Genç Orman Muhafızı yaklaşarak sesini yalnızca Ergell ile Norris'in duyacağı şekilde alçalttı.

"Kış için erzaka ihtiyaçlari var," dedi usulca. "O nedenle buradalar. Onlara beş öküzle on koyun vereceğimizi söyledim, bir de un için yeterince tahıl."

"Beş öküz!" diye öfkeyle söze girdi Ergell ama Will'in soğuk bakışlari üzerine sustu.

"Nasıl olsa alacaklar," dedi Will, "üstüne bir de kasabayı yakıp yıkacaklar. Oldukça küçük bir bedel ödeyeceğiz, lordum."

Will'in sarsılmaz bakışlan. Baron'unkilere kiiltlenmişti. Ergell'in bu duruma kendi ihmalkârlığı -Norris'in payı da az sayılmazdı- nedeniyle düştüğüne dair düşüncelerini dile getirme gereği duymamıştı. O açıdan bakıldığında, ödeyecekleri küçük bir bedeldi. Norris'in onay verircesine başım salladığını fark etti.

"Öküzleri benim sürümden verebiliriz, lordum," dedi Savaş Ustası. Ergell, adamın sorumluluğu paylaşmayı kabullendiğini fark etmişti. İç geçirdi.

"Elbette," dedi. "Koyunlari da ben veririm. Emirleri iletiver, Norris."

Will, çaktırmadan rahat bir nefes aldı. İki yetkilinin bunun en iyi çözüm olduğunu görmelerini umut ediyordu. Gundar'ın

adamlarini öldürebilirdi de elbette, ancak çaresiz adamlari öldürmek istemiyordu. Ayrıca gözü dönmüş on Skandiyalının bile köye ve insanlara büyük zararlar verebileceğinin farkındaydı. Açıkçası Ergell ile Norris, durumun sorumlulan olduklan için, bu cezayı hak etmişlerdi.

"Bu arada, lordum, Gundar ve adamlariyla birlikte yiyip içmek üzere anlaştık. Sör Norris durumu aşçıbaşınıza iletmiştir sanıyorum?"

Ergell, şaşkına dönmüştü. "Birlikte yiyip içmek mi?" dedi. "Skandiyalılarla mı? Onlan içeri almamı mı istiyorsun?"

Kalın duvarlara ve sağlam ahşap kapıya hızlı bakışlar fırlattı. Will, başını evet anlamında salladı.

"Gundar bana sorun yaşanmayacağına dair dümenci sözü verdi, lordum. Ve bir Skandiyalı, sözünden asla dönmez."

"Ama..." Ergell hâlâ tereddüt ediyordu. Korsanları şatosuna buyur etme fikri çok tuhafına gitmişti. Dağıttıkları hayvanlari toplaması için çobanlardan birini gönderen Norris, o sırada yanlarina döndü.

"Bu korsanlari içeri buyur etmemiz gerekiyormuş, üstüne de yedirip içirmemiz!" dedi Ergell. Bir an için, Norris'in onunla aynı tepkiyi verdiğini fark etti. Hemen sonra yolda tek başına Skandiyalılari bekleyen ufak tefek sureti hatırlayan şövalyenin omuzlan düştü.

"Neden olmasın?" dedi, teslim olmuş bir ses tonuyla. "Daha önce hiç Skandiyalı tanımadım. İlginç olacaktır."

Will, ikiliye sirtarak, "Gürültülü de olacak," dedi ve bir uyarıda bulundu. "Ama sakın onlarla içme yansına girmeyin. Kazanmanız mümkün değil."

S€KIZ

"Kir Sakallı Halt bir savaşçıdır

Derler halk içinde

Kır Sakallı Halt saçını

Keser sofra bıçağı ile

"Hoşça kal Kır Sakallı Halt

Vedalaşıp ayrılalım

Hoşça kal Kır Sakallı Halt

Yeni bir güne yelken açalım. "

Will, şarkısını mandolasında bastığı son notayı uzatarak bitirdi. Alkışlayan Delia, beğeniyle gülümsüyordu.

"Çok güzel söylüyorsun," dedi şaşkınlıkla. "Bir ara gelip handa şarkı söylemelisin."

Will, başını iki yana sallayarak, "Hiç sanmıyorum," dedi. "Annen şarkılarımla müşterilerini kaçırmamı istemez."

İşin aslı, halka açık bir yerde sahneye çıkmanın bir Orman Muhafızı'nın saygınlığıyla esrarengiz havasına ters düşeceğini düşünüyordu. Aslında Delia'nin önünde çalıp çalmaması ge-

rektiğinden bile emin değildi. Ancak tatlı ve sıcakkanlı bir kız olan Delia, ona yalnızlığını ımutturuyordu; dolayısıyla kendine küçük bir istisna yapma izni vermişti.

Orman Muhafızı kulübesinin verandasında oturuyorlardı. Akşamüzeriydi ve ışıklan ağaçlarin yan çıplak dallariyla gölgelenen sonbahar güneşi, batıda alçalmaya başlamıştı. Bir önceki hafta Skandiyalı tayfalara verilen ziyafetten bu yana, akşam yemeklerini getirme işini Delia devralmıştı. O akşam geldiğinde Will'i oturmuş, on altılık notalardan oluşan hızlı tempolu *Kır Sakallı Halt* şarkısını çalışırken bulmuştu. Delia, kulağına çalınan şarkıyı bir kez daha çalıp söylemesini rica etmişti çocuktan. Will'in çaldığı şarkı, aslında ısınmak için keçileriyle birlikte uyuyan, yıkanmak nedir bilmeyen bakımsız bir çobanı konu alan *Yaşlı Joe Smoke* adında geleneksel bir halk ezgisiydi. Will mandola çalmayı ilk öğrendiğinde, şarkının adım değiştirmiş, akıl hocasının bakımsız saç ve sakalına atıfta bulunarak şakayla karışık *Kır Sakallı Halt* yapmıştı.

"Peki, ama Orman Muhafızı Halt onunla böyle dalga geçmene itiraz etmiyor mu?" diye sordu Delia, safça. Halt, tüm Krallıkta sertliğiyle tanınırdı. Böyle biriyle dalga geçmek, kıza tehlikeli görünmüştü. Will, omuz silkti.

"Şey, Halt sandığın kadar ciddi biri değildir. Espri anlayışı oldukça gelişkindir," dedi.

"O şarkıyı söylediğin için sana bütün geceyi ağacın tepesinde geçirme cezası verdiğinde de kıkırdayarak gülmüştür, eminim," dedi arkalarından bir ses. Tanıdık bir sesti. Kadınsı, tiz ve kendine has ahengi Will'e pürüzsüz taşların üzerinden çağıldayan nehirleri anımsatan bir ses. Sesin sahibini derhal

tanıyan Will, ayağa fırladığı gibi yüzünü minik verandanın ucunda beliren surete dönmüştü.

"Aiyss!" dedi, yüzünde hoşnut bir tebessüm belirmişti. Kızı karşılamak üzere ellerini uzattı ve verandaya adımını atan Aiyss de ona uzatılan elleri yakaladı.

Uzun boylu ve zarif genç kız, hoş kesimli beyaz bir elbise giyiyordu. Resmi Dışişleri Memurluğu üniformasının basit hatlan, elbisenin şıklığıyla ters düşüyor ama bir yandan da kızın uzun, incecik vücudunu mükemmel bir biçimde ortaya koyuyordu. Yüzünün iki yanından omuzlarina dökülen kül sarısı düz saçları, kızın yüz hatlarini çevreliyordu. Gri gözler. Will ile aralarındaki özel şakalar dile geldiğinde usulca parıldardı. Biçimli bir burun, güçlü bir çene ve gözlerindeki samimi mutluluğu yansıtmakta olan dolgun bir ağız, resmi tamamlıyordu.

Birbirlerini yeniden gördükleri için bayram edercesine, bir an konuşmadan durdular. Aiyss, tıpkı Will gibi Redmont Baronluğu'nun gözetiminde büyütülmüştü ve çocuğun en eski arkadaşlarındanbiriydi.Aslınabakılırsa,PrensesCassandra'dan ayrıldığı için yüreği kederle dolan Will Redmont'a döndüğünde, ilişkileri arkadaşlığın ötesine geçmişti. Arkadaşının sıcaklık, şefkat ve kadın teması arayışında olduğunu hisseden zarif diplomat çırağı, ona bunlann üçünü de memnuniyeüe sunmuştu. İlişkileri belli belirsiz kucaklaşmalar ve ay ışığı altındaki öpüşmelerden ileri gitmemişti ve belki de bu nedenle, aralarında bir çeşit yarin kalmışlık hissi bulunuyordu.

Onların bu mutlu mesut hallerini gören Delia, aralarinda bir ilişki olduğunu fark ederek isteksizce boyun eğdi. Hayat dolu ve güzel bir kız olduğunu, hatta muhtemelen adadaki yaşıtla-

n arasında ondan daha çekici birinin bulunmadığını bilecek kadar gerçekçi bir kızdı. Ancak hoş beyaz elbisesi içindeki bu zarif sarışın, güzelden de öteydi. Dengeli, ağırbaşlıydı ve kelimenin tam anlamıyla bir içim suydu. Onunla yanşamam bile, diye düşündü pes ederek, tam da bu ilginç ve çekici genç adamla aralarindaki buzlan eritmişken.

Will, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu nihayet, Aiyss'i Delia'nın yanına doğru götürürken. Delia, Will'in Aiyss'in elini tutmaya devam ettiğini ve kızın da elini onunkinden çekmediğini fark etti.

"Şey, yalnızca saraydan rutin diplomatik postaları getirdim," dedi Aiyss. Görevinin önemli olmadığını ifade edercesine omuz silkmişti. "Tüm baronluklara gönderiliyor, çok önemli bir şey değil. Seacliff'de olduğunu duyunca, seni görebilmek için bir başka haberciyle görevimi değiştirdim."

Anlamlı bir yüz ifadesiyle Will'in omzunun ötesine bakıyor, zarif kaşlarindan birini kaldırarak çocuğa bir şeyi hatırlatmaya çalışıyordu. Delia'nm varlığını unuttuğunu fark eden Will hızla arkasına dönünce, sandalyeye yaslamış olduğu mandolayı devirdi. Aleti yerden kaldirrken bir an şaşkınlık yaşamıştı. En azından, diye aklından geçirdi Delia, bu sayede Bayan Mükemmel'in elini bırakabildi.

"Çok özür dilerim!" dedi Will aceleyle. "Aiyss, bu Delia, buradaki arkadaşlarımdan biri. Delia, bu da en eski ve sevgili dostlarimdan Kraliyet Habercisi Aiyss."

Delia, "sevgili" ifadesinden içten içe ürkmekle birlikte Aiyss'in uzattığı eli -zorla da olsa- sıktı ve gülümsedi. Kızın

eli, tahmin ettiği gibi pürüzsüz ve sıcacıktı, üstelik şaşırtıcı derecede kuvvetliydi.

"Çok memnun oldum," dedi. Aslında Delia'nin durumdan hiç de memnun olmadığını adı gibi bilen Aiyss gülümsedi.

"Nasılsınız?" diye sordu. Will bir Aiyss'e, bir Delia'ya bakıyor, endişeyle ellerini kavuşturup ne yapacağını bilemiyordu. Sonunda Aiyss'i görmekten duyduğu kıvanç ağır bastı.

"Ne kadar kalacaksın? Adayı gezecek kadar zamanın var mı?" diye sordu ve Aiyss üzüntüyle başını iki yana salladı.

"Yalnızca bu gece ve yarin buradayım," dedi. "Yann resmi bir ziyafet verilecek ama bu gece boşum ve düşündüm ki..." Cümleyi yanda bıraktı ve Will de fırsatın üstüne memnuniyetle atladı.

"Eh, benimle yemek yersin o zaman!" Arkalarındaki kulübeyi işaret etti. "Edwina'ya bir kişilik yemek daha getirip getiremeyeceğini sorarim."

"Edwina?" diye gülümseyerek tekrar etti Aiyss. Will'in yanında bir kadınlar ordusu mu yaşıyordu yoksa? Bunu merak ederek kulübeye bir göz attı. Will açıklayamadan Delia atıldı.

"Annem," dedi. "Köydeki hanı işletiyoruz da." Will'e abartılı bir şekilde gülümsedi. "İstersen ona söyleyebilirim. Sorun olmayacaktır, zaten benim dönme vaktim de geldi artık."

Ne yapması gerektiğini bilemeyen Will, duraksadı. "Eh... şey... peki." Bir anlık tereddüdün ardından ekledi, "Neden bize katılmıyorsun? Hep birlikte yemek yiyebiliriz?"

Aiyss'in tebessümü solarken, Delia, zaferle titredi. Az kal-

sın teklifi kabul edecekti. Ancak bu küçük zaferin, büyük ihtimalle gece boyunca keyfini çıkarabileceği tek zafer olduğunu fark etti.

"Boş ver. Eminim konuşacak çok şeyiniz vardır. Yanınızda olmamı istemezsiniz."

Delia, Aiyss'in kalması için ısrar etmediğini fark etti. Will, acemice kekeledi. "Eh, peki o zaman." Ortamdaki gerginliğin farkındaydı ama ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Delia, akşam yemeği için getirdiği çömleği toplamaya başlamıştı bile.

"Ben bunu geri götüreyim," dedi. "Annemin Orman Muhafızı'nın eski bir dostuna sade bir güveçten fazlasını hazırlamak isteyeceğine eminim."

"Bu harika olur," diye yanıt verdi Will, çabucak. Kızın sesindeki alaycı ifadeyi fark etmemişti; gözleri hâlâ Aiyss'deydi.

Delia bir, iki saniye bekledikten sonra, "Yemeği saat kaçta yemek istersiniz?" diye sordu.

Bir kez daha ne diyeceğini bilemeyen Will'in yerine Aiyss yanıt verdi. "Önce Baron'la görüşmem gerek. Ve öncesinde de daireme yerleşip bir banyo yapmak isterim. İki saat sonra desek?"

"O halde yemek iki saat sonra hazır olur," diye yanıt verdi Delia. Ardından Will'e döndü. "Denis'e birkaç şişe de şarap getirmesini söylememi ister misin?" Denis, hanın garsonuydu. Fikri çok beğenen Will, kıza gülümsedi.

"Bu harika olur. Teşekkürler, Delia," dedi. Kendisini gülümsemeye zorlayan kız, Aiyss'e başıyla selam verdikten sonra arkasını dönerek hızla köye doğru yürümeye başladı.

"Niye öyle bir şey teklif ettim ki?" diye söylendi yürürken.

"Belki de dönüp romantik anlar geçirmeleri için birkaç mum yakmak istersin, ha?" diye takıldı kendine.

Koruluğun köşesini dönünce arkasına dönüp baktı ama Will ile Aiyss'in ona aldırdıkları yoktu artık. Üzülerek, eski dostlarin ellerinin bir kez daha kenetlenmiş olduğunu fark etti.

"Bakıyorum şöhretin yayılmaya başlamış," dedi yemek masasının öbür ucundaki arkadaşına gülümseyen Aiyss.

Mükemmel beyaz şaraptan kıza bir kadeh daha dolduran Will, tereddüt etti. Delia, tuhaf bir şekilde, annesinin şarap mahzeninde bulabildiği en iyi şaraplari seçmişti.

"Acemilik dönemimdeyim," dedi Will. "Bazen biraz bunalıyorum aslında."

Ancak Aiyss'in sakin bakışları, ona kızın bu mahcubiyet numaralannı yutmadığını söylüyordu.

"Kurt gemisi tayfalarina ziyafet vermek, ha?" dedi Aiyss. "Kanlı bir savaşı birkaç hayvan ve bir, iki tulum şarap karşılığında önlemek? Bana kalırsa gayet iyi gidiyorsun derdim."

"Şey, Skandiyalılar bir kez tanıdıktan sonra idare edilmesi çok zor insanlar değil," diye smtarak yanıt verdi Will. Kolayca çirkinleşebilecek olan o durumu idare edişi, aslında çocuğu oldukça gururlandiryordu. "Hem," diye ekledi, "tüm o kendini beğenmiş şövalyelerle hanımlarini kana susamış korsanlarla aynı masada otururken izlemeye değerdi."

Parmağıyla kadehinin kenarında daireler çizen Aiyss, hafif-

çe kaşlarini çattı. "Biraz riskli bir hareket değil miydi?" diye sordu. "Ne de olsa, o tür bir topluluktan her şey beklenir."

Will, başını sertçe salladı. "Gundar bana dümenci sözü verdikten sonra bir şey olmazdı. Hiçbir Skandiyalı o yemini bozmaz. Norris'in de adamlarini kontrol altında tutacağını biliyordum; en azından o kadarini becerebildi," diye ekledi, anlamlı bir ifadeyle. Sözlerindeki gizli mesajı alan Aiyss'in yüzüne şüphe dolu bir ifade yerleşmişti. Seacliffin kirli çamaşırlarını açığa vurmak istemeyen Will, bir an için duraksadı. Hemen sonra Aiyss'in Dışişleri'nin bir üyesi olduğunu ve bundan çok daha büyük önem taşıyan gizli bilgileri duymaya alışkın olduğunu fark etti.

"Norris ile Baron buralarda işleri epeyce savsaklamışlar. Savaş çıkması halinde hiç şanslari yoktu. Adamlan kötü eğitimli, idmansız ve formsuzlar. Norris en azından bu gerçeğin farkına vardı ve ziyafet fikrine destek verdi."

"Ve çok da iyi bir fikirdi," dedi Aiyss usulca. Will, düşünceli bir ifadeyle dudaklarini büzdü.

"Sanırim Beyaz Fırtına'nm ötesine geçmiş olmamın faydası oldu," dedi. "Erzaklarinin çok azalmış olduğunu ve kışı erzaksız geçiremeyeceklerini fark ettim. Sözümü dinledikleri için erzak uğruna savaşmalari gerekmedi; üstelik kendilerine bir de ziyafet çektiler." Olanlari hatırlayınca bir kez daha gülümsedi.

"Hâlâ parçalara aymp tütsülemekle meşgul olduklari etler, onlara kış boyunca yetecektir," dedi Will. "İki ya da üç gün daha Bitteroot Deresi'nde kalıp yollarina devam edecekler."

"Yani bu, baronluk açısından hâlâ bir tehlike teşkil ettikleri

anlamına mı geliyor?" diye sordu Aiyss ama Will, hemen arkadaşını rahatlattı.

"Gundar'ın yemini hâlâ geçerli," dedi. "Ona tüm kalbimle güveniyorum." Smtarak devam etti. "Özellikle de Skandiya Yüce Kontu'nun dostu olduğumu bildiği için."

"Yine de Norris'in görevini savsakladığını raporlayacaksın, değil mi?" diye sordu Aiyss. Orman Muhafızları gibi. Haberçiler de öncelikli olarak Kral'a bağlıydı. Will, başını evet anlamında salladı.

"Raporlamak zorundayım," dedi "ama en azından dersini aldığını raporlayabilirim. Adamlari, ziyafeti takip eden sabahtan bu yana aralıksız idman yapıyor ki sabahlan idman yaptıklan görülmüş şey değil. Bir ay kadar sonra hepsini forma sokmuş olacak."

"Yani burada işler iyi mi gidiyor?" dedi Aiyss ve kayıtsız bir sesle ekledi: "Bir süre ayrilman gerekse sorun çıkmaz mı diyorsun?"

Aiyss bu son sözleri söylerken. Will de şarap şişesine uzanmıştı. Eli havada kaldı ve gözleri kızınkilerle birleşti. Biraz önceki neşeli ve sıcak bakışlardan eser yoktu o gözlerde. Bunun işle ilgili bir mesele olduğunu fark etti.

"Ayrilimak mı?" dedi. Aiyss başıyla onayladı.

"Buraya tesadüfen gelmedim. Will. Evet, bazı rutin belgelerin getirilmesi gerekiyordu ama Halt ile Crowley benden bu görevi özel olarak üstlenmemi ve sana bir mesaj iletmemi istediler. Başka bir göreve atanıyorsun."

Bu sözler üzerine Will, içinde bir şüphe tohumunun yeşermeye başladığını fark etti. Belki de Skandiyalilar meselesini

sandığı kadar zekice ele alamamıştı. Arkadaşının yüzündeki endişeli ifadeyi gören Aiyss, hızla onu rahatlattı.

"Bu bir ceza değil, Will. Skandiyalılar konusımdaki yaklaşımından çok memnun kalmışlar; özellikle de Halt. Sana geçici bir görev vermek istiyorlar."

Will, üstüne çöken ağırlığın kalktığını hissetmişti. "Ne tür bir görev bu?"

Aiyss, omuz silkti. "Tüm detaylarını henüz ben de bilmiyorum. Çok gizli," dedi. "Dediğim gibi, seninle eski arkadaş olduğumuz için mesajı benim getirmemi istediler. Böylece, kasabaya bir Haberci gelmesiyle birlikte birdenbire neden ortadan kaybolduğunu kimse merak etmeyecek. Bu durumu Orman Muhafızlari'nın her zamanki gizliliğine yoracaklar. Ziyaretimin yalnızca sosyal bir amaç taşıdığına inanırlar umarım Özellikle de sevgilin Delia dedikodu çarklarını harekete geçirdiğinde."

Will, hafifçe kızarmıştı. "Biz yalnızca arkadaşız!" diye itiraz etti acemice.

Ancak Aiyss'den bir yanıt gelmedi. Ateşin yanındaki sıcak taşlara rahatça uzanmakta olan köpeği işaret ediyordu. Artık uyanan hayvanın kulaklari iki yana düşmüş, dişleri açığa çıkmıştı. Hafifçe hırladı. Bakışlari, kulübenin kapısına kilitlenmişti.

"Dışarida biri var," dedi Will usulca. Aiyss'e olduğu yerde kalmasını işaret ederek ayağa kalktı ve sessizce kapıya yöneldi.

DOKUZ

Kapının mandalı, dışaridan kilitli olup olmadığını kontrol eden kişi tarafından milim milim açılıyordu. Tahta dil oyuğundan fırlar fırlamaz, sırtını duvara veren Will, kapının yan tarafına konuşlandı.

Aiyss'e başıyla işaret etti ve durumu her zamanki gibi çabucak kavrayan arkadaşı, yeniden konuşmaya başlayarak Halt ile Crowley ve Will'e gönderdikleri selamlara dair bir şeyler gevelemeye başladı. Birlikte yedikleri lezzetli bir yemeği tarif ediyor, hazırlıklar ve Redmontlu Chubb Usta'nın yetenekleri hakkında detaylı açıklamalarda bulunuyordu.

Sohbetlerine ara verdiklerinde, kapıdaki hareketlenme de durmuştu. Ancak Aiyss yeniden konuşmaya başlayınca, kapı yağlanmış menteşelerinden hiç ses çıkmaksızın yeniden yavaşça açılmaya başlamıştı. Will, menteşeleri bir daha yağlamamayı aklına not etti. Halt, ön kapının menteşelerinde daima bir parça pas birikmesine izin verirdi. *Bu sayede kimse seni gafil avlayamaz,* derdi hep.

Will, kaşlarını çattı. Gafil avlanacak biri varsa, o da dışa-

ndaki davetsiz misafir, diye geçirdi aklimdan. Bir an için, dışandakinin Aiyss ile konuşmalarini gizlice dinlemeye çalışan Delia olup olmadığını merak etti. Hemen ardından bu düşünceyi aklından çıkardı. Öyle bir şey olsa, köpek asla böyle bir tepki vermezdi. Kapı on beş santim kadar açılmıştı artık ve dış mandalı tutan eli görebiliyordu. Bir erkeğin sol eliydi bu. Sağ elinde ise büyük ihtimalle bir silah tutuyor olmalıydı. Aiyss, davetsiz misafiri sohbete gömülmüş olduklarina iyice inandırmak için şen bir kahkaha attı. Hilesi işe yaramış gibiydi, zira kapı iyice açılmış ve adamın kolu açıklıkta belirmişti.

Hızla harekete geçen Will, sağ eliyle bileğinden yakaladığı adamı odaya doğru çekmek için kendi etrafinda döndü. Bu esnada öne doğru savrulan davetsiz misafir de eşikten attığı sol bacağına takılmıştı.

Bir şaşkınlık nidası eşliğinde odanın içine doğru tökezleyen adam, savrulup Will'in bacağına takılmış ve yere devrilerek sandalyenin tekini odanın köşesine doğru uçurmuştu.

Ancak hızla toparlandı ve süratle ayağa kalkarak Orman Muhafızı ile yüz yüze geldi. Will'in beklediği üzere, sağ elinde bir silah tutuyordu; ahşap gövdeli, kalın başlıklı bir mızrak. îki eliyle birden kavradığı mızrağı Will'den tarafa uzatmış, sipsivri ucunu rakibini büyülercesine hafifçe ileri geri oynatıyordu.

Will, yerinden kımıldamadı. Ayak parmaklarının üzerinde yaylanmış, hareket etmeye hazır bekliyordu. Tamamen silahsızdı. İlgiyle fark ettiği üzere Aiyss, uzun ve tehlikeli bir hançer kapıp ayağa fırlamıştı. Gevşek bir şekilde kavradığı hançeri kullanmasını biliyormuş gibi görünüyordu.

Bu ani hareketler sonucu heyecanlanan köpek, gözü dön-

müş bir şekilde havlıyordu. Will, gözlerini davetsiz misafirden ayırmadan, hayvana sessiz olmasını söyledi. Yatışan köpek, bakışlarini diktiği mızraklı adamı tehdit edercesine hırlamayı ihmal etmiyordu.

Geniş omuzlu iriyari adamın bakımsız siyah saçlari ve siyah bir sakalı vardı. Koyu renkli gözleri, kalın kaşlarının altında öfkeyle yanıyordu. Kırik geniş bumu yanlış kaynadığı için kendine has bir kemere sahipti. Koyu renkli bir yelek, yün bir pantolon ve koyu kahverengi kukuletalı bir pelerin giyiyordu. Will, daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen kim olduğunu biliyordu adamın.

"John Buttle," dedi sakince. "Burada ne işin var?"

Yanıt verirken, adamın dudaklarına sevimsiz bir tebessüm oturmuştu. Boğuk ve genizden gelen bir sesi vardı ve aksanıyla konuşma tarzı, onun bir köylü olduğunu gösteriyordu.

"Beni tanıyorsun değil mi? Ne mutlu sana."

"Seni, hakkında duyduklarindan tanıyorum," diye yanıtladı Will, ifadesiz bir sesle. "Bu baronlukta nam salmışsın."

Buttle, dudak büktü. "Nam salmışım ha! Hakkımdaki iddiaların hiçbiri kanıtlanamadı! Kanıtlanamayacak da."

"Bunun nedeni pis işlerini yaparken arkanda kimseyi sağ bırakmıyor olman," diye hızla devam etti Will. "Derdin neyse söyle bakalım! Gecenin bir yansı verandamda ne diye hırsız gibi dolanıyorsun?"

Buttle, bir an şaşkın şaşkın çocuğa baktı. Will'in otoriter ses tonu karşısında gafil avlanmıştı. Ne de olsa, silahlı olan kendisiydi. Bir çocuğu andıran bu ufak tefek Orman Muhafızı, onun karşısında silahsızdı. Eh, kalçasında kocaman bıçaklara

benzer bir şeyler vardı ama Buttle, o daha bıçağını çekemeden mızrağıyla çocuğun kamını deşebilirdi. Sansın kıza gelince, elinde tuttuğu hançer Buttie'ı hiç mi hiç korkutmuyordu.

"Köpeğim için geldim," dedi sonunda. "Onu çaldığını duydum ve geri istiyorum."

Konuşurken köpeğe bir göz atmış ve böğrünü yere yapıştıran hayvanın daha da şiddetli hırlamasına neden olmuştu.

"Kes sesini be!" diye bağırdı ama köpeğin ona dişlerini göstererek hırlamasından başka bir sonuç alamadı.

"Aranız da ne kadar iyiymiş," dedi Will. Seri bir el işaretiyle hayvanı bir anda susturdu.

"Çok akıllica!" diyerek dudak büktü, artık öfkeden yerinde duramayan Buttle. "Son seferinde olduğu gibi terbiye edeceğim onu. Küçük enik beni ısırmaya kalkınca haddini bildirmiştim."

"Şu kocaman mızrağını kullanmıştın sanırım?" diye sordu Aiyss. "Amma da cesurmuşsun." Biraz önce oturmakta olduğu sandalyenin arkasına kayıtsızca yaslanarak, soğukkanlı bir tavırla sakallı adamı izlemeye koyuldu. Kızın kendine hâkimiyeti, Will'in hafifçe tebessüm etmesine neden olmuştu. Öte yandan Buttle, öfkeden kudurmuş gibiydi.

"Bana bu kendini beğenmiş ayaklar sökmez, kızım!" diye bağırdı. "Hele ki şu küçük bıçağın ve gizli Haberci meselerinle sen hiç sökmezsin!" Sesini alçaltarak devam etti. "Şu bizim Orman Muhafızı'na gizli bir görev getirdin, öyle mi? Bu bilgi için kesenin ağzını açacak birilerini bulacağıma eminim."

Will ile Aiyss hızla bakıştılar. Bunu gören Buttle, kendine güveni artarak konuşmaya devam etti.

"Evet ya, siz ve şu ayak oyunlarınız. Orman Muhafızları ile Haberciler, daima gizli saklı işlerin peşindesiniz, öyle değil mi? John Buttle etraftayken alçak sesle konuşmasını öğrenmeniz gerek."

Durumun kontrolünü ele geçirip bu iki ukalayı darmadağın ettiği için çok memnundu. Kapının dışındayken önemli bir şeye kulak misafiri olduğunun farkındaydı ve üçkâğıtçı zihniyeti, bunu nasıl paraya çevirebileceğinin hesabını yapmakla meşguldü. Yoğun tecrübeleri ona, birileri bir şeylerin gizli kalması için uğraşıyorsa, başka birilerinin de o gizli bilgiye ulaşmak için para vermeye hazır olacağını söylüyordu.

"Aman Allahım," dedi Aiyss, Will'e. "Konuşmalarımızı duymuşa benziyor."

Buttle, kıza smttı. "Duydum ya, hem de nasıl. Ve bu konuda hiçbir şey yapamazsın."

Aiyss bir an için bu sözleri değerlendiriyormuş, üzerinde düşünüyormuş gibi durdu. Ve oldukça gerçekçi bir tavırla cevabını verdi: "Öyle görünüyor. Seni öldürmek dışında."

Kelimeler ağzından çıkarken çevirdiği uzun hançerini ucundan yakalamış ve kolunu düzgün, akıcı bir hareketle geriye atmıştı. Ani bir tepkiyle kıza doğru dönen Buttle, saplamaya hazır olduğu mızrağıyla çömelerek pozisyon aldı...

Aniden *fisss-tonk!* diye bir ses duyuldu ve hemen arkasından Buttle'm elleri titremeye başladı. Will'in saks bıçağı yün kaplı kılıfından kendiliğinden çıkmış gibiydi. Hiç vakit kaybetmeden bir yay çizen bıçak, mızrağa çelik başlığın hemen dibinden isabet etmişti.

Balta kadar ağır, jilet kadar keskin saks bıçağı, dişbudak

ağacını peynir gibi yarip geçmişti. Kalın başlık, gürültüyle kulübenin zeminine düşerken. Buttle da ucu boşalarak hafifleyen mızrağına şaşkınlıkla bakakalmıştı. O, olan biteni kavrayıncaya kadar, öne doğru hamle yaparak yeniden dönen Will, saks bıçağının pirinç kabzasıyla şakağına bir tane patlattı.

Buttle, darbenin etkisiyle kendinden geçerek bir patates çuvah gibi yere yığıldı.

"Pek güzel," dedi, WiU'in süratine hayran kalan Aiyss. Hançeri yeniden çevirip, elbisesinin içindeki gizli kınına geri soktu.

Karşılıklı gülümsediler. Afallayan köpek, dikkat çekmek için hafifçe inledi ve yere eğilen Aiyss, kulaklarının arasındaki tüyleri okşayarak hayvanı rahatlattı.

"Size hançer kullanma eğitimi verdiklerini bilmiyordum," dedi Will. Aiyss, omuz silkti.

"Vermiyorlar. Hançerler, siz Orman Muhafızlari'nın yaptığı gibi oraya buraya fırlatılamayacak kadar narin silahlar. Ben sadece sen icabına bakasın diye dostumuzun dikkatini dağıtmak istemiştim."

Will, kulübenin duvarina dayalı şifonyerin çekmecelerinden birini kanştırmaya başlamıştı. Birkaç ham deri parçası çıkardı ve baygın Buttie'ı yüzükoyun yatırarak ellerini arkasında birleştirdi. Adamın başparmaklarina geçirdiği iki minik deri halkasını ahşap bir kalıba bağlarken, Aiyss de Will'i ilgiyle izliyordu.

Birkaç saniye sonra, ilkine göre biraz daha büyük bir ilmekle Buttle'in ayak bilekleri de sıkıca bağlanmıştı.

"Pek güzel," dedi Aiyss yine. Eserini inceleyen Will, başıyla onayladı.

"Bir Orman Muhafızı tasarımı. İlmekler başparmaklarla bilekleri tutuyor ve şu ahşap parçalar da düğüm atma sıkıntısı olmaksızın ilmekleri sıkılaştınyor."

Şarap kadehini eline alan Aiyss, sandalyesine oturarak baygın yatan Buttie'a bir göz attı. "Bir sorunumuz daha var tabii. Bu herifi ne yapacağız şimdi?"

Yanıt vermek için ağzını açan Will, kızın aklından geçenleri anlayınca durdu.

"Yeni görevim," dedi. "Bizi duydu."

Aiyss, başıyla onayladı. "Aynen öyle. Senin göreve çıkacağını kimse öğrenmesin diye bu kadar dolap çevirdik. Şimdi bu salak, herkese anlatacak."

Will, bakışlarını yerde baygın yatan Buttie'a çevirdi. "Baron'un onu hapsetmesini sağlayabilirim elbette. Ne de olsa seni tehdit etti ve bir Haberci'yi tehdit etmek ciddi bir suçtur." Ancak Aiyss, kesin bir ifadeyle başını sallıyordu.

"Yeterli değil. Diğer tutuklularla, hatta gardiyanlariyla konuşma fırsatı bulacak. Bu gizli görevin açığa çıkmasına asla göz yumamayız. Hay aksi! Onu öldürmek zorunda kalabiliriz. Will."

Son sözleri, kızın ağzından gönülsüzce çıkmıştı, ancak soğukkanlı tavriyla Will'i şaşkına çevirmişti. Çocuk, tıpkı onun gibi zorlu bir eğitim sürecinden geçmiş olduğunu tahmin ettiği arkadaşını farklı bir gözle süzdü. Buttle gelmeden önce yaptıklan sohbeti hatırlayınca, aklına bir fikir gelmişti.

"Bıma gerek olacağını sanmıyorum," dedi. "Bir fikrim var. Hadi gidip atlan hazırlayalım, bir yandan da bunlari konuşunız."

Dumanın içine doğru eğilen Gundar Hardstriker, kömür ateşinin hemen üstünde asılı büyük et parçasından kendine uzun ve ince bir dilim kesti. Sıcak eti dikkatle üfledikten sonra bir ısırık aldı ve beğeniyle başını salladı. Tadı, tam kıvamındaydı. Yağlı parça, genç ve körpe bir hayvana aitti ve ateşten süzülen duman kokusu, etin tadını bastırıyordu. *Kurt Dumanım.* kıyıya çektikleri noktanın hemen yanındaki açıklığa bir göz attı. Adamlari kalan son etleri de parçalara ayırıp tütsülemekle meşguldüler. Koyunlar çoktan kesilip etleri tuzlanmıştı bile. Birkaç saat içinde hazır olacaklarin tahmin ediyordu. Kabaran denizin de yardımıyla Beyaz Fırtına boyunca yapacakları gecikmeli yolculuklarına başlamadan önce, tüm tayfalar birkaç saat uyuyacaktı.

Yarim düzine ateşten çıkan alev ve duman ortalığı aydınlatıyor ve açıklığı çevreleyen ağaçların içinde hareketli, tuhaf gölge oyunlari yapıyordu. *Kurt Dumanı'nin* vahşi görünümlü pruva süsü, dumanlarin içinde süzülüyor gibiydi; alevlerden çıkan ışıklar tahta kurt kafasının oyuk dişlerinin üzerinde titreşiyordu.

"Gımdar!" Yelkenci Jon Tarkson, açıklığın ucundan ona sesleniyordu. Kaptan, başmı merakla ona doğru çevirdi ve karanlıkta belirmeye başlayan sureti fark etti. Bunun Orman Muhafızı olduğunu anlayınca, kaşlarini çattı. Çocuk, her zamanki gibi atının terkisindeydi ve üstüne kocaman bir bohça atılmış gibi duran ikinci bir beygiri ardından sürüklüyordu.

Selam vermek amacıyla elini kaldıran Gundar, ona doğru

yürümeye başladı. Genç Orman Muhafızı'ndan hoşlanmıştı. Cesaretine hayran kaldığı çocuğun onlara önerdiği dâhice çözüme büyük saygı duyuyordu.

"Hoş geldin!" diye seslendi. Selamı aynı şekilde karşılayan Will, atından inmişti. Ateşlerin ve dumanı tütmekte olan etlerin arasından yolunu bularak yaklaşan Gundar, ikinci atın terkisindeki bohçanın içinde bir insan -elleri ve ayaklan bağlı baygın bir adam-bulunduğunu fark etti. Parmağıyla hareketsiz şekli işaret etti.

"Birileri canını sıktı galiba, ha Orman Muhafızı?" diye sordu.

Will, hafifçe tebessüm etmekle yetindi. "Öyle de diyebilirsin. Milletin başına musallat olan bir baş belası işte. işinize yarayabileceğini düşünmüştüm."

Kaşlarini çatan Gundar, elinin tersiyle çenesinde biriken yağı sildi. "işimize yaramak mı?" dedi. "Yeterince tayfam var, sağ olasın. *Kurt Dumam mn* **güvertesinde eğitimsiz güneylilere ihtiyacım yok." Duraksayarak ekledi; "Sen üstüne alınma sakın."**

Will, başını iki yana salladı. "Merak etme. Hayır, aslında onu sana tayfalığa kabul edesin diye getirmedim. Bir köleye ihtiyacın olacağını düşünmüştüm. Skandiya'da kölelik hâlâ devam ediyor, öyle değil mi?"

Gundar, genç adamı yeni bir ilgiyle izlemeye başlamıştı. Çocuk her şeyi ayrıntısıyla düşünüp tartıyor ve hiç faka basmıyor, diye düşündü. *Kurt Dumanı,* **WiU'in Skandiyalı grubuyla yüz yüze geldiğinde tahmin ettiği üzere** *hiç de* **verimli bir baskın sezonu geçirmemişti. Hallasholm'e döndüklerinde, kuvvetli ve sağlıklı bir köleyi rahatlıkla satabilirlerdi.**

"Evet. Kölelik hâlâ devam ediyor," dedi beygire yaklaşıp baygın adamı yakından incelerken. Saçlarından kavrayarak başım kaldırdığı adamın yüzüne bir göz attı. Otuz yaşlarinday-dı. iriyan ve güçlü bir görünümü vardı.

"Sağlığı yerinde mi?" diye sordu ve Will başıyla onayladı.

"Kafasına yediği bir darbe dışında domuz gibi."

Will, köpeğin böğründeki korkunç yarayı ve Buttle'in bölgede işlenen bir dizi cinayetten sorumlu olduğuna dair söylentileri hatırlamıştı. "Küreklerin başında saatlerce çalı-şabilir."

Kürek görevi, Skandiyalı kölelere verilen bir cezaydı. Kış mevsiminde kuyularin içine geniş tahta kürekler sarkıtılıyor-du. Kölelerin kürekleri ileri geri, sağa sola oynatarak suda oluşan buzım kalınlaşmasını önlemeleri gerekiyordu. Bu işlem sırasında sürekli üstlerine su sıçradığı için, bir süre sonra sı-rilsıklam oluyorlardı. Will'in de Skandiya'da köleyken kürek görevinden geçmişliği vardı. Erak ona acıyıp kaçmasına yar-dımcı olmasaydı, az kalsm ölecekti.

Gımdar, başini iki yana sallıyordu. "Yüce Kont kürek göre-vini ceza olmaktan çıkardı," dedi. "Zaten böyle değerli bir kö-leyi oralarda harcamamak gerekir." Buttle'in hareketsiz bede-nini bir kez daha inceledikten sonra bir karara vardı. "Pekâlâ," dedi. "Ne kadar istiyorsun?"

Will uzanıp, Buttie'ı beygirin sutuna bağlayan düğümü çözdü.

"Onu sana hediye ediyorum," dedi yakasına yapıştığı hay-dudu hayvanın sırtından aşağı atarak. Buttle, hafif bir iniltinin ardından uykusuna geri dönmüştü. Gundar'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Hediye mi?"

Will, başıyla onayladı. "Heriftam bir baş belası ve onunla uğraşacak zamanım yok. Al, senin olsun. Belki bir gün sen de bana bir iyilik yaparsın."

Skandiyalı kaptan, düşünceli gözlerini Will'e çevirdi. "Sürprizlerle dolu bir adamsın. Orman Muhafızı," dedi. Hemen yanlarinda konuşmalarini dinleyen iki adamına işaret etti. "Şunu gemiye yükleyin," dedi. "Alt bölmeye atın gitsin."

Sırıtan tayfalar, Buttie'ı kaldınp gemiye taşırken. Will de Gundar'ın uzattığı eli yakalayıp, sertçe sıktı.

"Eh, haklısın Orman Muhafızı, sana bunun için bir iyilik borçluyum. Adamlarinii beslemekle kalmadın, bir de yolculuk için küçük bir hediye getirdin."

Will, omuz silkerek, "Onu götürerek sen bana iyilik etmiş oluyorsun," dedi. "Araluen'in dışında olması beni memnun edecek. Rüzgârin bol, kürekçin yaman olsun, Gundar Hardstriker," diye ekledi, geleneksel Skandiya vedalaşma ifadesini kullanarak.

"Senin de yolun açık olsun. Orman Muhafızı," diye yanıt verdi Gundar.

Will, Çekici'nin terkisine sıçradı. At sırtında ilerlerken, Buttle'm bir köle olarak Skandiya'daki geleceğini hayal ediyordu. Kürek görevi yapmasa da zorlu bir hayatı olacak, diye düşündü.

Bu durumun onu oldukça keyiflendirdiğini fark etmişti.

ON

Atinin dizginlerini çeken Will, neredeyse terk edilmiş gibi duran Toplanma Alani'nda etrafina bakindı. Burayı böyle bomboş görmek ne garip, diye düşündü. İçi burkulmuştu.

Tek tük ağaçlarla kaplı arazi, normalde Orman Muhafızlan'nın geleneksel Toplantısı için bir araya gelmiş, aktif görevdeki elli Orman Muhafızı'nın küçük yeşil çadırlariyla dolu olurdu. Etrafyemek pişirilen ateşlerle dolar, idman silahlanndan çıkan tıngırtılar, en az bir düzine sohbetin vızıltılarıyla eski dostların yeni meslektaşlarını selamlarken attıkları kahkahalar tarafından bastırılırdı.

Oysa şimdi, ağaçların arasındaki kamp mevzileri bomboştu. Yalnızca normalde geniş komuta çadınnın kurulduğu uzak köşede iki çadır göze çarpıyordu. Will, Halt ile Crowley'nin oraya çoktan gelmiş olduklarını anladı.

Aiyss'in Seacliff Baronluğu'na yapmış olduğu ziyaretin üstünden bir hafta geçmişti. Zarif Haberci Will'e son talimatlarını vermiş, kız oradan ayrıldıktan sonra iki gün beklemesini,

sonrasında ise nereye gittiğini kimseye söylemeden sessizce yola çıkmasını ve Halt ile Crowley'nin görevini açıklamak üzere onu bekledikleri Toplantı Alanı'na gitmesini söylemişti. Aynimak üzereyken ellerini çocuğun omzuna koyup gözlerinin içine bakmıştı. Will'den yarim baş daha uzundu ve çocuğun bundan rahatsızlık duymayışı, kızı daima memnun etmişti. İnsanlarin çoğu ondan uzun olduğu için. Will bunu dert etmiyordu. Tam tersine, kambur durmadığı ya da boyunu kısaymış gibi göstermeye çalışmadığı için Aiyss'e hayranlık duyuyordu. Tüm hareketlerine zarafet katan sert bir tavır eşliğinde gururla dimdik yükseliyordu Aiyss.

Bakışlari buluştuğunda kızın gözündeki keder ışığını fark etmişti. Öne doğru eğilen Aiyss, yumuşacık dudaklarini hafifçe onunkilere dokundurmuştu. Birkaç saniye o durumda kaldıktan sonra da çekilmiş, kederli bir ifadeyle gülümseyerek oradan bu kadar kısa sürede ayrildığı için üzgün olduğunu belli etmişti.

"Kendine iyi bak. Will," demişti. Will de başını sallamıştı. Boğazına bir yumru oturmuş ve konuşabileceğinden emin olamamıştı ama nihayet bir şeyler söylemeyi becerebilmişti.

"Sen de öyle."

Sonra kızın, iki kişilik refakatçi ekibi eşliğinde dörtnala uzaklaşarak ağaçların arkasında kayboluşunu izlemişti.

Şimdiyse buradaydı ve yeni görevini öğrenmeye can atıyordu; aynı anda hem heyecanlı hem de tedirgindi, Aiyss ile geçirdiği son anları düşünüp Toplantı Alanı'nin o boş halini görünce kederlenmişti. Ancak, çadırlarin yanında hareket eden o kısa boylu, tanıdık sureti görünce, içinde ne tedirginlik kalmıştı ne de hüzün.

"Halt!' diye çığlık attı neşeyle ve Çekici'yi hafifçe mahmuzlayarak ıssız Toplanma Alanı boyunca dörtaala ilerlemeye başladı. Gafil avlanan köpek, bir kez havladıktan sonra efendisinin ardından ok gibi fırlamıştı.

Sert bakışlı Orman Muhafızı, eski öğrencisinin sesini duyunca ateşin başında doğruldu. Ellerini beline koyarak başmı kaldırdığında, hızla yaklaşan Will ile Çekici'yi görünce kaşlarini çattı. Ama içten içe. Will yanindayken daima hissettiği o hafifleme hissine kapılmıştı. Çocuğa bunu belli etmenin gereği yok tabii, diye geçirdi aklından.

Ancak yanlış düşündüğünü fark etti. Will, genç ve temiz yüzlü olabilirdi ama küçük bir çocuk değildi artık.

Yeterli cesarete sahip olduğunu kanıtlayamayan hiç kimseye Gümüş Meşe Yaprağı verilmezdi.

Ön toynaklarini dimdik uzatıp arka toynaklari üstünde yaylanan Çekici, kalın bir toz bulutunun havaya kalkmasına neden olacak şekilde kayarak Orman Muhafızı'nın yanında durdu. Halt, bir anda kendisini, atından inip neşeyle üstüne atlayan Will'in kollannda bulmuştu.

"Halt! Nasılsın? Neler yapıyorsun? Abelard nerede? Crowley nasıl? Tüm bunlar ne demek oluyor?"

"Atıma Birlik Komutanımızdan daha fazla önem verdiğin için minnettarım," dedi Halt, kaşlarini Will'in çok iyi bildiği şüphecilikle kaldırarak. Çıraklığının ilk zamanlarında. Will bunun bir memnuniyetsizlik ifadesi olduğunu sanmıştı. Bu mimiğin gülümsemeye eşdeğer olduğunu öğrenmesi ise birkaç sene öncesine denk geliyordu.

Akıl hocasını nihayet rahat bırakan Will, adamı incelemek

Üzere geri çekildi. Halt'u son gördüğünden bu yana yalnızca birkaç ay geçmişti ama adamın saçıyla sakalında hatırladığından daha fazla beyaz tel bulunduğımu fark edince, şaşırmaktan kendini alamadı.

"Şükürler olsun ki, sırf bağıra çağıra yanımıza gelebilesin diye bu buluşmayı gizli tutup onca zahmete katlanmışız," dedi Halt. Will, küstah bir ifadeyle sirittı.

"Bu yakınlarda sesimi duyacak kimse yok," dedi. "Gelmeden önce arazinin etrafında bir tur attım. Beş kilometrekarelik alanda nefes alan biri varsa, ok kılıfımı yemeye hazirim."

Bir kez daha kaşını kaldıran Halt, çocuğu süzdü. "Herhangi biri, ha?"

"Crowley hariç," diye düzeltti Will, umursamaz bir el işareti yaparak. "İki kilometre ötedeki gizli yerinden beni izlediğini fark ettim. Şimdiye burada olur diye düşünmüştüm."

Hah, gürültülü bir şekilde boğazını temizledi. "Vay, onu gördün demek, ha?" dedi. "Eminim ki bunu duyduğuna memnun olacaktır." Gizliden gizliye eski öğrencisinin performansından memnun kalmıştı. Meraklığı ve bariz heyecanına rağmen Will, aklına kazımış olduğu tedbirleri almayı unutmamıştı. Karşı karşıya olduğumuz şeyler göz önüne alındığında hayra alamet olsa gerek, diye düşündü tavırlari birden sertleşen Halt.

Will, onun ruh halindeki bu anlık değişimin farkında değildi. Çekici'nin eyer kayışını gevşetiyordu. Konuşurken sesi, atın aralannda kalan sağrisı nedeniyle boğuk geliyordu. "İyice alışkanlık insanı olmaya başladı," dedi. "Son üç Toplanma'dan beri aynı saklanma noktasını kullanıyor. Yeni bir yer bulmasının zamanı geldi. Orayı artık herkes biliyordur."

Orman Muhafızlari, görülmeden görebilmek amacıyla birbirleriyle sürekli yansırlardı ve yıllık Toplanmalar da bu rekabetin tavan yaptığı yer olurdu. Halt, düşünceli bir tavırla başım salladı. Crowley'nin pratikte görünmez olan gözetleme noktasını inşa etmesinden bu yana dört yıl geçmişti. Genç Orman Muhafızlan arasında, gözetleme noktasını bir yıl içinde keşfeden tek kişi Will olmuştu. Halt, ona Crowley'nin gözetleme noktasının yerini bilen tek kişi olduğunu yıllardır söylememişti. Saklanma noktası. Orman Muhafızlari Komutanı'nin gurur ve neşe kaynağıydı.

"Şey, belki de herkes bilmiyordur," dedi Halt. Atinin arkasından çıkan Will, Orman Muhafızlari Komutam'nın, çocuğun onu fark etmediğini sanması karşısında sıritmaktan kendini alamamıştı.

"Ne olursa olsun, yaşı çalilarin arasında saklanmak için oldukça geçkin sayılır, ne dersin?" dedi neşeyle. Halt, bir an düşündü.

"Yaşı geçkin, ha? Eh, bu senin görüşün. Yalnız Crowley'nin görülmeden hareket etme yeteneğinde hiçbir azalma olmadığını unutma sakın," dedi anlamli bir ifadeyle.

Will'in yüzündeki gülümseme, yavaşça silindi. Dönüp arkaya bakma isteğine karşı koyuyordu.

"Hemen arkamda duruyor, değil mi?" diye sordu Halfa. Tecrübeli Orman Muhafızı, başını salladı.

"Hem de bir süredir orada duruyor, değil mi?" dedi Will. Halt tekrar başını salladı.

"Söylediklerimi... duymuş olabilir mi acaba?" diye sorabildi sonunda, en kötü ihtimali düşünen Will. Bu kez yanıt veren Halt değildi.

"Yok, canım, daha neler," diye tanıdık bir ses geldi arkasından. "Artık o kadar yaşlı ve dermansız ki bir duvar kadar sağır."

Omuzları çöken Will, arkasına dönerek birkaç metre ötesinde durmakta olan sarışın Komutan'la yüz yüze geldi.

Utançla önüne baktı.

"Merhaba, Crowley," dedi. "Şeyyy... Özür dilerim."

Genç Orman Muhafızı'nı birkaç saniye boyunca dik bakışlarla süzen Crowley, yüzünde beliren tebessüme engel olamamıştı.

"Ziyam yok," dedi ve muzaffer bir edayla ekledi, "bugünlerde siz gençlerden birini alt edebildiğim pek söylenemez."

Will'in saklanma noktasını bulmuş olmasından içten içe etkilenmişti. Yalnızca en keskin bakışlara sahip olanların bulabileceği bir yerdeydi çünkü. Crowley, otuz yıldan beri görülmeden görme oyununun bir parçasıydı ve Will'in sandığının aksine, gerçek bir saklanma ve görülmeden hareket etme ustasıydı. Gözüne çarpan bir diğer kımıltıyı -sarsak bir kımıltıyı- takip ederek diz üstü çökünce, köpekle yüz yüze geldi.

"Merhaba," dedi usulca, "sen de kimsin bakalım?"

Hafifçe büktüğü parmakları yeri işaret eden elini uzatınca birkaç adım yaklaşan köpek eli kokladı ve kuyruğunu sallayıp kulaklarini dikti. Crowley köpekleri severdi. Köpekler de bunu hemen anlar, onunla çabucak arkadaş olurlardı.

"Seacliffe giderken buldum onu," diye açıklama yaptı Will. "Yaralanmıştı ve ölmek üzereydi. Bir önceki sahibi yapmış."

Crowley'nin yüzü gölgelendi. Hayvanlara eziyet edilmesi, midesini bulandıriyordu. "Ona haddini bildirdiğini umut ediyorum?" dedi.

Will, kararsız bir ifadeyle kıpırdandı. Üstlerinin John Buttle meselesini ele alış biçimini nasıl değerlendireceklerinden tam olarak emin değildi.

"Şey, bir bakıma öyle sayılır," dedi. Halt'un kaşlarının kalkmaya başladığını hissetmişti. Eski öğretmeni, Will'in ona hikâyenin tamamını anlatıp anlatmadığını daima anlardı. Köpeğin kulaklarının arkasındaki tüyleri karıştıran Crowley de meraklı bir ifadeyle başını kaldırmıştı.

"Bir bakıma mı?"

Will, endişeyle boğazını temizledi. "Haddini bildirmek zorundaydım ama köpek meselesi yüzünden değil. Daha doğrusu, yalnızca köpek meselesinden ötürü değil. Yani, gecenin bir yansı kulübeme gelip konuştuklarımıza şahit oluşu köpek yüzündendi ve sonra... şey, çok fazla şey duyduğu için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Sonra Aiyss dedi ki, belki de onu... bilirsiniz işte... ama ben bunun biraz sert kaçacağım düşündüm. O nedenle, aklıma gelen en iyi çözümü uyguladım."

Kıdemli Orman Muhafızlari'nın hiçbir şey anlamadan ona baktıklarini görünce, sustu.

"Söylemeye çalıştığım şey," diye tekrar etti, "köpek meselesiyle *bir* ilgisi vardı ama doğrudan bir ilgi değildi bu. Umarim anlatabilmişimdir."

Uzun bir sessizliğin ardindan Halt, "Hayır, ben pek bir şey anlamadım," dedi usulca.

Crowley, eski dostuna bir göz attı. "Bu genç adam senin yanında... kaç yıl geçirmişti, altı mı?"

Halt, omuz silkerek, "Yaklaşık altı," diye yanıt verdi.

"Peki, o süre zarfında söylediklerini anlıyor muydun?"

"Hayır, genellikle anlamazdım," dedi Halt.

Crowley, hayret dolu bir ifadeyle başını salladı. "iyi ki Dışişleri'ne girmemiş. Başıboş bırakılması halinde en az yanm düzine ülkeyle savaşa girmiştik." Tekrar Will'e döndü. "Basit kelimeler kullanarak ve eğer mümkünse başladığın her cümleyi bitirerek, köpeğin, bu şahsın ve Aiyss'in bu işle ne ilgisi olduğunu anlat."

Will, konuşmak için derin bir nefes aldı. iki adamın da farkında olmadan hafifçe gerilediklerini fark etti ve olan biteni en basit şekilde aktarmaya karar verdi.

"Köpeğin eski sahibi, John Buttle adındaki yerel bir hayduttu. Zavallıcığı yaralamış ve kaderine terk etmiş. Ben de onu yolda buldum ve tedavi ettim."

Bir ara verip, anlaşıldığından emin olmak için Halt ile Crowley'ye göz attı. Her ikisi de devam etmesini işaret ettiler.

"Buttle, köpeği geri almaya geldiğinde Aiyss kulübede bana mesajınızı veriyordu. Orada olduğunu fark etmeden önce konuştuklarimızın bir kısmına kulak misafiri olmuş."

Bu itirafı ona, Halt'un hafif sitemli bir bakışına patlamıştı. Will, özür diler gibi bir işaret yaptı.

"Biliyorum. Orada olduğunu daha önce fark etmeliydim ama Aiyss benim çocukluk arkadaşım ve sanrim dikkatim

dağılmıştı." Sustu ve Halt'un konuyu kapatmasını işaret eden küçük el işaretini fark etti. "Neyse, dışarıda dikilirken Aiyss'in benim göreve gönderileceğimi söylediğini duymuş."

Her iki dinleyicisi de dikkat kesilmişti artık. Halt'un ifadesi her zamanki gibi anlaşılmıyordu ama Crowley'nin bu haber üzerine endişelendiği her halinden belliydi.

"Adamı ne yaptınız peki?" diye sordu. Will, omuz silkti.

"Şey, elindeki mızrağı aldım ve saks bıçağımın kabzasıyla onu bayılttım. Aiyss de yardım etti," diye ekledi, tamamen kendine pay çıkarmak istemeyerek. "Bana saldırı şansı vermek için adamın dikkatini dağıttı. Sonra onu başparmak düğümüyle bağladım. Ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyordu. Hatta Aiyss adamı öldürmemiz gerekebileceğinden bile söz etti."

Yüzü hâlâ asık olan Crowley başını sallayarak, "Haklı. Bu işin duyulması riskini alamayız," dedi. "Peki neye karar verdiniz?"

Will, bir kez daha duraksadı. Nihayet derin bir nefes alarak konuştu: "Skandiya kurt gemisi henüz limandaydı, ben de adamı alıp onlara götürdüm. Köle olarak yanlarına aldılar."

Üstlerinin tepkisinden korkarak bekledi. Ne de olsa, Araluen'de kölelik yasaktı. Fikri ortaya attığında Aiyss, ona bu gerçeği hatırlatmıştı.

"Onu sattın mı yani?" diye sordu Halt. Will, başını iki yana salladı.

"Şey, hayır. Onu satmadım. Onu... öyle... köle olsun diye verdim."

"Köle olsun diye mi verdin?" diye tekrar etti Crowley.

"Gundar, Buttie'ı ona vermeme çok sevindi," diye ekledi Will, bunun durumu yumuşatmasını umut ederek. "Amacım, onun görevimle ilgili konuşmasını engellemekti. Skandiyalılara söylese bile, bir şey fark etmez. Büyük olasılıkla onu dinlemeyeceklerdir. Dinleseler bile, nasılsa önümüzdeki üç ay boyımca Skorghijl'e tıkılıp kalacaklar."

Crowley ile Halt, Will'in anlattıklarini değerlendirirken bir sessizlik oldu. Will, kendini eklemeler yapmaktan alıkoyamıyordu: "Ya bu olacaktı ya da onu öldürecektim... ve adamın ölmeyi hak etmediğini düşündüm."

"Ama köle olarak... verilmeyi hak ettiğini mi düşündün?" diye sordu Crowley. Will'in çenesi, yanıt vermeden önce sertleşti.

"Evet öyle, Crowley. Adam bir sürü suç işlemiş," dedi Will. "Muhtemelen birden fazla cinayetin sorumlusu ama arkasinda mahkemede kullanılabilecek türden bir delil bırakmıyor tabii."

Düşünceli görünen Halt, sakalını kaşıdı. "Sonuçta," diye ekledi, "görevlerimizden biri de mahkûmiyet için ortada yeterli kanıt bulunmayan vakalari çözmektir." Crowley, sert bakışlarını Halfa dikti.

"O dediğin, senin de çok iyi bildiğin üzere, resmi görevlerimizden biri değil," dedi. Halt, anladığım ifade ederek başım salladı ve aynı ılımlı ses tonuyla devam etti. "Yani Crewseli Amdor vakası örnek oluşturmuyor mu?" diye sordu.

Crowley, sıkıntıyla ağırlığım diğer ayağına verdi. Konuşmanın gidişatı karşısında şaşkına dönen Will, kıdemli Orman Muhafızlari'na bakakalmıştı.

"Crewseli Amdor mu?" diye sordu. "O da kim?"

Halt, gülümsedi. "Dev gibi bir adamdı; boyu iki metreyi aşıyordu. Haydudun tekiydi. Crewse kasabasını aylarca dehşetten dehşete sürükledikten sonra, genç bir Orman Muhafızı... alışılmışın oldukça dışında bir yöntem kullanarak onun hakkından geldi."

Will'in ilgisini ve Crowley'nin huzursuzluğunu fark eden Halt, dudaklarına yerleşen hafiftebessümle devam etti. "Adamı kasabadaki değirmen çarkına zincirledi ve Crewse halkının onu beş yıl boyunca değirmen eşeği niyetine kullanmasına izin verdi. Bu çözüm, haydutu ıslah etmekle kalmamış, kasabanın da refaha ermesini sağlamıştı. Crewse unu, ondan beridir tanelerinin inceliğiyle nam saldı."

Crowley, nihayet hikâyeye müdahale etti. "Bakin, farklı bir durumdu o ve ben..." Kelimeyi düzeltmekte geç kalmıştı. "Adı geçen Orman Muhafizı... onunla başa çıkmanin başka bir yolunu bulamamıştı. Hem haydut en azından canlarini yaktığı insanlara bir bedel ödüyordu. Yabancılara köle olarak satılmamıştı."

"Eh," dedi Halt, "bu Buttle denen adamın durumu da benzer sayılır. Hem aynca, Will'in de söylediği gibi, para karşılığında satılmamış. Verilmiş. El değiştiren bir para söz konusu olmadığından, bu durumun ülke kanunlarina aykıri olmadığım savunmak, iyi bir avukat için çocuk oyuncağı."

Crowley homurdanarak, "iyi bir avukat mı?" dedi. "iyi avukat diye bir şey yoktur ki. Pekâlâ, genç Will, bana kalırsa iyi niyetle hareket etmişsin ve *avukatının* da savunduğu üzere, teknik anlamda bir suç işlemiş sayılmazsın. Çadırını kursan iyi olur. Yemekten sonra konuşacaklarimız var."

Başını sallayan Will, çaktırmadan Halfa bir göz attı. O, küçük yeşil çadırını kurmak için uzaklaşınca eski dostuna yaklaşan Crowley, Will'in duyamayacağı kadar alçak bir sesle konuşmaya başladı.

"Bu tür sıkıntılı durumlari halletmek açısından kötü bir yöntem sayılmaz aslında," dedi usulca. "Belki de şu arkadaşın Erak'la irtibat kurmalı ve bunu daha düzgün bir biçimde uygulayıp uygulayamayacağımızı öğrenmelisin."

Halt, uzun bir süre sessizce arkadaşına baktı.

"Elbette," dedi sonunda. "Ne de olsa ülkedeki un değirmeni sayısı belli, öyle değil mi?"

ON BÎR

Orman Muhafızları, Will'in yaktığı ateşin etrafında rahatça oturuyorlardı. Lezzetli bir akşam yemeği yemişlerdi. Crowley, yanında getirdiği geyik bifteklerini ateşten ısınmış düz taşların üzerinde pişirmiş, yemeğe bol miktarda tereyağı ve biberle kızartılmış patatesle tavada hızla pişirilmiş yeşillikler eşlik etmişti. Samimi bir sessizlik içinde oturmakta olan üç arkadaş, yemeğin ardından Halt'un yaptığı kahveyi içiyorlardı.

Will'in yüzü gülüyordu. Görevinin detaylarını öğrenmek için can atıyordu ama acele etmemesi gerektiğinin de farkındaydı. Crowley ile Halt, meseleyi ona istedikleri anda açacaklardı nasılsa. Yapacağı ya da söyleyeceği hiçbir şey, onları daha önce harekete geçiremezdi. Birkaç yıl önce olsa, heyecandan yerinde duramaz ve bir türlü rahatlayamazdı. Ancak geçen yıllar içinde, diğer Orman Muhafızı yeteneklerini geliştirmenin yanı sıra, sabırlı bir insan haline gelmişti. Üstlerinin konuyu açmasını beklerken, ara ara onun bu yeni vasfını değerlendirdiği anlaşılan Halt'un onay dolu bakışlarını üzerinde hissediyordu. Başını kaldırdığında Halt'un ona baktığını fark

etti ve hafifçe gülümsedi. Ustasina sabnin kanıtladığı için çok mutluydu.

Nihayet sert zemine iyice yerleşen Halt, bezgin bir ses tonuyla konuşmaya başladı, "Hadi artık, Crowley! Şu işi bitirelim, ne olur!"

Birlik Komutanı arkadaşına içtenlikle gülümseyerek, "Burada senin sabrını değil, Will'inkini sınıyoruz sanmıştım," dedi. Halt, sinirli bir el hareketi yaptı.

"Eh, sınandı sayabilirsin o zaman."

Düşüncelerini toparlayan Crowley'nin yüzü artık gülmüyordu. Yeni görevinin detaylarini dinlemek için can atan Will, öne doğru hafifçe eğildi. Son birkaç gün boyunca merakım bastırmak için elinden geleni yapmıştı ve artık bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi geliyordu. Görevin içeriği hakkında kafa patlatmış ve çoğu, Skandiya'da edindiği deneyimlere dayanan birkaç olasılık düşünmüştü. Ancak Crowley'nin ağzından çıkan sözler, bu düşüncelerini yerle bir ediverdi.

"Kuzey taraflarında büyücülükle ilgili bir sorunumuz var gibi gözüküyor," dedi Crowley.

Will, şaşkınlıkla arkasına yaslandı. "Büyücülük mü?" dedi, her zamankinden daha tiz bir sesle. Crowley, başıyla onayladı.

"Anlaşılan öyle," dedi kelimeleri vurgulayarak. Will, gözlerini Halt'a çevirdi. Eski ustasının yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Biz büyü diye bir şeyin varlığına inanıyor muyuz?" diye sordu. Tecrübeli Orman Muhafızı, hafifçe omuz silkerek, "Rastladığım büyücülük vakalarının yüzde doksan

beşi düzenbazlık ve şarlatanlıktan ibaretti," dedi. "Becerikli bir elden çıkan okun halledemeyeceği vakalar değillerdi. Sonra bir de yaklaşık yüzde üç paya sahip zihin kontrolü olayı var Morgarath'ın Wargallarm üstünde uyguladığı türden."

Will, usulca başını salladı. Kral'a karşı ayaklanan eski baron Morgarath, iradesine ölümüne bağlı hayvansı yaratıklardan oluşan bir orduyu savaşa sürmüştü.

"Yüzde birlik bir dilim de toplu sann vakalarini kapsıyor," diye araya girdi Crowley. "Zihin kontrolünü andıriyorlar ama bunlarda kontrol edilen insanlar, aslında olmayan şeyler 'görüyor' ya da 'duyuyorlar'."

Bir anlık bir sessizlik yaşandı. Will'in bakışlan bir Hak'a, bir Crowley'ye kayıyordu. Nihayet aklındakini dile getirdi. "Geriye yüzde bir kalıyor." Tecrübeli Orman Muhafızları başlariyla onayladılar.

"Görüyorum ki toplama çıkarma konusunda da ilerlemişsin," dedi Hah ve Will bir yorum yapamadan devam etti. "Evet, haklısın. Geriye yüzde birlik bir dilim kalıyor."

"Ve sen bunlarin büyücülük olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Will ama Halt, inatçı bir tavırla başını iki yana salladı.

"Mantıklı bir açıklamalari olmadığını söylüyorum," dedi. Sabırsızlıkla yerinde kımıldanan Will, eski öğretmenini öyle ya da böyle sıkıştırmaya niyetliydi.

"Halt," dedi sakallı Orman Muhafızı'nın bakışlarına karşılık vererek, "sen büyünün varlığına inanıyor musun?"

Halt, yanıt vermeden önce duraksadı. Tüm hayatı boyunca gerçeklerle ilgilenmişti. Tüm hayatı, gerçekler ve bilgi topla-

mak üzerine kuruluydu. Belirsizlikten nefret ederdi ama bu durumda...

"Hayır, inanmıyorum," dedi kelimelerini dikkatle seçerek, "ama varlığını da tamamen yadsımıyorum. Mantıklı bir nedeni ya da açıklaması olmayan durumlarda, her şeye hazırlıklı olmaktan yanayım."

"Ve sanırım alabileceğimiz en doğru tavır da bu," diye sözünü kesti Crowley. "Yani, dünyamızı etkisi altına alan kötü bir gücün varlığı ortada. Hepimiz bundan şüphe duymayacak kadar çok suça tanıklık ettik. Birilerinin bu kötülükleri dünyamıza çağırmadığını ya da kendi yararına yönlendirmediğini kim iddia edebilir ki?"

"Yine de," dedi Halt, "yüzde biriik bir ihtimalden söz ettiğimizi unutma ve o bir durumda bile bunun gerçek olup olamayacağım tartışıyoruz. Gerçek diye bir şey varsa tabii."

Will, hafifçe başını sallayıp kahvesinden bir yudum aldı. "Benim biraz kafam karıştı," dedi sonunda. Halt, sertçe güldü.

"Şunu sakın aklından çıkarma. Uğraştığımız şeyin büyücülük olmama ihtimali yüzde doksandan fazla; büyücülük olma ihtimali de çok düşük. Bu fikre sani ve temkinli ol. Tamam mı?"

Başım sallayan Will, aldığı derin nefesi bırakarak, "Tamam," dedi. "Tamam ama görevin detaylarını öğrenebilir miyim? Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

Crowley, Halt'a Will'i bilgilendirmeye devam etmesini işaret etti. Usta ile çırağı arasında hâlâ güçlü bir bağ bulunduğunu biliyordu ve sözü Halt'a bırakmasının daha az yanlış anlama ya da kanşıklığa neden olacağının farkındaydı. Bu ikisi, birbirlerinin zihinlerini okuyabiliyordu.

"Pekâlâ," diye başladı Halt, "öncelikle nereden söz ettiğimizi bilmelisin. Norgate Baronlu..."

"Norgate mi?" diye bariz bir şaşkınlıkla ustasının sözünü kesti Will. "O baronlukta görevlendirilmiş bir Orman Muhafızımız yok muydu?"

"Evet, var," dedi Hah, "ama bölge halkı tarafından tanınıyor. Korkmuş ve şaşırmış insanlarin son konuşmak isteyecekleri kişi, bir Orman Muhafızıdır. Halkın yansı bizim de büyücü olduğumuzu düşünüyor zaten." Will, başıyla onayladı. Bunun doğru olduğunu biliyordu.

"Eh, bana güvenecekleri ne malum öyleyse?" diye sordu. "Beni tanımıyor olabilirler ama ne de olsa *ben de* bir Orman Muhafızıyım."

"Oraya bir Orman Muhafızı olarak gitmeyeceksin," dedi Hah. "Kılık değiştireceksin."

Bu bilgi, Will'in soru yağmurunu başlamadan durdurmuştu. Doğrusunu söylemek gerekirse, haberler karşısında bir parça gafil avlanmıştı. Mesleğiyle gurur duyuyor ve konumunun ona sağladığı saygınlıktan büyük keyif alıyordu.

Halkın Orman Muhafızlari'ndan çekindiğini biliyordu. Ancak Birlik üyeliğinin beraberinde getirdiği yadsınamaz itibann da farkındaydı. Orman Muhafizı denildi mi, bütün kapalı kapılar açılırdı. Ülkedeki tüm şövalye ve baronlar -ve hatta bazen bizzat Kral- tarafından görüşlerine başvurulur ve bu görüşlere saygı duyulurdu. Kendi seçimleri olan silahlan efsanevi bir ustalıkla kullanırlardı. Tüm bunlan bir tarafa bırakmak istediğinden emin değildi Will. Kararlilığını pozitifyönde etkileyen Orman Muhafızlığı kimliği olmaksızın zorlu ve tehlikeli

bir görevle başa çıkabileceğinden emin değildi. Almak üzere olduğu bu görev de kulağa şimdiden hem zorlu hem de tehlikeliymiş gibi geliyordu.

"Bunlari sonra konuşuruz," dedi Crowley. "Detaylara girmeden önce ana hatlan aradan çıkaralım."

"îyi fikir," dedi Hah. Will'e doğru anlamlı bir bakış fırlattı ve genç adam başını eğdi. Ustasını sözünü kesmeden dinleme zamanının geldiğinin farkındaydı.

"Neyse. Norgate Baronluğu, Krallığın kendine has bölgelerinden biridir. Şöyle ki, baronluğun merkezinde yer alan Norgate Şatosu'na ek olarak, hemen kuzeydeki topraklarda bir şato daha bulunuyor."

Halt konuşurken, Crowley aralarinda kalan zemine bir harita açmış, dizüstü çöken Will de haritayı incelemeye başlamıştı. Halt'un haklı olduğunu görebiliyordu. Haritada, Krallığın kuzey smınnda işaretlenmiş olan şatoyu gösterdi.

"Macindaw Şatosu," diye mırıldanan Halt, başını salladı.

"Şatodan çok büyük bir kale," dedi. "Pek konforlu değildir ama stratejik açıdan önemi büyüktür. Gördüğün üzere..." Ok kılıfindaki kara oklardan birini çıkarıp Araluen'i kuzey komşusu Pikta'dan ayıran sarp dağlan işaret etti. "Dağlarin arasından uzanan Macindaw geçidine hâkim olması için o noktaya yerleştirildi."

Kararlı gözlerini haritadan ayırmayan çocuğu izleyerek durumu kavraması için bekledi. Will nihayet başını sallayınca, anlatmaya devam etti.

"Macindaw Şatosu olmasaydı, İskotilerden yani Piktanın güney eyaletlerini kontrol eden vahşi kabileden- akın

Üstüne akın yerdik. İskotiler, yağmacı, hırsız ve savaşçı bir halktır. Hatta Macindaw olmasaydı, onları Norgate Baronluğu'ndan bile uzak tutamazdık. Kuzeye giden yol çok uzun ve ordumuzun kışın sefere çıkması kolay değil. Özellikle de büyük bir kısmı güney baronluklarından gelen birliklerimizin kuzeyin şiddetli hava şartlarına alışkın olmadığı düşünülürse."

Yavaşça başını sallayan Will, haritadan başini kaldırip arkasına yaslandı. Resim, hafizasına kazınmıştı artık. Bakışlari, konuşmaya devam eden Halt'a kaydı.

"Norgate Baronluğu'nun doğal dengesi biraz olsun bozulduğunda neden hemen telaşa kapıldığımızı biliyorsun artık," dedi ustası.

Will, başıyla onayladı.

"Macindaw'un komutam Lord Syron gizemli bir hastalığa yakalanınca, doğal olarak endişelendik. Endişemiz, duymaya başladığımız gerçeküstü büyücülük söylentileriyle daha da artı. Görünen o ki, Syron'un atalarindan biri, birkaç yüz yıl önce yerel bir büyücüyle sorun yaşamış." Will'in soru sormaya hazırlandığını fark eden Halt, çocuğun sözünü kesmemesi için elini kaldırdı.

"Bilmiyoruz. Zihin kontrolü olabilir. Şarlatanın teki de olabilir. Ya da gerçekten bir büyücüdür. Dediğim gibi, tüm bunlar yüz yıldan fazla zaman önce olmuş, dolayısıyla ortada sağlam bir kanıt bulunmadığı gibi, çok sayıda da cinnet hikâyesi dolaşıyor. Hikâyelere bakılırsa, Syron'un ailesine yüzlerce yıl kan davası gütmüş, tutucu bir büyücü söz konusu. Uğraştığımız meselenin de bu olayın uzantısı olduğu düşünülüyor. Unutma

ki masal ve efsaneden ibaret şeyler bunlar; yani içlerinde çok fazla mantık aramamalısın."

"Büyücüye ne olmuş peki?" diye sordu Will. Halt omuz silkti.

"Kimse bilmiyor. Syron'un atasının başına bir dizi esrarengiz rahatsızlık musallat etmiş gibi duruyor. Şifacılar, doğal olarak hastalığa bir tanım ya da tedavi öneremeyişler. İşin içine büyü karıştığını zannettikleri için bunu yapmalarına imkân yoktu zaten," dedi küçümser bir ses tonuyla. "Ama sonra, şatodaki şövalyelerden biri bölgeyi büyücüden kurtarma görevini üstlenmiş. Bu tür efsanelerin geleneğinde olduğu üzere, şövalyenin tertemiz saf kalbiyle asaleti, büyücüyü yenmesini ve onu bölgeden sürmesini sağlamış."

"Onu öldürmemiş mi?" diye araya girdi Will. Hah, başını iki yana salladı.

"Hayır. Korkarim bu asla yapılmayan bir şey. Bu tür efsanelerin yıllar sonra yeniden canlanmasına fırsat veren bir gerçek. Günümüze dönersek; yaklaşık altı hafta önce atıyla gezintiye çıkan Syron, aniden yere düşmüş. Adamları yanına vardığında yüzü mosmormuş, ayrıca ağzından köpükler çıkıyor ve acı dolu çığlıklar atıyormuş.

"Adamları onu hemen şatoya getirmişler ancak şifacıların tüm çabaları boşa çıkmış. Ellerinden gelen tek şey, acısını dindirmek için adamı uyuşturmakmış. Durumunda hâlâ bir gelişme yok ve yaşamla ölüm arasında gidip geliyor. Beslemek ya da su içirmek için uyandırdıklarında yeniden acıyla kıvranıyor ve çığlık atmaya başlayıp ağzından köpükler saçıyor. Sürekli uyuşturulmak ise gün geçtikçe zayıflamasına neden oluyor."

"Dur tahmin edeyim," diye araya girdi Will, Hah konuşmasina ara verdiğinde. "Bu belirtiler, efsanedeki atanınkilerle tıpatıp aynı mıymış?"

Halt, parmağını genç adama doğrultarak, "İyi bildin," dedi. "Ki bu da Malkallam'ın döndüğüne dair söylentileri alevlendirmiş."

"Malkallam mı?" diye sordu Will.

"Efsanedeki büyücü," diye araya girdi Crowley. "Kimse efsanelerin nereden türediğini bilmiyor ama... başka işaretler de görülmüş. Yanlarina yaklaşıldığında ortadan kaybolan orman ışıklan, geceleri yollarda görülen tuhaf şahıslar, şatoda duyulan sesler ve benzeri şeyler. Taşra insanlarinin ödünü koparmak için çevrilen dümenler. Bölgedeki Orman Muhafızı Meralon, daha fazla bilgi edinmek için çaba harcıyor ama insanlar son derece ketum davranıyormuş. Ormanın derinliklerinde yaşayan bir büyücü hakkında söylentiler duymuş ve Malkallam adı da zikredilmiş. Ancak adamın tam olarak nerede yaşadığını öğrenememiş."

"Syron devreden çıkınca şatoya kim komuta ediyor?" diye sordu Will. Başını sallayan Halt, soruyu beğendiğini belli etti. Will, meselelerin özüne çabucak inmesini iyi becerirdi.

"Güya Syron'un oğlu Orman ama askeri eğitim almamış. Meralon'un raporuna bakılırsa bir çeşit bilginmiş ve Krallığın sınırlarını korumaktansa tarih çalışmalari yapmayı tercih ediyormuş. Neyse ki Syron'un yeğeni Keren de şatodaymış ve garnizonun komutasını ele almış. Ayaklan daha çok yere basan bir tipmiş. Bir savaşçı olarak yetiştirilmiş ve görünen o ki sevilen bir lidermiş."

"Şimdilik işleri idare ediyor olabilir," dedi Crowley, "ama Syron'un ölmesi halinde, bizleri bir veraset sorunu bekliyor; zira yerine, zayıf ve yetersiz bir lider olan Orman geçecek. Bunun gerçekleşmesi halinde baronluğun istikrarsızlaşma ve bizleri, kuzeyden gelecek olası bir saldın karşısında savunmasız bırakma ihtimali bulunuyor. Ne olursa olsun, önüne geçmemiz gereken bir durumla karşı karşıyayız. Macindaw, stratejik açıdan hiçbir riske giremeyeceğimiz kadar önemli bir bölge."

Will, birkaç saniye boyunca düşünceli bir tavırla çenesini sıvazladı.

"Anlıyorum," dedi sounda. "Peki, ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Oraya gitmeni," diye yanıt verdi Crowley. "Bölge sakinleriyle tanış. Mümkün olduğunca bilgi edin. Malkallain denen şu adam hakkında neler bulabildiğine bir bak. Böyle biri gerçekten var mı, yoksa köylülerin hayal gücünün ürünü mü, öğren. Güvenlerini kazan. Sana açılmalarini sağla."

Will, suratını astı. Crowley bunlar çok basit şeylermiş gibi konuşuyor, diye düşündü. "Söylemesi kolay tabii," diye mınidandı ama Halt, yüzünde belli belirsiz bir tebessümle atıldı.

"Senin işin birçoklarina göre daha kolay olacak," dedi. "insanlar seninle konuşmaktan hoşlanıyor. Gençsin. Karşındakine güven veren masum bakışların var. Bundan ötürü seni seçtik. Bir Orman Muhafızı olduğundan asla şüphe etmeyeceklerdir."

"İyi de ne olduğumu düşünecekler o zaman?" diye sordu Will.

"Senin bir çalgıcı olduğunu sanacaklar," dedi Halt, hınzır hınzır gülümseyerek.

ON İKİ

Şaşkına dönen Will, arkasına yaslandı. Sürprizlerle dolu bir gün geçiriyorum, diye geçirdi aklından.

"Bir çalgıcı, ha?" diye tekrar etti. "Ben mi?"

Halt, koyu renkli kaşlarının altından çocuğa bir göz attı. "Evet bir çalgıcı olacaksın," dedi. Bir an için ne diyeceğini bilemeyen Will, çaresizce bir el işareti yaptı.

"Ama..." diye söze başladıktan sonra durdu.

"Senin durumuna çok uygun bir kimlik," dedi Crowley. "Çalgıcılar, sürekli seyahat ederler. Şatolardan en berbat hanlara kadar her yerde hoş karşılanırlar. Norgate gibi kasvetli bir yerde seni bağırlarina basacaklardır. En önemlisi de insanlar çalgıcılarla konuşmasını severler. Ve onlarin önünde konuşmakta bir sorun görmezler," diye ekledi, anlamlı bir şekilde.

Will, aradığı kelimeleri nihayet bulmuştu. "Küçük bir detayı atlamıyor muyuz?" diye sordu. "Benim bir çalgıcı *olmadığım* gerçeği gibi. Mesleğimi icra etmemi isterlerse ne yapacağım?"

"Halt'un dediklerine bakılırsa gayet güzel lavta çalıyor-

muşsun," diye araya girdi Crowley. Şaşkmiığı artan Will, komutanma döndü.

"Onun adı mandola," dedi. "ikişerli akort edilmiş sekiz teli var. Lavtanın on teli vardır ve bunlardan bazılari..."

Ancak Orman Muhafızlari'nın ilgisiz tavırlarini fark edince anlatmayı kesti. Lavta, mandola ya da büyük bir davul fark etmiyordu. Will bir şey çalsın yeterdi, gerisi umurlarında değildi.

Crowley'nin söylemiş olduğu şey kafasına dank edince, Will'in yüreği birden mutlulukla doldu.

"Gerçekten iyi olduğumu mu düşünüyorsun?" dedi Halt'a. Will ne zaman mandola pratiği yapsa, kıdemli Orman Muhafızı acı çekiyormuş gibi bir ifade takınırdı. Ustasının aslında onu yetenekli bulduğunu duyduğu için ağzı kulaklarina variyordu çocuğun. Ancak bu sevinci pek uzun sürmeyecekti.

"Ben ne anlarim ki bu işlerden?" diye yanıt verdi Halt, omuz silkerek. "Daha bir kedinin sesini diğerinden ayıramıyorum."

"Şey," dedi havası sönen Will. "Eh, belki de başkalari farkı daha iyi görüyordur. Başka bir şey olamaz mıyım?" diyerek Crowley'ye döndü. Omuz silkme sırası, önerilere açık olan Orman Muhafızı Komutanı'ndaydı şimdi.

"Ne gibi?" diye sordu. Will, yanıt vermeden önce zihnini taradı.

"Mucitlik," diye öneride bulundu. Ne de olsa, Redmont Şatosu'nda Baron Araid'ın resmi hikayecisi Murdal tarafından aktanlari macera ve efsanelerdeki kahramanlar, sık sık mucit kılığına girerlerdi. Hah, küçümsercesine bir kahkaha atı verdi.

"Mucitlik mi?" diye sordu Crowley.

"Evet," dedi konuya ısman Will. "Sürekli seyahat ederler. insanlar onlarla konuşmayı sever ve..."

"Ve azılı birer hırsız olarak tanınırlar," diye tamamladı Crowley, Will'in cümlesini. "Sence tanıştığın herkesin senden şüphe etmesine neden olacak bir kılığa bürünmen iyi bir fikir mi? Gözlerini üstünden ayırmayacak, gümüş takımlari çalmanı bekleyeceklerdir."

"Hırsız mı?" dedi süngüsü düşen Will. "Gerçekten öyleler mi?"

"Hem de en azılılari," dedi Halt. "Murdal denen o sıkıcı aptalın, karakterlerinin daima mucit kılığına girmeleri konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunu hiçbir zaman anlayamamışımda. Ben bile daha kötüsünü düşünemezdim."

"Şey," dedi başka önerisi kalmayan Will. Duraksayarak sorusunu tekrarladı. "Gerçekten de bu işi kıvırmama yetecek kadar iyi çaldığımı mı düşünüyorsunuz?"

"Anlamanın tek yolu var," dedi Crowley. "Lavtan yanında. Çal bakalım bir şeyler."

Will yine, "Onun adı..." diyecek oldu ama pes ederek arkasında, eyerle diğer çantasının üstünde duran mandola kutusuna uzandı.

"Her neyse," diye mırıldandı.

Aleti kutusundan çıkardı ve iki üst telin arasına takılı duran penasını aldı. Mandolanin akordunu denemek için birkaç nota bastı. Tahmin ettiği üzere, at sırtında hoplayıp zıplamak ve serin gece havası, aletin akordunu bozmuştu. Telleri ayarladı ve bir deneme yapıp memnun kalarak başım salladı. Bir parça tiz

kaldığına karar verdiği üst teli hafifçe gevşetti. Böylesi daha iyi, diye düşündü.

"Hadi bakalım," diyen Crowley, onu teşvik edici bir el hareketi yaptı. Will, önce bir La notası bastı ancak duraksadı. Zihni uyuşmuştu; çalacak tek bir ezgi bile gelmiyordu aklına. Notaların ona ilham vermesini umarak önce bir Re, ardından da Mi minör ile Si bemol bastı.

"Bu şarkının sözleri var mı?" diye sordu Halt, aşırı kibar bir tavırla. Will, ustasına döndü.

"Çalacak şarkı bulamıyorum," dedi. "Beynim durdu."

"Bunun başına kaba saba bir handa gelmesi utanç verici olabilir," dedi Halt. Will, çaresizce aklına bir şarkı gelmesini bekliyordu. Herhangi bir şarkı.

"Yaşlı Joe Smoke'a ne dersin?" diye önerdi Crowley neşeyle. Başını çeviren Halt, arkadaşını kuşkulu gözlerle süzmeye başladı.

"Yaşlı Joe Smoke mu?" diye sordu Will. Hak'la ilgili bir parodiye dönüştürmüş olduğu şarkıydı bu. Crowley'nin durumdan haberdar olup olmadığım merak etti. Birlik komutanı, masum gözlerle onu izliyordu. Eski dostunun dik bakışlarına aldırmadan, Will'i teşvik etmek için gülümseyerek başını salladı.

"O şarkıyı daima sevmişimdir," dedi Crowley. "Delikanlılığımda *Yaşlı Joe Smoke* eşliğinde pek güzel dans ederdim." Yine aynı el işaretini yaptı. Aklına başka bir şarkı gelmeyen Will, şarkının giriş kısmını çalmaya başladı. Özgüveni artmış, hızlanmaya başlamıştı. Tek yapmam gereken, diyordu

kendi kendine, şarkının gerçek sözlerini anımsamak, kendi yazdıklarımı değil. İhtiyatı elden bırakarak şarkıyı söylemeye başladı:

"Yaşlı Joe Smoke benim bir dostumdur. Kasvetli Tepe 'de yaşamaktadır..

Yaşlı Joe Smoke asla banyo yapmaz ve asla da yapmayacaktır

Hoşça kal Yaşlı Joe Smoke

Vedalaşıp ayrılalım

Hoşça kal Yaşlı Joe Smoke

Yeni bir güne yelken açalım. "

Elini dizine vurarak tempo tutan Crowley, başını sallıyor ve gülümsüyordu.

"Çocuk iyiymiş yahu!" dedi Halt'a dönerek ve bu övgüyle yüreklenen Will, devam etti. On altılık notalardan oluşan ara melodiyi çaldıktan sonra ikinci kıtaya geçti.

"Kumarbaz Yaşlı Joe Smoke kışlık paltosunu kaybetti.

Kış gelince ısınmak için keçilerin arasına girdi

Hoşça kal Yaşlı Joe Smoke

Vedalaşıp ayrılalım

Hoşça kal Yaşlı Joe Smoke

Yeni bir güne yelken açalım."

Şarkıya iyice ısınmıştı artık ve ara melodiyi, bu kez bir parça daha ustalık isteyen bir notalar dizisi kullanarak çaldı. Üçüncü ölçüde bir notayı eksik bastı ama hatasını ustaca geçiştirdikten sonra üçüncü kıtaya geçti.

"Kır Sakallı Halt 'un keçilerle yaşadığını gördüm

Çoraplarını günlerce değiştirmese de keçilerin aldırmadığını duydum

Hoşça kal Kır Sakallı Halt

Vedalaşıp ayrıla... "

Birden ne söylediğinin farkına vararak durdu.

Mandolaya hâkimiyeti dikkatini dağıtmış, alışkanlıkla kendi yazdığı sözleri söylemişti. Başını yana eğen Crowley, sahte bir ilgiyle yüzünü buruşturdu.

"Büyüleyici sözler," dedi. "Bu halini daha önce duymamıştım sanırim."

Eliyle ağzını kapadı ve omuzları sarsılmaya başladı.

"Çok komik, Crowley," dedi Halt sıkıntılı bir ses tonuyla; Orman Muhafızlari Komutan'nın ağzını kapattığı elinin ardından boğuk sesler geliyor, omuzlan sarsıla sarsıla gülüyordu. Will, dehşet dolu bakışlarini Halt'a çevirdi bu kez.

"Halt... özür dilerim... böyle olsun isteme..."

Nihayet saklanmaktan vazgeçen Crowley, kontrolsüz bir kahkaha krizine kapılmıştı. Will, Halt'a doğru çaresiz bir el işareti yaptı. Tecrübeli Orman Muhafızı, boyun eğmiş bir tavırla omuz silkerek sert bakışlarini Crowley'ye çevirmişti. Dirseğiyle komutanının kaburgasını sertçe dürttü.

"O kadar da **komik değil!" diye homurdandı. Yaralı kaburgasını tutan Crowley, parmağını Halt'a salladı.**

"O kadar komik ki! Yüzündeki ifadeyi görmeliydin!" diye konuştu soluk soluğa. Hemen arkasından Will'e döndü: "Devam etsene! Diğer kıta nasıl?"

Will, duraksadı. Halt'un sert bakışlari, hâlâ Crowley'nin

Üzerindeydi. Will -her ne kadar gümüş Meşe Yaprağı sahibi tam yetkili bir Orman Muhafızı olarak rütbesi Halt'unkine eşit olsa da- şarkıya devam etmesinin akıllıca olmadığının farkındaydı. Hem de hiç.

"Bana kalırsa kararimızı verecek kadar dinledik," dedi Halt. Ateşin hemen ötesinde kalan üç küçük çadıra dönerek yüksek sesle bağırdı: "Sen ne diyorsun, Berrigan?"

Çadırlarin gerisinde duyulan hışırtının ardından uzun boylu bir suret, ateşe doğru topallayarak yürümeye başladı. Bunun üzerine Will'in arkasındaki köpek de hırıldayıp hareketlenmeye başlamıştı. Efendisinin yaptığı bir el hareketiyle yatışan hayvan, yeniden yüzükoyun toprağa uzandı.

Will, elindeki altı telli *gitarrayı* görmeden tanımıştı adamı. Daha önce Berrigan'ı birkaç kez, Orman Muhafızları'nı yıllık Toplanma'larinda eğlendirirken görmüştü. Eski bir Meşe Yaprağı taşıyıcısı olan Berrigan, baskına çıkan Skandiyalılara karşı verilen zorlu bir savaşta sol bacağını kaybetmesinin ardından aktif görevden ayirimıştı. O zamandan beri hayatını çalgıcılık yaparak kazanıyor, müzisyenlik yeteneğiyle gittiği her yeri fethediyordu. Will, Birliğin, adamı zaman zaman istihbarat toplamak için kullandığından da kuşkulanıyordu.

Eski Orman Muhafızı'nın, hakkında bir değerlendirme yapmak için onu gizlice dinlediğini fark etmişti. Öne doğru uzattığı tahta bacağı nedeniyle bir parça zorlanarak da olsa ateşin yanına kıvrilan Berrigan, çocuğa gülümsedi.

"İyi akşamlar. Will," dedi. Genç adamın kucağındaki mandolaya bakarak başını salladı. "Fena değil. Hiç fena değil."

Berrigan'ın çıkık elmacık kemikleri ile büyük, eğimli bir

bumu, ince bir yüzü vardı. Ancak ilk göze çarpan yanı, parlak mavi gözleriyle yüzüne yayılan ferah, dostane gülümsemesiydi. Kahverengi saçlarını mesleğine uygun bir şekilde uzatmıştı ve çalgıcılara has kıyafetler giyiyordu; üstü başı, hareket ettikçe kımıldıyor gibi görünen parlak renkli, gelişigüzel şekillerle doluydu. Will, her çalgıcının kendine has bir renk ve model seçtiğini biliyordu. Berrigan'ın pelerinindeki şekillerin -sıradan bir Orman Muhafızı pelerinini süsleyen donuk kahverengi, gri ve yeşilin yerine daha parlak renkler kullanılmış olsa da- Orman Muhafızı pelerinlerine benzediğini fark etti.

"Berrigan. Seni gördüğüme sevindim," dedi. Hemen arkasından aklına gelen bir fikirle Crowley'ye döndü. "Crowley, Berrigan bu görev için daha doğm bir seçim olmaz mıydı? Ne de olsa profesyonel bir çalgıcı ve arada sırada Birlik adına çalıştığını hepimiz biliyoruz."

Kıdemli Orman Muhafızları, bakıştılar. "Hepimiz biliyomz, öyle mi?" diye sordu Crowley.

Will, çekingenlikle omuz silkti. "Şey, tam olarak *biliyoruz* denemez... ama Birlik adına işler yapıyor, öyle değil mi?"

Birkaç saniye boyunca sıkıntılı bir sessizlik yaşandı. Kamp ateşinin etrafındaki gergin havayı bölen, tebessüm ederek konuşmaya başlayan Berrigan oldu. "Haklısın Will. Gerek duyulması halinde hâlâ Birlik için çalışmalar yapıyorum. Ancak bu görev için boyum biraz kısa kalıyor."

"Ama sen benden çok daha uzunsun..." diye söze başladı Will ve birden Berrigan'ın yüzünde anlamlı bir ifadeyle tahta bacağına bakakaldığını fark etti. Utanarak sustu. "Ayy, sen şeyi kastediyordun..." Kelimeyi söyleyememişti, çok aptalca

geliyordu kulağına. Ancak Berrigan'ın tebessümü, tüm yüzüne yayılmıştı.

"Tahta bacağım. Will. Durumu çok iyi. Bu gerçeğe alıştım artık. Orada yokmuş gibi davranmaya gerek yok. Crowley'nin bana anlattıklarina göre, bu görev çabuk hareket edebilen birilerini gerektiriyor ve korkarim o kişi artık ben değilim."

Sıkıntıli anlann geçtiğine memnun olan Crowley, boğazını temizledi. "Berrigan'ın yapabileceği bir şey varsa, o da çalgıcı rolünü oynayıp oynayamayacağına karar vermektir. Ne diyorsun, Berrigan?"

Başını yana eğen Berrigan, bir an düşündükten sonra yanıt verdi. "Çocuk, bu işte yeterince iyi. Hoş bir sesi var ve iyi bir müzisyen. Çalıp söyleyeceği taşra hanlari için kesinlikle yeterli. Araluen Şatosu'ndaki toplantılari bilemem." Söylediklerinden alınmasın diye Will'e gülümsedi. Will de karşılık olarak sirttı. Hakkında yapılan değerlendirmeyi beğenmişti. Berrigan devam etti.

"Ancak hazırlıksızlığından kaynaklanan bazı hatalan oldu. Bir profesyonel olmadığını açığa çıkaran türden hatalar."

Crowley, yüzünü buruşturdu. "Nasıl yani? Yeterince iyi çalıp söylüyor dedin. Başka ne hazırlığa ihtiyacı varmış ki?"

Doğrudan bir yanıt vermeyen Berrigan, Will'e döndü.

"Hadi bize başka bir şey çal. Will. Hoşuna giden herhangi bir şey. Çabuk ol," dedi. Will mandolasını kavradı ve...

Ve bir kez daha beyni durmuştu. Berrigan, iki elini birden kullanarak bir işaret yaptı.

"İşte bundan söz ediyorum," dedi. "Bir şeyler çalması istendiğinde amatör daima tekler." Yeniden Will'e döndü. *"Gü-*

neyli Jenny" **çalmasını biliyor musun? Ya** *Balıkçı Oltası'nıl Cobbington Değirmeni* **ya da** *Güney Derelerinde'y\T*

Şarkı isimlerini hızla sayıyor, Will de somurtarak her birini başıyla onaylıyordu. Gülümseyen Berrigan, omuz silkti.

"Herhangi birini çalsan olur," dedi. "işin özü, yalnızca bu sarkılan bilmekten geçmiyor. Bildiğini hatırlamak da önemlidir ama bunu halledebiliriz."

Will, bakışlarını Halt'a çevirdi. Eski öğretmeni, başıyla çalgıcı dostunu işaret ederek, "Berrigan seni çalıştırmak için bir süre yanında seyahat edecek," dedi. Will, uzun boylu çalgıcıya gülümsedi. Şu çalgıcılık meselesi, içine giderek daha çok sinmeye başlıyordu. Bir yandan da derin sulara atlayarak yüzmeyi öğrenmesi istenmişçesine içi bunaliyordu.

"Şimdiden başlayabilirsiniz de," dedi kahve fincanını doldurup sırtını rahatça ağaç kütüğüne yaslayan Crowley. "ikiniz birlikte bir şeyler çalın bakalım."

Berrigan, ne çalalım dercesine Will'e bir göz attı.

"Uzaklardaki Orman, " **dedi Will, duraksamadan.**

Berrigan başıyla onaylayıp gülümsedi. Halt'a dönüp, "Çabuk öğreniyor," dedi ve kır saçlı Orman Muhafizı da karşılık olarak başını hafifçe eğdi. Kavuşma temalı ünlü şarkının giriş kısmını çalmaya başladıktan bir süre sonra Berrigan durdu ve Will'in mandolasına bir göz attı.

"La telin biraz gevşemiş," dedi çocuğa.

Halt, üstünlük taslayan bir sesle Crowley'ye bakarak, "Biliyordum işte," dedi.

ON ÜÇ

Ertesi sabah Will, Orman Muhafızı kimliğinden sıynlıp bir çalgıcıya dönüşüvermişti.

Kahverengi, gri ve yeşil benekli pelerini, sahne sanatçısı kimliğine daha uygun bir pelerinle değiştirilmişti. Halt ile Crowley'nin şatafatlı, rengârenk bir pelerin yerine siyah beyaz, basit bir kumaş seçmiş olmalarından memnundu. Kocaman kukuletalı pelerini omzuna attı. Tanıdık geliyor, diye geçirdi aklından. Birden kafasına dank etti. Kumaşa dokunmuş düzensiz siyah beyaz şekiller, Orman Muhafızı pelerininin üzerindeki beneklerle aynı görevi görüyordu. Pelerini giyen kişinin görüntüsünü bozuyor, vücut hatlarini belirsizleştirerek dışaridan bakanlarin onu görmesini sağlayan ayrintılan gizliyordu. Onun pelerini dikkatle incelediğini fark eden Halt, başmı sallayarak düşüncelerini doğruladı.

"Evet, bu gizleyici bir pelerin," dedi. "Bir Orman Muhafızı pelerini değil belki ama gittiğin yerde bu renkler işine daha çok yarayacak."

Gerçekler, Will'in aklına o an üşüştü. Norgate Baronluğu

kışın karla kaplı olacağı için renkler, arazinin içinde kaybolup gidecekti. Yakından baktığında pelerinin üstündeki siyahlıkla-nn aslında koyu bir gri tonunda olduğunu fark etti. Görülmeden hareket etmede usta birinin kış mevsiminde araziye karışmak için çok da çaba harcaması gerekmeyecekti. Kapali alanlardaysa pelerinin kumaşı, bir çalgıcıdan bekleneceği şekilde, gözlere hitap eden gelişigüzel şekiller ve çarpıcı renklerden oluşuyormuş gibi duracaktı.

"Çok akıllıca," diyerek sırıttı Halt ile Crowley'ye. Tecrübeli Orman Muhafızlan, başlarini sallayarak karşılık verdiler ona. Crowley çocuğa ince deriden, gri ve kolsuz bir yelek uzattı.

"Bıçak kınını üzerinde taşıyamazsın," dedi Will'in iki bıçağını koyduğu, kendine has kılıfa bir göz atarak. "Bu bıçaklann yalnızca Orman Muhafızlari tarafından kuUanıldıklan göz önüne alındığında, foyan hemen açığa çıkar."

"Şey," dedi Will kararsızca. Büyük saks bıçağı ile küçük fırlatma bıçağının elinin altında olmaması fikrinden pek hoşlanmamıştı. Neyse ki Crowley, onu çabucak rahatlattı.

"Saks bıçağın kalabilir," dedi. "Üzerinde o tür bir bıçak taşıyan çok insan var. Yeleğinin içine de fırlatma bıçağın için özel bir kın diktirdik."

Yeleğin içindeki, boyun kısmının hemen altında bulunan gizli deri cebi işaret etti. Fırlatma bıçağım çeken Will, onu denemek için cebin içine kaydırdı. Cep, tam da bıçağına göreydi. Ancak Halt'un sözleri, moralinin bir kez daha bozulmasına yol açtı.

"Korkarım ki yayını ardında bırakman gerekecek," dedi. "Ok ve yay kullanan bir çalgıcı, görülmüş şey değil." Koca-

man yayı Will'den alıp bir tarafa bıraktı. Onun yerine çocuğa ufak tefek, atış menzili kısa bir avcı yayıyla bir kılıf dolusu ok uzattı. Sıradan silahı inceleyen Will, kirişi kolaylıkla gerebildiğini fark etti. Gerilim kuvvetinin on ya da on beş kilodan fazla olduğunu sanmıyordu.

"Bunu yanıma almasam da olur," dedi. "Gümşığında bile düzgün bir atış yapamam bununla. Hem zaten," diye oklan yakından inceleyerek ekledi, "bu oklar, verdiğin yay için fazlasıyla ağırlar." İşin bu noktaya varmasından hiç de hoşlanmadığı belli oluyordu. Yıllar önce Halt'un yanına çırak olarak verihşinden bu yana öncelikli silahı ok ve uzun yay olmuştu. Elinde yayı olmadan kendisini çıplak ve savunmasız hissedeceğini biliyordu.

Hah ile Crowley, aynı anda gülümsediler. "Yayı ok atmak için kullanmayacaksın," dedi Crowley. "Yalnızca oklari yanında taşıman için bir bahane o. Bu tarafa gel," diyerek, Will'e onu takip etmesini işaret etti.

Atlarin otladığı açıklıkta duran yük eyerini göstererek, "Yeni eyerin burada," dedi beklenti dolu bir sesle. Will, yüzünü buruşturdu.

"Eski eyerimden memnundum," dedi işin nereye varacağından emin olamayarak. Eyeri inceledi. Değişik tipteki topuz düzeninin dışında, tamamen normal görünüyordu. Will'in eyerinde eşyalari bağlamak için kullanabileceği V şeklinde iki çapraz parça bulunmasına rağmen, yeni eyerde aynı görevi düz metalden, eğimli iki parça görüyordu. İçe doğru kıvrılıyor, birbirlerinden uzaklaşarak genişliyorlardı. Oldukça gösterişli, diye aklından geçirdi Will ama V şeklindeki basit tahtalardan daha kullanışlı değildi.

"Bu İcadımızla gurur duyuyoruz," dedi Crowley. Uzanıp yakaladığı düz parçalardan birini eyerden söküp aldı. Will, parçanın eyerin devamı olan sıkı bir ceple yerine sıkıştırilmış olduğunu görebiliyordu. Artık yakından inceleme şansı bulduğu yarim metreden biraz uzun metal parça, alt kıvrımın genişliği üsttekinin iki katı olacak şekilde S harfi çizerek kıvnlıyordu. Alt ucunda, metalin içine bir yuva açılmıştı. Yeni pelerini gibi bu nesne de Will'e tanıdık gelmişti. Çocuğa gülümseyen Crowley, eyerin arkasında kalan taşıma mandalına uzandı. Mandalı geriye doğru çevirdiğinde o parça da eyerden ayrıldı. Deriyle kaplı, basit bir tahta parçasını andiryordu ancak her iki ucunda da çentikli birer yumru bulunuyordu.

Will büyülenmiş gibi olan biteni izlerken, Crowley metal kolun oyuk ucunu el parçasındaki dar bir boşluğa kaydırdı. Hemen arkasından da Will'in, artık kolu sıkıca yuvasında tutmaya yarayan geniş, dişli bir okun baş tarafi olduğunu anladığı çentikli yumrulardan birini hızla sıkı verdi.

"Tanrim," dedi Will usulca, neler olup bittiğini sonvmda anlayarak. Düz metal parçanın ona neden tanıdık geldiğini anlamıştı artık. Hah'un yanında çıraklığa başladığında, tam teçhizatlı bir uzun yayı idare edemeyecek kadar küçüktü Will. Onun için Orman Muhafizı, ona uçlari bunun gibi S şeklinde olan, geriye doğru eğimli bir yay vermişti. Çifte kıvrim, düşük gerilim kuvvetlerinde yayın gücünü ve oklann hızım arttırmaya yanyordu. Crowley ikinci metal ucu da süratle yerine takarken. Will eski günlerdeki gibi eğimli bir yaya bakmakta olduğunu fark etti; üç ayn parça halinde sökülüp takılabilen bir yaya.

"Silahtarlarimız bunu bizim için hazırladı," dedi Hah usulca. "Bir süredir üzerinde çalışıyorlardı. Çelik uçlar, insana par-

mak ısırtacak kadar sağlam. Neredeyse otuz kiloluk bir gerilim kuvvetin olacak. Uzun yay kadar değil belki, ama yine de kaydadeğer bir rakam."

Crowley'nin uzattığı yayı elinde çevirip duran Will, silahın ağırlığını ve dengesini ölçüyordu. Orman Muhafızları'nin saks bıçaklarini yapan çelik ustaları, efsanevi zanaatkarlardı. Saks bıçaklarına doğru savrulan birçok kılıcın, bıçakların üstünde iz bile bırakamadığı biliniyordu. Belli ki elindeki bu yaylı silah da aynı çelik işçiliğinin bir eseriydi. Crowley, Will'e uzattığı kalın, örülü sicimi yaya takmasını işaret etti.

Will, kirişi yayın alt ucundan kaydırıp yerine taktı. Sağ ayağını yayla kirişin içinden geçirdikten sonra, yayın uç kısmını diğer ayağının bileğine yasladı ve kirişin diğer ucunu da yerine taktı. Harcamak zorunda kaldığı yoğun çaba, şaşkınlıkla homurdanmasına neden olmuştu. Deneme amacıyla yayı esnetti ve memnuniyetle Halt'a gülümseyerek, "Eh, böylesi daha iyi," dedi.

Hah, kılıftaki oklardan birini ona uzatarak, "Dene bakalım," dedi. Sonra da yaklaşık kırk metre uzaklıktaki bir ağacın üstünde bulunan küçük kabuk parçasını işaret etti. Oku kirişe yerleştiren Will, deneme amacıyla kirişi bir, iki kez çektikten sonra hedefe odaklanarak yayı kaldırdı, nişan aldı ve tek bir akıcı hareketle oku bıraktı.

Ok, ağacın gövdesine, hedeflediği noktanın neredeyse on santim yukarisından saplanmıştı. Will'in standartlarinda bir okçu için, hayal kırıklığı yaratan bir atıştı bu. Ancak Halt, durumu önemsemediğini gösteren bir el işareti yaptı.

"Bu kadar şaşırma. Attığın oklar, başlarda uzun yaya göre

daha düz bir rota izleyecekler. Ancak sonra güç kaybetmeye başlayıp, kırk ya da elli metre gittikten sonra hızla düşmeye başlayacaklar. Bu yüzden normalden bir parça yukan nişan almalısın."

Will, düşünceli bir biçimde başını salladı. Ok, ağacın derinlerine gömülmüştü.

"Menzili yüz metre civarinda mı?" diye sordu ve eski öğretmeni başıyla onayladı.

"Biraz daha fazla olabilir. Uzun yayın yanında olmayacak ama tamamıyla silahsız da sayılmazsın. Ayrica deviricilerin de yanında tabii."

Will, başıyla onayladı. Devirici de bir diğer Orman Muhafızı silahıydı. Her iki ucunda yuvarlak birer topuz bulunan ve sıkılmış bir yumruğun içine sığabilen pirinç silindirlerin ağırlıklari dikkatle dengelenmişti. Bir devirici ile çeneye ya da ense köküne alınan darbenin en güçlü rakibi bile bayıltacağı söylenirdi. Deviriciler ayrıca fırlatılmak üzere de tasarlanmıştı. Usta bir bıçak fırlatıcısinin -yani bir Orman Muhafızı'nınelinden çıkan bir devirici, bir adamı altmış metre öteden sersemletebilir ve bayıltabilirdi.

"Pekâlâ," dedi Crowley, ellerini bir tüccar gibi ovuşturarak. "Sana verebileceklerimiz bunlar. Bir şey daha var: Macindaw Şatosu'na yerleştiğinde, bize bir mesaj gönderme ihtiyacı duyabilirsin diye birini göndereceğiz sana."

Will, bu haber üzerine başını kaldırdı. "O kim olacak peki?" diye sordu. Orman Muhafızı Komutanı, omuz silkti.

"Henüz karar verilmedi ama tanıyacağın biri olmasını sağlayacağız."

Halt, elini eski çırağının omzuna koydu. "Oradayken yardıma ihtiyacın olursa, Meralon'a da başvurabilirsin ama acil bir durum olmadıkça bunu yapma. Bir arada görülmenizin bir faydası yok. Gerçek kimliğini gizli tutman hayati önem taşıyor. Aslına bakarsan, Meralon'a senden uzak durması söylenecek. Onun ortalıkta görülmesi halinde, insanlar ağızlarını kapalı tutmak isteyebilir."

Will, başını sallayarak, "Anlıyorum," dedi. Zamanımı yalnız geçireceğim bir görev olacak bu, diye düşündü. Ancak bu, bir Orman Muhafızı olarak zaten alışması gereken bir durumdu. Orman Muhafızları genellikle yalnız çalışırlardı.

Crowley güneşe bir göz attı, öğlen oluyordu.

"Haydi yemeğimizi yiyelim," dedi. "Ondan sonra da Berrigan ile ikiniz yola koyulursunuz. Hızlı hareket ederseniz, günbatımında Marrowdale'e varmış olursunuz."

ON DÖRT

Kapı açılıp da buz gibi hava dumanlı salona dolduğunda, Çatlak Sürahi'nin meyhane kısmındaki akşamcılar, başlarını kaldırdılar.

"Kapıyı kapat," diye homurdandı, barın yaninda ayakta dikilen iriyari bir arabacı. Arkasına dönüp içeri giren kişiye bakma zahmetine bile katlanmamıştı. Ancak diğer akşamcılar, arkadaşları kadar umursamaz değildi ve içeri bir yabancının girdiğini fark ettiklerinde salonda kıpırdanmalar oldu. Kış mevsimi buz gibi pençesini Norgate Baronluğu'na attı mı, gezginler bölgeye uğramaz olurdu. Tarlalar ve yollar, çoğunlukla kalın bir kar tabakasıyla kaplanırdı. Israrlı rüzgârlarin sürekli düşürdüğü hava sıcaklığı, sık sık sıfırın altında dolanırdı.

Kapanan kapı dışaridan gelen buz gibi rüzgânn önünü kesmiş, salonu aydınlatan mumlar ve şöminedeki ateş de çılgın dansla-nna bir ara vermişti. İçeri giren yabancı, alacah pelerininin kocaman kukuletasını geriye iterek omuzlarindaki kan silkeledi. Yeni çıkmaya başlamış sakallariyla en fazla yirmi yaşında gibi görünen, gencecik bir çocuktu. Boyu kısaydı ve ince bir vücudu vardı. Onunla beraber yavaşça içeri süzülen siyah beyaz çoban

köpeği, gözlerini efendisine dikmiş, vereceği emri bekliyordu. Yumuşak adımlarla efendisinin işaret ettiği salonun ön tarafındaki boş masanın üstüne boylu boyunca uzanıverdi. Huzurlu görüntüsüne ters düşen meraklı gözleriyle meyhaneyi gözden geçiriyordu. Genç yabancı, bağlarını gevşettiği pelerinini ateşte kuruması için sandalyesinin arkasına astı. Kumaşın üzerinde kalan son birkaç kar tanesi de hızla eriyerek buharlaştı.

Genç adamın pelerininin altında taşıdığı şey ortaya çıktığında, salondaki mınıtılar da iyice şiddetlendi. Sert deriden bir çalgı aleti kutusunu masanın üstüne koymuştu. Ülkenin bu kadar kuzeyinde, müzikli eğlencelere de gezginler kadar az rastlanırdı. Salondakiler için bu, gecenin beklediklerinden daha keyifli geçeceğine dair bir işaretti. Bardaki aksi arabacının bile yüzii gülüyordu.

"Müzisyen misin?" diye sordu beklentiyle. Will gülümseyerek başıyla onayladı.

"Yolu, bu güzel kasabanızın dondurucu soğuğundan geçen onurlu bir çalgıcıyım, dostum," diye yanıt verdi adama. Berrigan ile birlikte seyahat edip bir düzineyi aşkın meyhane ile handa konakladıklari iki hafta boyunca öğrendiği basit, şakacı yanıtlardan birini kullanmıştı. Akşamcılardan bazıları masasına yaklaşmaya başlamıştı bile.

"Öyleyse çal bir şarkı bakalım," dedi arabacı. Salondaki diğer adamlar da bunu istediklerini mıriidandılar.

Will, başını yana eğerek bir an için bu isteği değerlendirdi. Ardından dudaklarina götürdüğü ellerini nefesiyle ısıtmaya çalıştı. Gülümseyerek yanıt verdi: "Dışarida acı bir soğuk var, dostum. Ellerim neredeyse dondu."

"Al sana onlari ısıtacak bir şey," dedi bir diğer ses. Will başını kaldırdığında, bann arkasından çıkıp önüne dumanı tüten bir maşrapa sıcak şarap koyan hancıyı fark etti. Ellerini sıcak içeceğin etrafına saran Will, maşrapadan yükselen baharatlı hoş kokulan içine çekerek memnuniyetle başını salladı.

"Evet. Bu işe yarayacak gibi gözüküyor," diye yanıt verdi. Hancı ona göz kırparak, "Müessesenin ikramı elbette," dedi.

Will, başıyla bir selam daha verdi. O kadarını hak ediyordu. Bir çalgıcının varlığı, hanın o gece çok iş yapacağının göstergesiydi. Akşamcılar handa normalden uzun süre geçirecek ve daha fazla içki içeceklerdi. Şaraptan büyük bir yudum alan Will, keyifle iç geçirdi ve mandola kutusunun kayışlarını çözmeye başladı. Biçimli bölmesinden çıkardığı aletin ahşap gövdesi buz gibiydi. Birkaç dakikasını akort yaparak geçirmek zorunda kaldı. Dışaridaki dondurucu soğuktan hanın sıcaklığına girince, tellerin akordu ister istemez bozuluvermişti.

Sonunda tatmin olmuş bir şekilde telleri tıngırdatıp, küçük bir ayarlama daha yaptı ve hafif bir tebessümle salona bakınarak akşamcıların beklenti dolu bakışlarina karşılık verdi.

"Akşam yemeğimi yemeden önce birkaç şarkı çalabilirim," dedi ortaya ve ekledi: "Burada yemek *veriliyor,* değil mi?"

"Evet, elbette dostum," diye atıldı hancı, hızla. "Eşimin yapmış olduğu harika bir kuzu güveci ve yanında da taze ekmek, kızarmış, biberli patatesle daha fazla şarap."

Will, başını salladı, anlaşma yapılmıştı. "O zaman şimdi birkaç şarkı çalarim, yemeğimi yedikten sonra da devam ederim. Ne dersiniz?" diye sordu. Salondaki herkes hemfikirdi.

Akşamcıların coşkusu dinmeden, Will, *Güneşli Hanım'in* neşeli başlangıcıyla açılışı yaptı.

"Güneşli Hanım,
Saçların güneş renginde
Mutluluk senin üzerinde
Nereye gitsen senleyim
Güneşli Hanım 'ım benim. "

Başını kaldırıp meyhanede bulunan küçük grubu teşvik edercesine salladı ve şarap kadehleriyle masaların üstünde tempo tutan akşamcılar, kaba sesleriyle popüler halk şarkısının nakaratına katılmaya başladı:

"Işıklarınla aydınlat bizi.
Ey Güneşli Hanım,
Hâlâ bilmiyor musun ?
Seni sevdiğimi, lay lay lay.
Işıklarınla aydınlat bizi.
Ey Güneşli Hanım,
Sensin gökteki güneşin
Varoluş sebebi. "

Sıra ikinci kıtaya geldiğinde sahneyi şarkıcıya bırakan topluluk, nakarat bölümünde yeniden devreye girerek şarkıya eşlik etti. Bu neşeli ve hareketli şarkı, Berrigan'ın deyişiyle ideal bir başlangıçtı.

"Repertuvarındaki en iyi şarkı olmamalı," demişti, "ama canlı, neşeli, herkesçe bilinen ve dinleyicilerle yakınlaşmanı

sağlayabilecek güzellikte bir şarkı olmalı. Unutma, en iyi şarkını kesinlikle ilk başta harcamamalısın. Kendini akışa kaptır yeter."

Sıra son nakarata gelmişti artık. Salonun bir kez daha ona eşlik ettiğini fark eden Will'in içi, mutlulukla dolmuştu. Memnuniyeti, son notayı da basıp akşamcılar tarafından alkışlanmaya başlayıncaya dek içinde büyümeye devam etti. Rol yaptığını, mesleğinin çalgıcılık, hayattaki amacının da bu şekilde alkışlanmak olmadığını -kim bilir kaçıncı kez- kendine hatırlatmak zorunda kalmıştı. Bu tür anlarda, gerçek mesleğini hatırlamakta zorlanıyordu.

Ardından akşamcılara dört şarkı daha çaldı. *Hasat Pazarı, Dağlardaki Jessi, Hatırla o Günleri* ve salondaki herkesin tempo tutarak eşlik ettiği, hızlı bir ritmi olan *Kaçak Kısrak.* Son şarkıyı da bitirdiğinde, gözleri ona kilitlenmiş halde uzanan köpeğe bir göz attı ve yalnızca dudaklarini oynatarak "Ejderha" dedi.

Bir anda doğrulan köpek, başını arkaya atarak -tıpkı yolda geçirdikleri haftalar boyunca Will'in ona öğrettiği gibi- yüksek sesle havlamaya başladı. Ejderha, köpeğin Will susmasını söyleyinceye dek havlaması için aralarinda belirledikleri parolaydı.

"Neler oluyor, Harley?" diye sordu köpeğe. Köpeğin adı Harley değildi, henüz hayvana bir isim takmamıştı. Harley de bir başka parolaydı. Köpeğe iyi iş çıkardığı ve artık havlamayı kesebileceği mesajını verdi böylece. Bir anda suspus kesilen hayvan, oyunu kuralına göre oynadığının göstergesi olarak kuyruğunu iki kez yere vurdu. Will, bakışlarını beklentiyle

onu İzleyen topluluğa doğru çevirdi ve sırıtıp, özür dilercesine ellerini iki yana açtı.

"Kusura bakmayın dostlarim. Menajerim bana yemek saatinin geldiğini söylüyor. Bütün gün soğuk havada yol aldık ve kazancımın yüzde onu ona aittir; tabii akşam yemeğimin de."

Salon, birdenbire kahkahalarla çınladı. Salonu dolduran taşra halkı, eğitimli bir köpeği hemen tanırdı. Aynca Will'in han sahibine yemek borcunu kibarca hatırlatması da çok hoşlarina gitmişti.

Yemeğin gelmesi uzun sürmedi. Garson kızlardan biri, buharı üstünde tüten bir güveç tabağını Will'in masasına getirdi. Sonra, istemesine gerek bile kalmadan ayakucuna da köpek için et artıkları, kemikler ve et suyu dolu bir kâse bırakıldı. Garson kıza gülümseyen Will, barın arkasındaki adamı başıyla selamladı. Şarkı söylemekten boğazları kurumuş akşamcılarin maşrapalarını doldurmakla meşgul olan hancı, karşılık olarak ağzı kulaklarına varıncaya dek sırıttı.

"Atının bakıma ihtiyacı var mı, genç adam?" diye seslendi ve ağzı güveçle dolu olan Will yanıt verdi.

"Atlarımı ahırınıza sokma cüretinde bulundum, sevgili hancı. Başıboş kalamayacaklari kadar acı bir soğuk var dışarıda." Hancı başını sallayınca Will de yemeğine döndü. Kuzu güveci çok lezzetliydi.

İçeri ilk girdiğinde huysuz davranan arabacı, WiU'in yemeğini yediği masaya yaklaştı. Will, neyse ki bir sandalye çekip masasına oturmaya kalkışmayan arabacıyı ilgiyle izliyordu. Bu tür hanlarda insanların çalgıcılara belirli bir saygı çerçevesinde yaklaştıklarını çoktan öğrenmişti. İriyari araba-

ci, ağzına dek dolu bir sıcak şarap maşrapasını Will'in önüne koydu.

"İyi iş çıkardın, delikanlı," dedi. "Bu, senin için."

Bir kez daha ağzı dolu yakalanan Will, adama başıyla selam vererek teşekkür etti. Bazı müşteriler de yanma kadar gelerek masanın üstündeki açık mandola kutusuna bozuk paralar atmaya başlamıştı. Bakır sikkelerin arasında epeyce gümüş lira da bulunduğunu fark eden Will, bir kez daha mutluluktan uçacak gibi oldu.

"Lavtanı çok iyi çalıyorsun, genç adam," dedi bir tanesi.

"O bir mandola," diye yanıt verdi Will. "Sekiz teli var, lavtanmsa..." Yine boşuna konuştuğunu fark etmişti birden. Kısaca, "Teşekkürler," dedi. Adamlar da ona gülümsediler.

Yemeğini bitirdiğinde köpeğe gizlice işaret ederek yeniden havlamasını sağladı.

"Harley? Ne diyorsun bakayım?" dedi ve köpek yine bir anda sessizliğe bürünüverdi. "Bu güzel insanlari bir kez daha eğlendirmemizin zamanı geldi, ha?" Başını kaldırıp etrafındaki gülümseyen yüzlere bir göz attı ve omuz silkip smttı. "Angaryalari hep benim başıma yıkıyor," diyerek mandolasına uzandı.

Şarkılarina bir saat daha devam etti. Aşk sarkılan, neşeli şarkılar. Saçma şarkılar. Ve en sevdiği şarkı olan. *Yeşil Gözlü Aşkım.* Zor unutulan, kederli bir halk sarkışıydı ve orta sekizlideki sözsüz bölümde bir nota kaçırması canını sıkmasına rağmen, şarkıyı gayet güzel söylediğini düşünüyordu. Şarkıyı bitirdiğinde bir, iki kişinin gözyaşlarini silmekte olduğunu fark etti. İçinin bir kez daha, yalnızca dinleyicilerin kalbine hitap eden sanatçılarin

hissettiği türden bir mutlulukla dolduğunu hissetti. O şarkılarını çalarken, bozukluklar da mandola kutusuna atılmaya devam ediyordu. Biraz şaşırarak da olsa, Crowley'nin ona vermiş olduğu seyahat harcırahına dokımmasma gerek bile kalmayacağını fark etti. Masraflarını kendi başına karşılayabilecekti.

Ban garson kızlardan birine bırakıp onun yanma oturan han sahibi, bir fitilin üstüne yavaşça damlamakta olan su saatine bir göz attı.

"Bir şarkı daha çalabilirsin," dedi çocuğa. Will gülümseyerek başını salladı. Yüreği içten içe sıkışmaya başlamıştı. Gece boyunca hazırlandığı an yaklaşıyordu. Kasabalıların ağzından Norgate Baronluğu'nda olup biten garip olaylarla ilgili bilgi alabilirdi. Bir çalgıcı kılığına girmiş olmanın avantajlarından biriydi bu. Berrigan ona şöyle demişti: "Taşralılar yabancılara şüpheyle yaklaşırlar ama onlara bir saat boyunca şarkı söyle, bir anda kırk yıllık arkadaşmışsınız gibi davranmaya başlarlar."

Notalan ardı ardına basarak abuk subuk, meşhur bir şarkıyı söylemeye başlamıştı:

"Çamurlu bir hendeğe yerleşen

Sesi kaim mı kalın sarhoş bir cadı

Karga gibi sesiyle şarkı söyler

Şaşı büyücüye aşkını ilan eder "

Şarkıyı söylemeye başladığı an salondaki havanın değiştiğini fark etmişti. Akşamcılar, korkuyla bakışıyorlardı. Gözler yere indirilmişti ve bazılan masasından uzaklaşmıştı. Will, nakarat kısmına girdi:

"Ah şu bizim şaşı büyücü Wollygelly

Keçi gibi kokar nefesi, bir de kocaman göbeği

Burnuna da..."

O sırada, dinleyicilerin rahatsızlığını ilk defa fark etmişçesine şarkıyı kesti.

"Affedersiniz," dedi etrafma gülümseyerek. "Sizi rahatsız eden bir şey mi var?"

Salondakiler bakışmaya devam ediyordu. Birkaç saniye önce neşeyle gülüp Will'i alkışlayan insanlar, artık bakışlarını ondan kaçmyordu. Tedirginliği her halinden belli olan iriyan arabacı, özür dilercesine, "Büyücülerle dalga geçecek yer ya da zaman değil, evlat," dedi.

"Bilmene imkân yoktu tabii," diye araya girdi hancı. Salondan yine onay dolu mırlıtılar yükseldi. Doğal bir ifade takınmaya çalışan Will, tebessümünün yüzüne yayılmasına izin verdi.

"Bilmeme imkân olmayan şey nedir?" diye sordu. Kısa bir sessizliğin ardından arabacı riski göze aldı.

"Bugünlerde buralarda garip şeyler oluyor, hepsi bu."

"Ve geceleri," diye ekledi bir kadin ve yine herkes koro halinde onayladı. Yüzüne oturttuğu masum bakışlı, meraklı maskenin ardından Berrigan'ın olayları kavrama yeteneğine hayret etti Will.

"Yani... büyücülerle ilgili bir şeyler mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. Salon bir an için sessizleşti; insanlar korkuyla arkalarina ve bir büyücü her an içeri dalacakmışçasina kapıya bakıyorlardı. Sorusunu yanıtlayan hancı oldu.

"Ne olduğunu söylemek bize düşmez ama garip şeyler oluyor. Etrafta tuhaf yaratıklar görülüyor."

"Özellikle de Grimsdell Ormain'nda," dedi uzun boylu bir çiftçi ve bir kez daha, herkes adamı onayladı. "Acayip şekiller ve sesler; tüyler ürpertici sesler. İnsanın kanını donduruyor. O sesleri bir kez duydum ve bana yetti."

İlk tereddütlerinin aşılmasının ardından, insanlarin bu konuda konuşmak istedikleri belli oluyordu.

"Ne tür şeyler gördünüz orada?" diye sordu Will.

"Genellikle ışıklar; ağaçlarin arasında hareket eden küçük, renkli ışık toplan. Ve karanlık şekiller. Görüş alanının hemen dışında hareket eden şekiller."

Ateşe bir odun atıldı. Will, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Seslere ve yaratıklara dair bu konuşmalardan etkilenmeye başlıyorum, diye geçirdi aklından. İki yüz kilometre güneyde olsa. Halt ve Crowley ile bu konuda şakalaşabilirlerdi. Ancak burada, bu karla kaplı, soğuk kuzey topraklarindaki karanlık gecede, köylülerin anlattığı her şey, kulağa gerçek ve inanılır geliyordu.

"Ve şu Gece Savaşçısı," dedi arabacı. Bu kez odaya derin bir sessizlik çöktü. Birkaç kişi şeytan kovma işareti yapmaya yeltendi. Kıpkırmızı kesilen arabacı, hepsini saygıyla izliyordu.

"İnanın bana, onu gördüm ben. Yalnızca bir saniyeliğine de olsa... gerçekten de oradaydı."

"Tam olarak neden söz ediyorsun?" diye sordu Will.

"Tam olarak mı? Kimse bihniyor... ama ben onu gördüm. Dev gibi bir herif. îki bina boyunda, zırhlı bir savaşçı. İnsanın bakışlari, onun *içinden* geçip gidiyor sanki. Bir an karşmda bitiveriyor, sonra sen onu gördüğünü anlayıncaya dek ortadan kaybolmuş oluyor.

Ancak ben biliyorum. Onu gözlerimle gördüm." Bakışlarini, ona karşı çıkacak biri var mı diye salon boyunca gezdirdi.

"Bu kadarı yeter, Bamey," dedi hancı. "Bu insanlar evlerine ulaşmak için karanlık sokaklardan geçecekler. Bunlari konuşmamak en iyisi."

Will, onay dolu mırıltılardan konunun o gecelik kapandığını anlamıştı. Mandolasminn tellerinden birini tıngırdattı.

"Pekâlâ, öyleyse büyücüler hakkında şarkı söylememe konusunda hemfikiriz. Gecemizi topal bir ejderha ve sarhoş bir krala dair bir şarkıyla bitirmeye ne dersiniz?"

Tam zamanında havlamaya başlayan köpek, salondaki karanlık havayı bir anda dağıtmıştı.

"Ne oldu, Harley? Sen de mi öyle düşünüyorsun? Eh, başlayalım öyleyse." Sözleri biter bitmez şarkısına başladı:

"Ah şu Angledart 'ın sarhoş kralı
Gece gündüz yellenir durur
Tökezleyen Ejderha 'nin katili
Yiğit bir adamdır Angledart'ıin kralı...
"Ah şu çarpık bacaklı Tökezleyen Ejderha
Tökezleyip ağaçları devirir durur
Her aksırıp tıksırışında
Nefesiyle kıçını yakar durur! "

Salondan kahkahalar yükseldi. Will, çarpık bacaklı tökezleyen ejderha ile ciddi sindirim sorunlari bulunan kralın hikâyesini anlatırken, salona hâkim olan karanlık hava da dağılmaya başlamıştı. "Ejderha" kelimesini her kullandığında hararetle havlamaya başlayan köpek, herkesi eğlendiriyordu.

Araluen Şatosu'nda olsa asla işe yaramazdı, diye geçirdi aklından, ama burada. Çatlak Sürahi'de başarılı olduğu ortadaydı.

ONBEŞ

Rüzgâr, bulutları gökyüzünden temizleme görevini yerine getirip yoluna devam etme zamanının geldiğini anlamışçasına, şafak sökmeden şiddetini kaybetmişti. Hancının ona verdiği küçük odasında uyumakta olan Will'i, şafağın soğuk ve parlak aydınlığı uyandırmıştı. Sabah güneşi, etrafı kaplayan kardan yansıyarak meyhane pencerelerinden içeri giriyordu.

Will, kahve içmek için aşağıya indiğinde karşılaştığı hancıyla selamlaştı. Aşçı yamağı, tost ekmeği ve soğukjambondan oluşan kahvaltısını odasına getirmişti ancak Will, her zamanki gibi kahve peşindeydi. Hancının kafa dengi bir adam olduğu anlaşılıyordu. Will'in karşısına oturdu ve kahvesinden bir yudum alarak memnuniyetle iç geçirdi.

"Dün geceki kazancımız çok iyiydi," dedi, sözlerine dile getirmediği bir soru ifadesi ekleyerek.

Başım sallayan Will, "Benimki de öyle," diye yanit verdi. Hancı, Will'in başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini anlamaya çalışırken, ikisi beklentiyle sessizliğe bürünmüştü. Nihayet, çalgıcının meydani ona bıraktığina karar vererek, masanm üstünden elini uzattı.

"Bu arada, benim adım Cullum Gelderris. Dün gece doğru düzgün tanışamamıştık."

Adamın elini sıkarak, "Will Barton," dedi Will. Hancı, sanki bu isim ona bir şey hatırlatmış gibi, birkaç kez başını salladı.

"Evet, dün iyi para kazandık," diye tekrar etti. Kahvesini yudumlayan Will, bir şey söylemedi. Gelderris sonunda aklındakini dile getirmeye karar verdi.

"Bu gece daha da çok kazanacağımızı umarim. Genellikle halta sonlarinda daha fazla müşterimiz olur. Hele ki kasabada bir çalgıcı bulunduğuna dair söylentiler dolaşmayadursun, meyhane tıklım tıklım dolar." Kahve fincanının üzerinden Will'e bir göz attı. "Bir gece daha kalmayı düşünüyordun, değil mi?"

Will de bu soruyu bekliyordu zaten. Her ne kadar Macindaw Şatosu'na varmak için can atıyor olsa da, burada bir gece daha kalmasının yararlı olacağının farkındaydı. Dün gece bunun yolunu yapmaya başlamıştı zaten. Gelderris haklıysa eğer -ki ortada haklı olmadığını düşündürecek hiçbir neden yoktu- bu gece daha da ilerleyecekti. Bol para kazanma şansını tepmesi halinde, şüpheleri üstüne çekme ihtimali vardı. Yine de, beklenildiği üzere, bir parça pazarlık edecekti.

"Henüz karar vermedim," dedi. "Belki de yoluma devam ederim."

"Ne tarafa?" diye atıldı Gelderris hemen. Will, kayıtsızca omuz silkti.

"Bir şekilde Macindaw Şatosu'na varmayı umut ediyorum. Lord Syron'un, sanatçıları sıcak bir şekilde karşıladı-

ğını duydum. Sanırım karlı havalarda insanları meşgul edecek bir faaliyet kalmıyor." Ancak Geldenis başını iki yana sallıyordu.

"Syron'un seni karşılamasını bekleme," dedi. "İki ay, belki daha uzun süredir tek kelime etmedi."

Will, söyleneni anlamamışçasına yüzünü astı. "Ne yani, bir keşiş olmaya mı karar verdi yoksa? Dindarlığı seçerek sessizlik yemini mi etti?" Gelderris'in, şaka yaptığını anlaması için sınttı. Ancak hancı gülmüyordu.

"Biraz dinle ilgili bir durum aslında," dedi gizemli bir ifadeyle. "Din karşıtlığı da denebilir."

"Kara Sanatlar mı yoksa?" diye sordu Will öylesine, taşralıların büyüye verdiği ismi kullanarak. Gelderris, bu kez yanıt vermeden önce hızla etrafını kolaçan etti.

"Öyle diyorlar," dedi alçalttığı sesiyle. "Çarpılmış mı ne. Oysa bir saniye öncesinde senin, benim kadar sağlıklıymış. Bir anda yığılıp ölümün eşiğine gelmiş, zar zor nefes alıyormuş. Gözleri ardına dek acıkmış ama ne bir şey görüyor ne duyuyor ne de söylüyormuş."

"Şifacılar ne diyor bu işe?" diye sordu Will. Gelderris küçümsercesine homurdandı.

"O heriflerin bir işe yaradıkları görülmüş mü ki? Baronun durumunu açıklayamıyorlar. Adamı rahatlatacak bir şey bile yapamıyorlar. Ara sıra bir şeyler yemek için canlanıyor, ama o anlarda bile kendinde değil gibi. Ve hemen arkasından uykusuna geri dönüyor."

K Boş fincanını kenara bırakan Will, kendine biraz daha kahve koymayı düşündü ama sonra bundan vazgeçti. Kendi ken-

dine yaşamaya başladığmdan beri bir kahve bağımhsı olmuştu ve artık bunu kontrol altına alması gerekiyordu.

"Dün gece yaşananların bununla bir ilgisi var mı?" diye sordu. "Şu gizemli savaşçı falan?"

Gelderris, yanıt vermeden önce yine duraksadı. Ancak sabahın parlak ışığında bu meseleleri konuşmak, insana daha kolay geliyordu.

"Bana soracak olursan, evet," dedi. "İnsanlar Malkallam'ın Grimsdell Ormain'na döndüğünü konuşuyor."

"Malkallam mı?" diye tekrar etti Will.

"Bir Kara Sanatlar ustası. Bir büyücü... hem de en beterlerinden. Syron'un atalarından biriyle aralarinda, iki ya da üç yüz yıl öncesine uzanan bir kan davası varmış..."

"Üç yüz yıl mı?" diye tekrar etti Will; sesine inanmazlık dolu tiz bir ton katmıştı. "Bir büyücü ne kadar yaşıyormuş ki?"

Gelderris, parmağını onu uyanrcasına kaldırdı. "Hemen kestirip atma," dedi. "Büyücülerin kaç yıl yaşadığını kimse bilmiyor. Bana kalırsa, büyücüden büyücüye değişen bir durum bu. Ancak ne Grimsdell'de meydana gelen olaylar ne de Lord Syron'u pençesine alan tuhaf hastalık açıklanabiliyor. Malkallam'la mücadele eden atasının da aynı hastalığa yakalanmış olduğuna dair söylentiler aldı yürüdü."

"Peki, eğer şu Malkallam Grimsdell Ormam'ndaysa, neden Macindaw'dan birileri yanlarina birkaç asker alıp onu ziyarete gitmiyor?" diye sordu Will. "Syron hareket edemediğine göre, birileri kontrolü ele almış olmalı."

"Grimsdell Ormam'na öyle gezintiye çıkar gibi giremezsin. Will Barton," dedi hancı. "Dönüp dolaşıp aynı yere çıkan pa-

tikalarin bulunduğu ve güneşi yalnızca öğle vaktinde görmene imkân veren kalınlıktaki dallarıyla ağaç ve çalilarin iç içe girdiği karmakarışık bir yerdir orası. Aynca içinde bir de bataklık var. İçine adımını atmanla birlikte tahtalıköyü boylarsın."

Will, adamın söylediklerini birkaç saniye düşündü. Hancı, adeta bir bilgi madenine dönüşmeye başlamıştı.

"Yani Macindaw'u idare eden kimse yok mu şimdi?" diye sordu Will. "Bu çok kötü oldu. Oysa kışı orada geçirmeyi umut ediyordum; en azından birkaç haftasını."

Gelderris, dudaklarını büzdü. "Şey, orada kendine büyük olasılıkla bir yer bulursun. İşleri Syron'un oğlu devraldı. O da garip bir çocuk," diye ekledi gizemli bir ifadeyle. Will, hızla başını kaldırdı.

"Garip mi dedin?" diye ısrar edince, Gelderris başını sertçe salladı.

"Babasının hastalığının arkasında onun olduğunu iddia edenler bile var. İçine kapanık, gizemli bir çocuk. Kilise üyesi olmamasına rağmen bir keşiş gibi kara cübbe giyiyor. Kendisini bilgin olarak tanımlıyor ama neyin üzerinde çalıştığını bilmek isterdim doğrusu."

"Onun şu büyücü olabileceğine ihtimal veriyor musun? Neydi adı..." Duraksayan Will, çok iyi bilmesine rağmen ismi hatırlamaya çalışıyormuş gibi yaptı. "Malkallam?" diye tamamladı sözünü. Şu ya da bu şekilde bir açıklama yapmak zorunda kalan Gelderris, rahatsız olmaya başlamış gibiydi. Sandalyesinde öne doğru kaydı.

"Öyle olduğunu söylemiyorum," dedi sonunda, "ama o olsaydı şaşırmazdım diyorum. Dediklerine göre Orman, tüm zamanını kuledeki odasında geçiriyor, kitaplarla eski parşömenlerin üzerinde çalışıyormuş. Macindaw'un lideri olabilir ama

insanlarinin lideri değil çünkü bir savaşçı değil. Neyse ki işin o tarafıyla şatoda bulunan Sör Keren ilgileniyor."

Will, bu yeni ismi duyunca, yüzüne meraklı bir ifade oturttu. Keren'i Gelderris'e sormasına gerek bile kalmamıştı.

"Keren, Syron'un yeğeni; Orman'in kuzeni yani. İyi bir savaşçıdır. Orman'dan birkaç yaş genç ama doğuştan lider ve askerler tarafından da oldukça sevilir. Lord Syron, Orman yerine Keren'in oğlu olmasını isteyebilirdi diye düşünmüşümdür sık sık."

"Pikta sınırına bu kadar yakınken, şatoda sağlam bir lidere ihtiyacınız var," diye fikrini açıkladı Will. Hancı da onu onaylarcasına başını salladı.

"Bu doğru. Keren'in orada olmasına sevinenlerin sayısı az değil. Başımızda Orman gibi zayıfbir liderin bulunduğu İskotilerin kulağına giderse, bir ay geçmeden hepimiz kareli etek giyip sakatat yahnisi yiyor oluruz."

Will, ayağa kalkarak gerindi. "Eh, şey, bu politika meseleleri benim gibi basit bir adamın boyunu aşıyor. Orman'in şatosunda kendime bir yatak ve oda bulup yoluma gitmemi sağlayacak kadar para kazansam bana yeter. Ancak bu geceyi, senin şatonda geçireceğim tabii."

Cullum bu habere sevinmiş gibiydi. Ateşin başında ısınan kahve cezvesini işaret etti.

"Bana uyar. Henüz tazeyken biraz daha kahve ister misin?"

Will'in tüm kararlılığı, bir anda camdan uçup gitmişti sanki. Bilgi toplamanın insanı ne kadar susattığını düşünerek fincanını kavradı.

"Neden olmasın?"

Will, ertesi sabah köye geldiği günkünden çok daha fazla parayla oradan aynidı. Hancı haklı çıkmıştı. Kasabada bu-çalgıcı bulunduğuna dair söylentilerin yayılnasıyla birlikte, han, civardaki köylerde yaşayanlarin akınına uğramıştı. Böylece han, o gece tarihinin en yüksek kazançlarindan birini elde etmişti. Gece yansım geçinceye dek şarkı söylemeye devam eden Will, repertuvannı tüketmiş ve bazı sarkılan ikinci kez seslendirmek zorunda kalmıştı; Berrigan'dan öğrenmiş olduğu bir diğer numaraydı bu.

Will, Çekici ile yük beygirinin eyerlerini sıkıştırirken Gelderris de yanında bekliyordu.

"İyi bir gece oldu," dedi. "Güneye indiğinde seni tekrar bekleriz. Will Barton."

Hancı, Will'in ayrilmasına üzülmüyordu. Basit taşra halkının, şarkıya türküye bir geceden fazla para harcayamayacak kadar fakir olduğunun bilincindeydi.

"Gelirim tabii," dedi rahat bir hareketle atının sırtına atlayan Will. Uzanarak Gelderris'in elini sıktı. "Teşekkürler, Cullum. Görüşürüz."

Nemli havayı ciğerlerine çeken hancı, endişeyle kuzeyde toplanmaya başlayan bulutlara göz attı.

"Elini çabuk tutsan iyi edersin. Şu gördüklerin, kar bulutlan. Fırtına başlarsa, dininceye dek ağaçlarin arasında saklan. Görüş mesafesi sıfıra indiğinde yolunu kaybetmen işten bile değil."

"Uyanlarını aklımda tutarim," dedi Will. Bulutlara bir göz attı. "Unutma ki, büyük ihtimalle kar başlamadan Macindaw'a varmış olacağım." Mahmuzladığı Çekici, vurdumduymazlıkla arkasından gelen yük beygiriyle hareketlendi. Başını ve kuyruğunu eğen köpek önden fırlamış, ikide bir arkasına dönerek Will'in onu takip edip etmediğini kontrol ediyordu.

"Olabilir," dedi Geldenis. Uzaklaşan Will'den çok, kendi kendine konuşuyor gibiydi. Ancak sesi, pek de ikna olmuş gibi çıkmıyordu.

Kocaman, tombul kar taneleri gökyüzünden düşmeye başladığında, Will yolculuğunun henüz üçte birini bile tamamlamamıştı. Sıcaklığın giderek azalmakta olduğunu hissetmiş ve ardından sıra, kar yağışının başlayacağını işaret eden o birkaç derecelik açıklaması zor ısı artışına gelmişti. Birkaç saniye içinde de, başka bir uyan olmaksızın, lapa lapa kar yağmaya başlamıştı. Will, kukuletasını başına geçirip sıcak pelerinine sarindı. Kar yağışının etraftaki tüm sesleri bastırması ilgisini çekiyordu; gerçi muhtemelen bir algı aldanması yaşıyorum, diye geçirdi aklından. Bu kadar büyük nesnelerin toprağa düştüklerinde ses çıkarmalari gerekirdi ne de olsa, yağmurun bir sesi vardı. Yaşadığı aldanmanın nedeni, belki de kar tanelerinin yere düşerken ses çıkarmamalarından kaynaklanıyordu.

Derinleşen kar, doğal olarak atlarin toynak seslerini de bastı-
riyordu. Tek duyabildiği, attığı her adımla birlikte ezilen, toz halindeki kuru kristallerden çıkan hafif fısırtılardı.

Kar seviyesinin her geçen dakika yükseldiğini fark eden Will, ıslık çalarak köpeğe yük beygirini işaret etti. Islığı duyunca kulaklari dikilen köpek, hayvanın yanma gelmesini bekledikten sonra eyerin merkezinde onun için hazırlanmış olan yuvaya atladı. Bu tür hareketlere artık alışkın olan yük beygiri, ne paniklemiş ne de bir tepki vermişti.

Will ilerlemeye devam etti. Kar yağışı tipiye dönüşmüştü ama görüş mesafesi yerli yerindeydi ve yolunu kolaylıkla bulabileceğinden emindi. Ağaçlarin arasından ilerleyen patika, yüzeyi karla kapli da olsa hâlâ açıkça görülüyordu.

Dallarin üstünde biriken ve artık taşıyamayacaktan hale gelen kar yığınları arada sırada gürültüyle yere düşüyordu. Şiddetli soğuk ve üzerindeki ağırlık nedeniyle zayıflayan bir ağaç, çatırdayarak komşularinın üstüne devriliverdi. Gürültü üzerine eyerin tepesinde bumu kıpır kıpır oynayan, kulaklari dimdik siyah-beyaz bir kafa belirmişti.

"Sakin ol," dedi Will sıritarak. Kendi sesi, garip bir şekilde çok yüksek geliyordu kulağına. Küçük bir hırıltı koyuveren köpek, başını yeniden patilerine gömerek gözlerini kapattı. Başını, köpeklere has o kulaklari tırmalayan yöntemle sağa sola savump kürküne yapışan kar tanelerini temizledi. Sonra halinden memnun bir şekilde, tekrar oyuğuna yerleşti.

WiU'in yüzü buz kesmişti ama vücudunun geri kalanı, sıcaklığını nispeten komyordu. Kıyafetlerinin içine işleyebilecek şiddette bir rüzgâr esmiyordu. Sıfırın altındaki hava sı-

caklığı da omuzlariyla kukuletasının üzerinde toplanan karin eriyip pelerinini sırılsıklam etmeyeceği anlamına geliyordu. Ara sıra kıyafetlerini silkeliyor, kendini tüylerini temizleyen köpeğe benzeterek gülümsüyordu.

İki saat soma bir tepeyi geride bıraktı ve işte, Macindaw Şatosu karşısındaydı. Macindaw, taşlan birbirine sımsıkı örülü, çirkin bir yapıydı. Duvarlarin oluşturan koyu renkli taşlar, etraflanndaki safbeyaz kar örtüsünün altında kapkara görünüyordu. Âdet olduğu üzere, küçük bir tepenin üzerine kurulmuş ve düşmanın şatoya görünmeden yaklaşmasını engellemek için dört bir yanındaki ağaçlar kesilmişti. Çirkin duruyor belki, diye düşündü Will, ama tasarim açısından etkili görünüyordu. Sağlam taş duvarlar, en az beş metre yüksekliğindeydi. Her bir köşesindeki kuleler, şatonun boyunu birkaç metre daha yükseltiyordu. Merkezi hisar kulesi, alışılageldik bir şekilde diğerlerine tepeden bakıyordu. Güney yönündeki cümle kapısına kuru bir hendeğin üstünde yer alan asma köprüden ulaşılıyordu. Hendek, şatonun duvarlan boyunca iki yana doğru ilerlemiyordu. Oraya yalnızca ana girişi kapatmak üzere konulmuş olmalıydı.

Halt ile Crowley, Will'e garnizonun normalde otuz askerle yarim düzine atlı şövalyeden oluştuğu bilgisini vermişti. Bu kuvvet, herhangi bir îskoti baskın müfrezesi karşısında duvarlan korumaya yeter de artar bile, diye geçirdi içinden.

Kukuletasını geriye iterek, Berrigan'ın ona vermiş olduğu dar kenarlı şapkayı çıkardı. Yeşile boyanmış bir kuğu tüyüyle süslediği şapka, onun bir çalgıcı olduğunu belli edecek ve zorluk çıkmadan avluya girmesini sağlayacaktı. Şapkayı başına yerleştirip kapıya doğru ilerledi. Kukuletanın sıcaklığı

olmayınca, kulakları soğukta ürperdi. Şapkasının kenarlarından içeri kaçan kar taneleri, boynunun hemen altında eriyordu. Ancak bu duruma yalnızca birkaç dakika daha katlanması gerekecekti.

ON YEDI

Kapıların altından geçerken, Çekici'nin toynak sesleri asma köprünün kalın ahşap zemininde çınlıyordu. Boşluktan gelircesine boğuk çıkan sesler, parke taşlı avluya adımlarım attıklarında keskin bir tıkırtıya dönüşmüştü. Avlu, bir yerden bir yere giden, gündelik işlerini yerine getiren insanlarla doluydu. Başlarını kaldırıp atlıya bakma zahmetine katlanan birkaç kişi de onu görür görmez işinin başına dönmüştü.

Burada eksik olan bir şeyler var, diye düşündü Will. Birden eksikliğin ne olduğunu anlayıverdi; sohbetlerden yükselen alışılageldik uğultular, aniden atılan kahkahalar ya da arkadaşlarını selamlayan, yeni duyduğu bir fıkrayı ya da hikâyeyi anlatan esnaftan yükselen sesler duyulmuyordu hiç. Başları önlerinde, sessiz Norgateliler, etraflarında olan bitene karşı ilgisizdiler. Will, bu duruma hiç de alışkın değildi. Bir Orman Muhafızı olarak, yeni bir yere vardığında dikkatlerin -ihtiyatlı bir biçimde olsa da- üstünde toplanmasına alışkındı. Çalgıcı kılığında geçirdiği son birkaç hafta boyunca, farklı bir nedenle de olsa ilgi görmüştü.

Macindaw gibi uzak, soyutlanmış bir yerde, en azından

memnuniyetle karşılanmayı beklerdi. Merakla etrafına bakınmasına rağmen, kimseyle göz göze gelemedi.

İnsanlarin korktuklarini fark etti. Norgateliler, tehlikeli bir sınırın hemen dibinde yaşıyordu. Lordlan, esrarengiz bir hastalıktan muzdaripti ve bunun bir büyücünün işi olduğuna inanılıyordu. Aralanna katılan yabancılara ilgi göstermeyip selam dahi vermemeleri, hiç de şaşılacak şey değildi. Atımın sırtından inmeli miyim acaba, diye sordu kendi kendine. Sorusunun yanıtını, hisardan çıkan ve boynunda bir idarecinin taşıyacağı türden anahtarlı bir zincir bulunan, endişeli, yusyuvarlak adamdan alacaktı. Süvariyi fark eden idareci lordu adına şatodaki gündelik işlerinin idaresinden sorumluydu- ona doğru yaklaşmaya başlamıştı.

"Çalgıcısın, değil mi?" diye sordu. Biraz kaba bir selamlama oldu, diye düşündü Will. Neyse, en azından selamını alan biri çıkmıştı. Gülümsedi.

"Öyleyimdir, sayın idareci. Will Barton'dur adım; güneyden kuzeye doğru yol alır, beraberimde eğlence ve esenlik taşırim." Dile getirmesini öğrendiği türden cafcaflı selamlamalardan birini sarf etmişti. İdareci, dalgın dalgın başını salladı. Will, adamin aklında dikkatini dağıtacak bin bir mesele olduğımu tahmin ettİ.

"O dediğin şeylere burada ihtiyacımız var. Buralarda son günlerde yüzlerin pek de gülmediğini söyleyebilirim."

"Gerçekten mi?" diye sordu Will. İdareci, başını kaldırip çocuğu baştan aşağı süzdü.

"Şatoda olan bitenler hakkında hiçbir şey duymadın mı?" diye sordu. Will, aptal numarası yapmanın saçma olacağını

fark etti. Onun gibi yolu taşradan geçen bir sanatçı, yerel dedikodulari elbette ki duyacaktı. Kayıtsızca omuz silkti.

"Kulağıma bazı dedikodular çalındı tabii. Taşrada hangi kapıyı çalsan duyarsın bu tür şeyler. Ancak ben dedikodulara aldırmamaya alışkınım."

Tombul adam, derin bir iç geçirerek, "Ne yazık ki bizim hakkımızda duyduklarının çoğuna inanman gerekecek," dedi. "Dedikodular durumu aktarmaya yeterli olmayabilir. Şatonun halini isteseler de aharlamazlar."

"Demek ki şatonun lordu gerçekten de..." İdareci, başını uyarıcı bir tavırla kaldırınca. Will duraksadı.

"Dedikodulan duyduysan, durumu biliyorsun demektir," dedi adam çabucak. "Uluorta konuşulmaması gereken bir konu bu."

"Elbette," diye yanıt verdi Will. Atının sırtında rahatsızca kımıldandı. Yorgun düşmüştü ve idareci dertli olsun ya da olmasın, Will'e bir parça nezaket göstermesinin zamanı gelmişti artık. Çocuğun hareketlendiğini gören tombul kâhya, Will'e atından inmesini işaret etti.

"Kusura bakma. Dikkatimin biraz dağınık olduğunu anlamışsındır. Atlarını ahıra yerleştirebilirsin. Köpek de senin, değil mi?"

Çoban köpeği, taşların üstüne uzanmış konuşmaları izliyordu. Atından inip bacaklarını ve sırt kaşlarini esneten Will, gülümseyerek başını salladı.

"Sahnede bana yardımcı oluyor," diye tanıttı köpeği.

İdareci, başım sallayarak, "O da seninle kalsın o zaman," dedi. "Şato bu aralar pek kalabalık olmadığı için şanslısın; as-

İnida çok da şaşılacak bir durum değil ya, neyse. Kendine ait bir odan olacak."

Will, şatonun büyük salonlarini çevreleyen ek bloklarda bulunan, perdeyle aynimış yan yana bölmelerden birini bekliyordu. Özellikle de, şatonun hıncahınç dolu olmasının beklenece ği kış mevsiminde.

"Pek fazla ziyaretçi yok yani, ha?" diye sordu ve idareci başını iki yana salladı.

"Dediğim gibi. Şaşılacak bir durum değil. Bir ya da iki hafta içinde Amarleli Leydi Gwendolyn'in topraklarımızdan geçmesini bekliyoruz. Komşu baronluktaki nişanlısıyla buluşmak için seyahat ediyormuş ve geçitleri kaplayan kar temizlenin ceye dek şatomuzda kalmayı talep etmiş. Onu saymazsak, her zamanki şato ahalisi dışında kimse yok. Ve sayıları da her zamankinden az," diye ekledi mutsuz bir ifadeyle.

Will, meseleyi uzatmamaya karar verdi ve atlarının eyer kayışlarini gevşetmeye koyuldu. İdareci, etrafına bakındı.

"Seni yalnız bırakacağım için kusura bakma," dedi. "Gidip bizzat ilgilenmezsem, şu odunlari asla yerleştirmeyecekler. Ahır şu tarafta." Avlunun sağ tarafım işaret etti. "Atlarını ahıra yerleştirdikten sonra şatoda kâhya Bayan Barry'yi bul. Benim tarafından gönderildiğini ve senin için kulenin üçüncü katındaki odalardan birini hazırlamasını istediğimi söyle. Bu arada, benim adım Agramond."

Will, başını sallayarak adama teşekkür etti. "Bayan Barry," diye tekrar etti kendi kendine. İdareci çoktan arkasını dönmüş,

kesilmiş odunlari yavaş hareketlerle bir köşeye yığmakta olan bir çift şato çalışanına bağırmaya başlamıştı bile.

"Haydi bakalım, Çekici," dedi Will. "Sana yatacak bir yer bulalım."

Adının söylendiğini duyan Orman Muhafızı atı, hemen kulaklanin dikleştirdi. Söz dinleyen, uysal yük beygiri de yumuşak adımlarla Will'in önderliğinde ahıra giden Çekici'yi takip etti.

Will, atlarını ahıra yerleştirdikten sonra kâhya kadını buldu. Tüm meslektaşlari gibi. Bayan Barry de iriyan, becerikli bir kadındı. Yeterince kibar sayılır, diye aklından geçirdi Will. Ancak tıpkı Agramond gibi, kadının da aklı başka bir yerdeydi sanki. Bayan Barry'nin Will'i buyur ettiği oda, bu boyuttaki bir şato için oldukça sıradandı. Zemin ve duvarlar taştan, tavan ise ahşaptan yapılmıştı. Işığın hafifçe içeri girmesini sağlayan türden yan saydam, deri çerçeveli ve dar bir penceresi vardı. Sert hava koşullan için dış tarafa tahta bir panjur eklenmişti. Küçük bir şömine odayı aydınlatıyor ve perdeyle aynimış bölmede de bir yatak duruyordu. Dairenin mobilyalari, birkaç tahta sandalye ve yerdeki küçük bir kilimle tamamlanmıştı. Eğimli duvara dayalı duran küçük ahşap masanın üstünde bir lavabo vardı. Kule odalarinda pek fazla zaman geçirmişliği olmayan Will, etrafına bakındıkça, duvarlarının büyük bir kısmı yarım daire şeklinde kıvrilan bir odaya uygun mobilya bulmanın, hiç de kolay bir iş olmayabileceğini fark etti.

Yere bıraktığı mandola kutusu, Bayan Barry'nin gözünden kaçmamıştı.

"Lavta çalıyorsun, ha?" diye sordu.

"Bu bir mandola aslında," diye yanıt verdi Will. "Lavtanın on teli vard..."

"Her neyse. Bu gece çalacaksın herhalde?"

"Neden olmasın?" dedi Will samimiyetle. "Ne de olsa, müzik ve kahkahalar için güzel bir gece."

"Burada pek öyle kahkaha falan bulamayacaksın," dedi kadın aksi aksi. "Gerçi biraz müzik dinlemek hepimize iyi gelir."

Sözlerini bitiren Bayan Barry kapıya uzandı. "Bir şeye ihtiyacın olursa, hizmetçi kızlara haber verirsin. Ayrica ellerine de hâkim ol. Çalgıcılarin ne çapkın herifler olduklarını bilirim," diye ekledi belli belirsiz.

îyi bir hafizan olmalı demek ki, diye aklından geçirdi Will, kadın odadan çıkarken. Bir çalgıcının o geniş kalçalara son dokunuşundan bu yana epeyce zaman geçmiş olmalıydı. Ateşin yanında yere yatmış, dikkatle onu izleyen köpeğe dönerek, yüzünü buruşturdu.

"Amma da cana yakın insanlar, değil mi köpek?" dedi. Sesini duyan hayvan, kuyruğunu hafifçe yere vurdu.

Şatonun yemek salonunda. Lord Syron'un oğlu Orman'in liderliğinde kasvetli bir akşam yemeği yeniyordu.

Orman, orta boylu bir adamdı. Will, otuzlarinda olmalı, diye geçirdi aklından. Gerçi seyrelen saçlan, adamın yaşından büyük görünmesine neden oluyordu. Koyu gri bir âlim cübbesi giymişti ve ruh hali de kıyafetlerinin renginden farklı değilmiş gibi duruyordu. Zamanının büyük bir kısmını dört duvar arasında geçirmiş bir adamın solgun bakışlarina sahipti. Macindaw gibi korkunun gölgesinde yaşayan bir baronluğun ahalisine güven aşılayabilecek biri gibi görünmüyordu.

Yemek salonunun ucundaki yerini alırken, Will'i fark etmemiş gibiydi. Âdet olduğu üzere, masalar. Lord Orman ile Agramond'un da dâhil olduğu dostlarının orta kısımda oturduklan bir T harfi şeklinde düzenlenmişti. Will, öndeki masada pek çok boşluk bulunduğunu fark etti.

Diğer katılımcılar, önem sıralarina göre alt masa boyunca sıralanıyordu. Will'e, masanın alt yarısında bir yer gösterilmişti. Bir Orman Muhafızı, normalde ön masada otururdu. O nedenle Will'in ana masaya doğru hareketlenme isteğini bastırması gerekmişti. Yemek servisinden de sorumlu olan Bayan Barry, çocuğu düşük seviyeli zanaatkarlarla eşlerinin yanına oturtmuştu. Kimse onunla konuşmuyordu. Ancak Will onlann tuz, biber ve yemeklerin uzatılmasını isteyen mırıltılar dışında birbirleriyle de konuşmadıklarini fark etti.

Her zamanki gibi, giymekte olduğu süslü püslü çalgıcı kıyafetinin geniş kollarina lanet okudu. O kolları şimdiye dek birçok kez çeşitli yemeklerin suyuna batırip berbat etmişti.

Servis edilen yemeğin kalitesi de salonun atmosferinden farklı değildi. Yemekte kayış gibi bir geyik rostosuyla kilerin en diplerindeki kasalardan gelmiş gibi duran, kızarmış ince,

uzun sebzelerden yapılmış sıradan bir yahni vardı. Şarap ekşimişti. Ancak şarap testisini taşıyan hizmetçi kıza, yanlarına her geldiğinde aceleyle kadehlerini doldurmasını işaret eden ahali, Will'le aynı fikirde değil gibiydi.

Konuşmadan ve dikkatler dağılmadan yenen yemek, kısa sürede bitti. Sandalyesinden kalkan Agramond, Orman'in kulağına usulca bir şeyler fisıldadı. Şatonun geçici lordu adamını dinledi, hafifçe yüzünü buruşmrdu ve masa boyunca bakmarak Willi buldu.

"Sanırim bu gece soframızı bir sanatçı şereflendiriyor," dedi.

Ses tonu, aslında hiç de şereflenmiş gibi hissetmediğini ele veriyordu. Orman'ın ilgisizliğini açıkça ortaya koyan sözlerinden, Will'e sırf mecburiyetten hitap ettiği anlaşılıyordu. Will, bu onur kırıcı tanışma faslını görmezden gehneyi tercih etti. Ayağa kalkıp masadan hafifçe uzaklaştı ve gösterişli bir tavırla eğilerek selam verdi. Hemen arkasından otuz iki dişini göstererek sırıttı.

"Tek gayem, siz lordumu memnun etmektir," dedi, "aşk, neşe ve macera dolu şarkılarini sizlerle paylaşmaya gelmiş naçizane bir çalgıcıyım bendeniz."

Orman, derin bir iç geçirerek, "Beni herhangi bir şekilde memnun edebileceğinden şüpheliyim," dedi. Genizden gelen, tiz bir sesi vardı. Zarafetten nasibim almamış, sünepe herifin teki, diye aklından geçirdi Will.

"Ahşılageldik dans ezgileri, halk sarkılan ve parodilerden oluşan bir repertuvarinız olduğunu sanıyorum?" diye devam etti Orman. Will, en iyi yanıtın yeniden selam vermek olacağını geçirdi aklından.

"Lordum," dedi, önüne bakıp dişlerini gıcırdatarak. Bir yandan da ön masaya fırlayıp solgun suratlı herifin boğazını sıkmak geliyordu içinden.

"Klasiklerden bir şeyler bilir misin? Hani şu kaliteli parçalardan?" diye sordu Orman. Sesi, yanıtın hayır olacağını bildiğini belli ediyordu. Will, bir kez daha gülümsedi; Saprival'in *Yazlık Gazeller ve Yorumlamaları "mn* **giriş kısmını çalabilecek kadar yetenekli olmayı dilerdi.**

"Korkarım klasik müzik eğitimi almadığımı itiraf etmek zorundayım, lordum," dedi yüzüne oturttuğu, sabit bir tebessümle. Orman, kibirli bir el hareketi yaptı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi sıkıntıyla. "Pekâlâ, öyleyse, sanırım kaçınılmaz olana katlanacağız. Belki de performansınla bizimkileri eğlendirebilirsin."

Bu tanışmamın ardından hiç sanmam, **diye düşündü mandolasının kayışlarını çözen Will. Duraksayarak etrafına bakındı ve salondakilerin yüzlerindeki duygusuz ifadeleri fark etti.** *Sahnede hayatını kaybetmenin ne demek olduğunu öğrenmek üzereyim sanırım,* **diye düşünürken, neşeli bir Hiberniya şarkısı olan** *Katy Gel Beni Bullxxn* **açılış notalarını tıngırdatmaya başlamıştı bile. İlk öğrendiklerinden biri olan bu şarkı, basit ama kışkırtıcı bir şekilde açılıyordu.**

Orman'in tavrının neden olduğu kafa karışıklığı, elbette ki şarkıyı yüzüne gözüne bulaştırmasına neden oldu. Melodik bölümü tamamen göz ardı edip yalnızca şarkının ritmini çalarak berbat bir performans sergiledi. İnatla şarkıyı çalayım derken utancından kıpkırmızı kesilen kulaklarıyla hata üstüne

hata yaptı, nota üstüne nota kaçırdı. Sonunda, beceriksizliğini özetleyen yanlış bir notayla şarkıyı bitirdi.

Will'e dakikalar gibi gelen süre boyunca salona ölüm sessizliği hâkim oldu. Birden, salonun gerisinden coşkulu alkışlar duyulmaya başlandı.

Will, arkasını döndü. Avcı kıyafetlerine bürünmüş beş kişi, şarkısını seslendirdiği sırada salona girmişti. Liderleri olduğu anlaşılan adamın teşvikiyle hepsi onu alkışlamakla meşguldü.

Tıknaz ve kaslı adamın keskin hatlı samimi yüzü, geniş bir tebessümle aydınlanıyordu. Alkışlamayı kesmeden, salon boyunca Will'e doğru ilerledi. Çocuğa yaklaşınca da tanışmak için elini uzattı.

"İyi iş çıkardın çalgıcı, özellikle de maruz bırakıldığın o buz gibi karşılama düşünülecek olursa!"

Will, kendisine uzatılan eli sıktı. Adamın eli nasırlı, kavrayışı ise güçlüydü. Will, bu teması tanıyordu. Yıllar boyu yapılan idmanların neticesinde nasır tutmuş bir savaşçı eliydi sıktığı.

"Senin adın nedir, çalgıcı?" dedi adam. Boyu Will'den uzundu ve otuzlarında gösteriyordu. Tıraşı temizdi; koyu renkli, kıvırcık saçları ve canli kahverengi gözleri vardı. Dört yoldaşı, hemen arkasında duruyorlardı. Onlar da birer savaşçı olmalı, diye düşündü Will.

"Will Barton, lordum," dedi. Karşısmdakinin kıyafetlerine bakılırsa, hitap şekli doğruydu. Ancak karşılık olarak kahkahalara boğuldu adam.

"Protokole gerekyok. Will Barton. Adım Keren. Resmi etkinliklerde Sör Keren belki ama onun dışında Keren yeter de artar bile." Ön masaya döndü ve Orman'a hitap ederek sesini yükseltti.

"Geç kaldığımız için özür dilerim, kuzen. Bize verecek bir tas çorbanız kalmıştır umarim?"

Keren, diye aklından geçirdi Will; ismi hatırlamıştı. Adam, Syron'un yeğeniydi ve gelen tüm raporlarda, lordun yokluğunda şatoyu ayakta tutan kişi olduğu belirtiliyordu. Becerikli bir savaşçı ve gözüpek bir lider olduğu söyleniyordu. ilk izlenimlere güvenilirse eğer, kuzeninden çok farklı bir karakteri olduğu söylenebilirdi.

Orman, tiksinti dolu bir sesle, "Salonumuz, senin bu görgüsüzce geç kalmalarına alıştı artık, kuzen," dedi. Yeniden Will'e dönen Keren, yaramaz bir tavırla sırıttı.

"Yerine geçebilirsen eğer, hizmetkârlar yemeğini getirecek," diye devam etti Orman.

Ön masadaki boş yerlerin Keren ile arkadaşlarina ayrildığı belli oluyordu. Ancak Keren, bu öneriyi reddetti.

"Soframızı şuraya kursunlar," dedi, Will'in yakınlarindaki masayı işaret ederek. "Will Barton'un şarkılarını keyifle dinleyerek yiyeceğiz yemeğimizi. Bu eski ve derbeder salonlarin biraz olsun neşelenme vakti geldi artık," diye ekledi, gözleri parlayarak. "Neşeli bir şeyler dinleyelim artık. Will! *Yaşlı Joe Smokeu* **çalmasını biliyor muydun?"**

"Tabii, biliyorum," diye yanıt verdi Will. Son birkaç haftasını şarkının doğru sözlerini öğrenerek geçirmesi iyi olmuştu. "Kır Sakallı Halt" hatasına bir daha düşmeyeceğinden emindi artık. Ne de olsa. Halt, Krallık sınırlan boyunca nam salmış bir şahsiyetti ve efsanevi Orman Muhafızı'nı tanıdığını beUi etmenin anlamı yoktu.

Etrafı ilgili dinleyicilerle dolunca, insanın kendine güveni nasıl da geri geliyordu! Kendinden emin bir havayla melodiyi tıngırdatmaya başladı. Başta el ve ayaklariyla tempo tutan Keren ve arkadaşlari olmak üzere, bir süre sonra tüm salon şarkının nakaratına eşlik ediyordu.

Orman hariç tüm salon. *Yaşlı Joe Smoke'un* ardından kopan alkışlar dindiğinde, Will'in kulağına ön masadan bir gıcırtı sesi geldi. O tarafa döndüğünde, şatonun efendisinin asık bir suratla yan kapıdan çıktığını fark etti.

"Eh, bu hepimize iyi geldi!" dedi Keren neşeyle. Will adamın şarkıyı mı yoksa kuzeninin salondan ayirimasını mı ima ettiğini anlayamamıştı. "Haydi bir tane daha söyleyelim, ne dersiniz?"

Arkadaşlarının oturduğu masaya bakındı. Bir an için adamların hiçbirinden tepki gelmemişti. Keren, öne doğru eğildi. Yüzüne yayılan tebessümüyle sesini bir parça yükseltti.

"Bir tane daha söyleyelim dedim. Ne dersiniz?"

Koro halinde onayladıklarım belli eden savaşçılar, bir anda heveslenmiş gibiydiler. Will, adamlari bir parça şaşkınlıkla izledi. Keren'in, takipçileri arasında oldukça popüler olduğu görülüyordu. Adamları, sanki liderleri ne isterse yapıyor gibilerdi. Ancak şikâyet edecek bir durum yakin. Orman'ın küçüm-

seme dolu yorumlarinin ardindan hevesli bir dinleyici grubu, Will'e ilaç gibi gelmişti.

Etrafina gülümseyen Will, parmaklarini esnetmeye başladı. Gece, beklediğimden daha iyi geçecek, diye düşündü. Çok daha iyi.

Eğlence, bir buçuk saat kadar daha devam etti. Salondakiler yavaş yavaş odalarına dağılmaya başlamıştı. Performansından memnun kalan Will, mandolasını kutusuna kaldırıp salondan çıkacaktı ki Keren onu durdurdu. Will'i kolundan yakalayan adamın neşeli tebessümü, yerini ciddi bir ifadeye bırakmıştı.

"Burada olduğuna sevindim. Will Barton," dedi alçak bir sesle. "Şatodakilerin oyalanacak bir şeylere ihtiyacı var. Asık suratlı kuzenimin bu konuya pek aldırdığı yok. Yaniiızdayken bir ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Teşekkürler, Sör Keren," diye söze başladı Will ama kolunun hafifçe sıkılmasıyla aklı başına gelerek, "Keren," diye düzeltti. "Moralinizi düzeltmek için elimden geleni yaparim." Bunun üzerine, Keren'in bakışları yeniden aydınlandı.

"Yapacağına eminim. Unutma, bir şeye ihtiyacın olursa, istemen yeter."

Keren, bu sözlerin ardından arkadaşlariyla salonu terk etti.

Tüm sahne sanatçılarının başarılı bir gecenin ardından düşen adrenalin nedeniyle maruz kaldıkları yorgunluğu kemiklerinde hisseden Will, yavaş adımlarla odasına çıkan merdi-

venlere yöneldi. Odasına vardığında onu, meraklı bir ifadeyle kuyruğunu yere vuran köpek karşıladı.

"Fena bir gece değildi," dedi hayvana. "Hem de hiç fena değildi. Yann yanımda gelebilirsin."

Bumunu patilerine indiren köpek, gözlerini Will'den ayırmıyordu. Hayvanın sabit bakışlarindan, ona bir şey söylemeye çalıştığı anlaşılıyordu.

"Öyle bir şey yapmayacaksın değil mi?" dedi Will umutla. "Sabaha kadar bekleyebileceğinden emindim?"

Hayvan, gözlerini hâlâ ondan kaçırmıyordu. Usulca iç geçiren Will, saks bıçağını kuşanarak siyahlı beyazlı pelerinini omuzlarina attı.

"Pekâlâ," dedi köpeğe. "Hadi gidelim."

Merdivenlerden inip avluya çıkarken, köpek de uslu adımlarla arkasından geliyordu. Soğuk, berrak bir geceydi ve havanın durumu buzlanma olacağını gösteriyordu. Tepelerinde yıldızlar panidıyor, ilk dördündeki ay, doğu yönünde asılı bekliyordu.

Soğuk havaya çıkınca kendine gelen Will, avlu boyunca bakinarak derin bir nefes aldı. Yıldızlarla ay ışığı, avluda belirgin gölgeler oluşmasına neden oluyordu. Aklından, bunun etrafa göz atmak için iyi bir zaman olabileceği geçti.

Şatonun devasa kapılarinın yanındaki arka çıkışa doğm yürürken, taşlarin üzerindeki kar taneleri çizmelerinin altında fışırdıyordu. O çalarken, kar yağmış olmalıydı; çünkü gökyüzü kristal gibi berrak bir görünüm almıştı. O sırada kapıdaki nöbetçilerden biri tarafından durduldu.

"Nereye gidiyorsun böyle, çalgıcı?" diye sordu adam. Ses tonu ne dostçaydı ne de düşmanca.

Will, kayıtsızca omuz silkerek, "Uyuyamadım," dedi. Ardından köpeği işaret etti. "Şu tatlı şey de bir yürüyüşe asla hayır demez."

Nöbetçi, şüpheyle, "Burası gece yürüyüşlerine uygun bir yer değil," dedi, "ve ille de çıkacaksan, Grimsdell Ormain'ndan uzak dursan iyi olur."

"Grimsdell Ormanı mı?" dedi Will, sahte bir merakla. "Gulyabanilerle hayaletlerin toplandığı yer değil mi orası?" Bu tür batıl inançların onun için pek bir şey ifade etmediğini belli edercesine, neşeyle gülümsedi. Ancak nöbetçi, başını inatla iki yana sallıyordu.

"istediğin kadar dalga geç ama akim varsa oradan uzak dur."

"Eh, belki de dururum," dedi Will, yapmacık bir sesle. "Tam olarak ne tarafta kalıyor bu orman acaba, hani uzak duracağım ya, bileyim diye?"

Will'in yüzüne bakan asker, çocuğun onunla inceden inceye dalga geçtiğini kavrayincaya dek bir sessizlik oldu. Çalgıcılar, diye aklından geçirdi, amma da hazırcevap herifler, her şeyle dalga geçiyorlar. Nihayet sol tarafta kalan bölgeyi işaret etti.

"Şu tarafta," dedi öflcesine hâkim olarak. "Yaklaşık bir kilometre ötede. Zaten görünce anlayacaksın, inan bana. Duvardaki nöbetçilere dışarı çıktığını iletirim," diye ekledi, "geri dönebilmen halinde şaşırmasınlar diye."

Son sözü söylediğine memnun olarak cümle kapısının yanındaki küçük çıkışı açtı ve Will ile köpeğin çıkmasına izin verdi. Kapı arkalarindan gürültüyle kapandı. Sürgüler derhal takılmıştı. Bu topraklarda kapılar, güneş battıktan sonra kesinlikle gereksiz yere açık bırakılmazdı.

Kocaman asma köprü de aynı nedenle kaldırılmıştı. Güneş doğuncaya dek de indirilmeyecekti. Ancak şatonun yan tarafını korumakta olan hendek boyunca, çifte kalastan oluşan dar bir köprü uzanıyordu. Will, kolayca çıkıntının üstüne atladı. Arkasından gelen köpeğin işi daha zor olmuştu. Hayvan, belirsiz zeminlere ayak basmaktan hoşlanmıyordu.

Will, arkasına dönüp tepesine çökmüş kara bir kütleyi andıran şatoya göz attı. Mazgallı siperlerde hareket eden suretler, gece nöbetçileri olmalıydı.

İçinden gelen el sallama isteğine karşı koyarak nöbetçinin işaret ettiği tarafa doğru yürümeye koyuldu. Arkasından gelen köpek, parmağını şıklatıp "rahat" demesiyle birlikte öne fırlamış, yaklaşık yirmi metre ötesinde geniş bir yay çizerek koşmaya başlamıştı. Burnuna tanımadığı bir koku geldiğinde durup etrafı kokluyor, farklı bir ses duyduğunda kulaklarını dikiyor ve durmadan dönüp Will'in onu takip edip etmediğini kontrol ediyordu.

Karlı kırların kendine has, vahşi bir güzelliği vardı. Yolun üzeri, yalnızca o gece yağmış olan ince kar tabakasıyla kaplıydı. Ancak yolun yanındaki tarlalar ve ağaçlar, önceki yağışlardan kalma ağır bir kar örtüsüyle kaplıydı. Geceleri karlı topraklarda dolaşmak, Will'in daima hoşlandığı bir şey olmuştu. Akşam yaşananlarla Lord Orman ve kuzeni arasındaki karakter farkliliklanm düşünerek, neşeyle yurümeye devam etti.

Bir süre sonra kırlık arazilerle tarlalar, yerlerini yolun üzerine doğru uzanmakta olan ağaç ve çalılıklara bırakıyordu. Tarlalar ve çevredeki ışıklan yansıtan kar örtüsü olmayınca, etraf da kararmıştı. Will, birden ağaçların üstüne üstüne geldiğini

hissetti. Benliğini sıkıştıriyor, hareketlerini izliyorlardı. Saks bıçağını kınında gevşetti ve güvence için sırtındaki fırlatma bıçağına dokundu. Kendi kendine, bu durumun batıl inançla bir ilgisi olmadığını telkin etti. Yalnızca tehlikeye açık bir bölgede dolaşırken önlemini alıyordu, hepsi o. Köpeğin birkaç dakika öncesine göre daha dar bir yay çizmeye başladığını fark etti. Belli ki o da Will gibi aydınlık zeminleri tercih ediyordu. Hayvanın olası bir pusuyu fark edip onu uyaracağına güvenerek yoluna devam etti.

Birdenbire kendini Grimsdell Ormanı'nin kıyısında buldu.

ON DOKUZ

Grimsdell Ormanı, bir anda önlerinde belirivermişti; bu durumu başka türlü açıklamak mümkün değildi. Ormandaki ağaçlar öncekilerden daha uzun, daha koyu renkli ve daha iç içeydi. Ağaçların altını kaplayan yoğun gölgeler, zifiri karanlıktı. Kuluçkaya yatmış gibi duran kapkaranlık orman, sırlarını yabancılardan gizlemeye kararlıymış gibi duruyordu.

Nöbetçi haklıymış, diye geçirdi Will aklından. Gerçekten de önüne çıktığı an, ormana gelmiş olduğunu anlamıştı.

Ağır adımlarla ağaçların kıyısı boyunca yürüdü ve parmağım şıklatıp köpeği arkasına aldı. Kulakları dikilen hayvan bir efendisine, bir ormana bakıp duruyordu.

Bir anda öfkelenerek usulca hırladı; bakışları yan tarafa odaklanmıştı. Başını çeviren Will, karmakarışık ağaç ve çalı örtüsünden dolayı bir şey göremedi. Olduğu yerde çömeldi ve bir an için gölgelerin arasında ilerleyen soluk kırmızı bir parıltı çarptı gözüne. Yalnızca bir an için. Sonra yok oldu.

Yeniden ayağa kalkarken, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti çocuk. Başını sallayarak usulca güldü.

"Bu bir ışık oyunu," dedi kendi kendine. "Başka bir şey değil."

Köpek bir kez daha hırlayınca Will gözucuyla benzer bir hareketlenme yakaladı. Bu seferki, ağaçlarin tepesinde ışıldıyormuş gibi görünen mavi bir panitıydı. Bir an sonra o da ortadan kaybolmuştu. Dikkatini ışıklara verdiği an, yok olup gidiyorlardı. Gerçekten bir şey gördüğünden bile emin olamıyordu ama köpeğin tepkisi, orada bir şeyler olduğunun kanıtıydı.

Kırmızı ışıltı yeniden belirmişti şimdi ve aynı şekilde dikkatini ona verdiği an, ortadan kayboldu. Bu kez, ilk göründüğü yerden birkaç yüz metre ötede ortaya çıkmıştı. Kalp atışlarının hızlandığını fark eden Will, saks bıçağını yeniden kavradı.

"Haydi kızım," dedi köpeğe. "Bir yerlerde bu ormana giren bir patika olmalı."

Otuz metre kadar ilerisinde bir patika vardı. Tek kişinin bile zorlukla sığabileceği, dar ve kıvnmlı bir yol, ormanın içlerine doğru giriyordu. Will, belki de av hayvanlarının geçtiği bir yoldur, diye geçirdi aklından. Ya da birileri açmıştır. Öyle ya da böyle, başı önünde, bumu neredeyse yere değecek şekilde bir, iki adım önünde ilerleyen köpekle birlikte ormana girdi.

Yirmi adım sonra dönüp arkasına baktığında, çıkış yolunu göremiyordu artık. Patika öylesine kıvnmlıydı ve çalılar, sürüngen bitkiler ve ağaçlar öylesine iç içe girmişlerdi ki, birkaç metrelik bir alana hapsolmuş gibiydi. Elini saks bıçağının kabzasında tutmaya devam ederek ilerledi. Yıllarca almış olduğu Orman Muhafızlığı eğitimi sayesinde neredeyse ses çıkarmadan adım atıyordu. Hareketlerini gizlemek için içgüdüsel bir şekilde gölgeleri kullanmaya başlamıştı.

Ağaçların arasında başka bir parilitı görmemişti. Belki de, diye aklından geçirdi, ışık oyunlarını yapan her kimse, ormana girdiğimde korkup kaçmıştır. Bu düşünce, biraz daha rahatlamasını sağlamıştı. Belki de bu ormanda tedirginliğe kapılan tek kişi o değildi. Gülümseyerek yoluna devam etti.

Birden fısıltılar başladı.

Çok alçak olduklari için başta ne duyduğunu anlayamadı Will. Belki de yaprakları hışırdatan rüzgârdı duyduğu ama esinti yoktu. Belli belirsiz fısıltılar, aynı anda her yönden geliyormuş ve hiçbir yönden gelmiyormuş gibiydi. Köpeğe bir göz attı. Hayvancağız durmuş, patilerinden birini havaya kaldırıp başını yana eğerek sesleri dinliyordu. Bu durum, gerçekten de bir ses duyduklarının işaretiydi. Ancak seslerin nereden geldiğini anlamak imkânsızdı, dolayısıyla da bunların, insan sesi olup olmadığı anlaşılmıyordu. Bazen algıyı zorluyor, zaman zaman süratlenmiş kalp atışlarının arasında boğuluyor, bazen de son derece netleşip neredeyse elle tutulacak hale geliyordu. Birden, belli belirsiz mırıldanmanın ortasında, telaffuz edilen kelimeleri ayırt edebilmeye başladı.

Hoş olmayan şeyleri çağrıştıran kelimelerdi bunlar. Bir tanesini açıkça duyabiliyordu: *Acı.* Ardından, bir sonraki kelime duyuluncaya dek bir diğer mırılıtı: *Ölüm.* Bunu *eziyet, karanlık* ve *dehşet* takip etti. Ve hemen arkasından yine o anlamsız, sözsüz fısıltılar duyuldu.

Will, bir kez daha köpeğe baktı. Hayvan hâlâ tetikteydi ama duydukları kelimelere bir anlam veremiyordu elbette. Yalnızca seslere tepki veriyordu. Will'in aklına, yıllar önce. Halt ve Gilan'la birlikte Issız Ova boyunca şeytani Kalkara-

lan takip ettikleri zaman yaşadığı dehşet gelmişti. O zaman da bilinmeyen seslerin yaşattığı dehşet benliğini kaplamış, zihnini istila eder gibi olmuştu. O zamanlar Halt'un güven verici varlığı korkularını bastırmasını sağlamıştı. Ancak şimdi tek başınaydı.

Derin bir nefes aldı. Saks bıçağını yağlanmış kınından minik bir gıcırtıyla çıkardı ve etrafındaki gölgelere dönüp net bir dille bir tek kelime telaffuz etti.

"Çelik."

Fısıltılar sona erdi.

Köpeğin gözleri Will'in üzerindeydi. Kuyruğunu bir daha sallayan hayvanın öfkesi dinmişti ve artık kendini daha iyi hissettiği belli oluyordu. Korkularinla yüzleş, derdi Halt hep, yüzleş ki güneşli havadaki sis gibi kaybolup gitsinler. Fısıhı ve kelimeler bir yana, diye düşundü, jilet keskinliğindeki, ağır saks bıçağı bir yana. Daha pratik. Daha gerçek. Daha zorlayıcı.

Ve sonuçta daha tehlikeli.

"Önden buyur bakalım, köpek. Şu fısıldayanlar kimmiş, bir bakalım," diyen Will, köpeğe ilerlemesini işaret etti. Tehlikeyi sezme içgüdüsüne güvendiği hayvanı birkaç adım geriden takip etmeye başladı.

Köpeği önden göndermesi, akıllıca olmuştu. Aksi takdirde köşeyi döndükleri an karşılarina çıkan bataklığın kara sularına gömülmesi, işten bile değildi.

Patikanın ucu, sağa doğru kıvrılıyordu. Ağaçlarin arasında kapkara sulardan oluşan, otuz metre genişliğinde bir açıklık vardı. Kıyılarindaki ağaçlar ve çalılıklar suyun içine sürüklenmiş ve gökyüzünün görülemeyeceği şekilde üst üste yığılmış-

ti. Bazilarinin boyu öylesine uzundu ki neredeyse bataklığın karşı tarafındaki ağaçlara değeceklerdi.

Bataklıktan çıkan gazlar, ince duman bulutlan halinde ağaçlara doğru yükselerek dağılıyordu. Çürümüş bitkilerin yetiştiği noktalarda yüzey, kabarcıklarla kaplanıyordu. Ya da su altındaki kocaman yaratıkların nefes alıp verişi, diye düşündü Will. Sis, suyun karşı tarafında daha da yoğunlaşmış, neredeyse bir perde oluşturmuş gibi duruyordu. Karşı tarafı incelemek üzere durdu ve sisin neden bir noktada yoğunlaştığı sorusuna yanıt aradı. Yüzükoyun yatan köpek meraklı bakışlarla efendisini izliyor, yürümeye başladığı an takip etmeye hazır bir şekilde bekliyordu.

Birden, sisten insanın kanını donduran, dehşet verici bir yaratık çıktı. Bataklığın kenarında bir kule gibi yükselen kocaman suret, kapkara suyun içinden fırlamış gibi duruyordu.

Yaratığın ortaya çıkışı, çok ani olmuştu. Göz açıp kapayıncaya dek oracıkta belirivermişti. Sivri uçlu, kadim bir zırhla kapli kocaman, korkutucu gövdesi ve başındaki devasa kanatlı miğferiyle korkutucu ve kapkara bir gölge savaşçısını andırıyordu. En az on iki metre boyunda olmalı, diye aklından geçirdi korkudan donakalan Will. Yaratığın miğferi, yüzünün tamamını koruması için tasarlanmıştı ancak göz çukurları bomboştu.

Suret hafifçe titrer gibi oldu. Beti benzi atan Will, yaratığın üstüne geldiğini sanmıştı. Sonra bunun, sis perdesinden kaynaklanan bir hareketlenme olduğunu fark etti. Kalbi göğsünde güm güm atıyordu, korkudan ağzı kurumuştu. Bunun ölümlü bir yaratık olmadığının farkındaydı; büyü ve efsunların karan-

lik dünyasından gelme bir şeydi. Silahlarinin yaratığa etki etmeyeceğinin farkındaydı Will.

Yaratık, hafifçe titreşen sisten aynimadan tepesinde bir kule gibi yükseldi. Boş göz çukurlan Will'i ariyordu sanki. Birden konuşmaya başladı.

Derin ve kapkara bataklık boyunca, açık orman arazisinde değil de geniş bir mağaradaymışçasına yankılanan bir ses duyuldu.

"Dikkatli ol, ölümlü!" diye gürledi. "Gece Savaşçısı'nin gölgesini uyandırma. Hâlâ mümkünken burayı terk et!"

Gürültüler üzerine köpek ayağa fırlamıştı. Will, hayvanın boğazında büyüyen hıritıyı hiç de sakin olmayan bir sesle durdurdu.

"Sessiz ol kızım!" diye bağırdı tiz bir sesle ve hırilitu kesildi. Ancak hayvanın boynundaki tüylerin, öflceden ya da korkudan kaynaklanan ilkel bir tepkiyle diken diken olduğunu görebiliyordu. Kendi vücudundaki tüyler de aynı durumdaydı. Bataklığın öte yanındaki sis kalınlaşır gibi oldu. Dehşet verici yaratık, enerjisini sisin içinden çekermişçesine daha da büyümüş ve elle tutulur bir hale gelmişti sanki. Öncekinden de gür bir sesle yeniden konuştu.

"Hâlâ kaçma şansın varken ayrıl buradan! Git!"

Ağzından çıkan son kelime, bataklık boyunca yankılandı. Will, farkında bile olmadan koyu renkli bataklıktan ve şeytani yaratıktan uzaklaşmaya başlamış, geldiği yöne doğru dönmüştü. Bir ağaç köküne takıldı ve toparlandı; başını kaldırdığında Gece Savaşçısı gitmişti.

Hem de pat diye gitmişti. Bir anda, söndürülmüş bir mum

gibi ortadan kaybolmuştu. Savaşçinin her an yaninda belirmesinden korkan Will, bataklık boyunca bakındı. Yaratığın sesi bir kez daha duyuldu. Bu kez az önceki gürültülere kıyasla çok daha alçaktı ve anlaşılır bir şey söylemiyordu. Derinlerden gelen, rahatsız edici bir kıkırtıyı andiryordu. Sahibinin, Will'in düştüğü dehşetten ve çocuğun üstündeki etkisinden haberdar olduğunu belli eden bir sesti. Köpek bir kez daha hırıldamaya başlamıştı. Will'in içinde kalan son yiğitlik kırintıları da kaybolup gitti.

"Hadi gel kızım!" diye seslendi ve arkasını dönerek Grimsdell Orman'ndan çıkmak için körlemesine koşmaya başladı. Peşindeki köpekle birlikte berrak gökyüzüyle tepelerindeki mükemmel yıldızlan görebilecekleri bir yere varip duruncaya dek koştu. Will nefes verdikçe ağzından şekilsiz buhar bulutlan çıkıyor, kalbi normalin iki katı hızla atıyordu. Nabzının normale dönmesi için birkaç dakika beklemek zorunda kaldı. Ancak bunun için biraz daha zaman geçmesi gerektiğinin farkındaydı.

Önlerinde beliren Macindaw Şatosu, birden gözüne sıcak ve huzurlu bir yer gibi görünmüştü. Arka girişte yanmakta olan meşale, güvenli topraklara vardıklarinın habercisiydi. Bir an önce şatoya girmek için can atan Will, hızla kapıya yürüdü.

YIRMI

Doğal olarak, Will'i berbat bir gece bekliyordu. Düzensiz uykusunda devasa Gece Savaşçısı'yla yeniden karşılaştığı pek çok kâbus gördü. Ancak şafak vaktine doğru derin bir uykuya dalabildi ve kısa bir süre sonra, kaçınılmaz olarak, şatodaki seslere uyandı.

Yatakta uzanmış, dün geceki korkunç yaratığı gerçekten de görüp görmediğini düşünüyordu. Uykudan uyuşan zihni nedeniyle birkaç dakika boyunca gece kâbus görmüş olduğunu zannetti. Ancak tamamen uyandığında, yaşadıklarının gerçek olduğunu fark etti. Uyku sırasında tüm vücudu kaskatı kesilmişti; gergin uzuvlariyla kaşlarini esnetmek için ayağa kalktı. Ateş başındaki taşların üstüne yüzükoyun uzanan köpek, kulaklarını dikip yere vurduğu kuyruğuyla efendisine günaydın dedi.

"Sana göre hava hoş," dedi Will keyifsizce. "Dün gece ne korkunç şeyler yaşadığımıza dair hiçbir fikrin yok."

Panjurları açıp doğmakta olan güne bir göz attı. Güneşli ve aydınlık bir gündü. Sabah güneşi, Macindaw'u çevreleyen

karla kaplı kırlardan yansıyordu. Eğitimi ve almış olduğu disiplin, hafızası henüz tazeyken dün geceyi gözden geçirmesini ve olan bitene mantıklı bir açıklama bulmasını gerektiriyordu. On dakikalık çözümlemenin ardından, gönülsüzce de olsa, yaratığı gerçekten de *görmüş* olduğu sonucuna vardı. Sesini *duymuştu.* Ve daha önce hiç korkmadığı kadar da korkmuştu.

Sakin kafayla olanlan mantıklı bir şekilde açıklayamıyor, yaşadıklarina dünyevi bir çözüm bulamıyordu. Grimsdell Ormain'nda dehşet saçan bir şeyler vardı. Derin bir iç geçirdi. Düşünceleri yeniden Hah'un anlattıklarina, yüz olaym doksan dokuzunun mantıklı bir açıklaması olduğuna dair görüşlerine kaydı.

"Sanırim geri dönüp o şeyin ne olduğunu bulmalıyım," dedi usulca. Ancak oraya bir daha gitmenin düşüncesi bile ödünü kopartıyordu.

Yemek salonuna indiğinde, doğal olarak hiç iştahı yoktu. Ancak yine de, ahududu konservesine bandığı birkaç hamur parçasını mideye indirmeyi başarmıştı. ikinci kahvesini yanladığında, gergin sinirleri yatışmış gibiydi. Kahvaltı esnasında yan yana oturup sohbet eden küçük gruplardan uzak durmuştu. Uşaklardan biri yanına geldiğinde, salondaki uzun masalardan birinde tek başına oturuyordu.

"Çalgıcı sen misin?" dedi uşak kayıtsızca. Bir uşak için oldukça yaşlıydı. Kırklarinın başlarinda olmalıydı ki, bu da onun efendilerinin gözüne giremediği anlamına geliyordu. Şatolar-

da uşak olarak işe alınan genç çocukların çoğu, bir süre sonra Zanaat Ustalari'na özel uşaklık ya da asistanlık yapma hakkı kazanırdı. Yerinde sayanlar, genellikle tembel, kavgacı ya da aptal olanlardı. Ya da üç özelliğe birden sahip olanlar. Konuşma tarzı, Will'e adamın bu dördüncü gruba ait olduğunu belli etti.

"Saat on olduğunda Lord Orman'ı göreceksin."

Uşak, arkasını döndü ve yürüyüp gitti. Will, bir an için adamı yanma çağınp terbiyesizliğinden dolayı fırçalamak istedi. Ne de olsa bir Orman Muhafızı'ydı ve saygı görmeye alışıktı.

Birden aklına o sırada Orman Muhafızı olmadığı geldi. Bir çalgıcıydı o. Üzülerek de olsa, Orman'ın halk şarkıcılarina karşı takındığı hakaret dolu tavrın çalışanlarindan bazılarina da sıçramış olmasına yordu durumu. Konuyu aldırmadan kapatmaya karar verdi.

Yemek salonundaki su saati, Orman'la yapacağı görüşmeye daha bir saatten fazla zaman olduğunu söylüyordu. Şatonun lordunun onunla neden görüşmek istediğini merak etti. Aklına ilk gelen şey, Grimsdell Ormani'nda olan bitenle ilgili bir konu olduğuydu ama sonra bu düşüncenin hayal gücünün fazla çalışmasından kaynaklandığında karar kıldı. O an aklını meşgul eden en önemli mesele Grimsdell'di.

Büyük olasılıkla, diye düşündü, Orman beni kuzeni Keren'le yaşanan olay nedeniyle görmek istiyordur. Düşündükçe, görüşme konusunun bu olacağına dair inancı da güçleniyordu. Orman, salondaki herkesin önünde küçük düşmüştü. Bu nedenle öfkesini Will'den çıkarmak isteyebilirdi. Will, kendince bir akıl yürüttü. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadı-

ğından, endişe etmesinin de bir anlamı yoktu. Ancak bundan böyle attığı adımlara dikkat etmesi gerekeceğini fark etmişti. Şatonun lordu ne kadar itici olursa olsun, adamla arasını bozmasının anlamı yoktu.

Kalan zamanını, şatonun kenar kulelerinden birindeki küçük kütüphanenin tozlu raflarını süsleyen kitap ve parşömenlerin arasında, Gece Şövalyesi'nden söz edilen tarihi bir metin arayıp büyücülükle efsunculuğa dair ciltlere göz atarak geçirdi. Hiçbir sonuç elde edememişti. Büyücülük üzerine yalnızca tek bir küçük cilt bulabilmişti. Ancak kitabın yan tarafında bulunan raflardaki boşluklar göze çarpıyordu. Yerel tarihçeye dair bulmuş olduğu birkaç çizimli belgede ise Gece Savaşçısı'ndan söz edilmiyordu. Aklı dün gece ormanda vermiş olduğu tepkiye takıldı. Böylece, hüsran içinde Lord Orman'in hisar kulesinin dördüncü katında bulunan dairesine yollandı.

Girişteki salona adımını attığında, Orman'ın yalnızca kulaklarının üzerinde birer tutam beyaz saç bulunan ufak tefek kel sekreteri tarafından karşılandı. Başını, Will'i daha iyi görmek istermiş gibi bir o yana bir bu yana oynatan adam, kel bir sincabı andriyordu.

"Lord Orman beni görmek istemiş," dedi Will kısaca. Kendisini sekretere tanıtmaya gerek görmemişti.

"Aaa, evet evet, çalgıcıydınız, değil mi? Böyle gelin lütfen. Lord Orman şu an müsait."

Evraklar, tomarlari yan yarıya çözülmüş parşömenler ve kalın defterlerle kaplı bir masanın arkasından kalkarak Orman'ın odasına açılan heybetli kapıyı çaldı. Genizden gelen, tiz bir ses yükseldi içeriden.

"Girin."

Will'e onu takip etmesini işaret eden sekreter, kapıyı açıp içeri girdi. Pencerenin yanında duran Orman, aşağıdaki avluyu izliyordu. Gündüzleri bile stratejik noktalara yerleştirilmiş mum ve yağ lambalarıyla aydınlatılan, geniş bir odadaydılar. Köşedeki şömine, kitap rafları ve ağır ahşap dolaplarla kaplı odayı ısıtıyordu. Dolaplardan biri açıktı ve Will'in gözü, içerisindeki parşömenlere takıldı. Orman bir bilgin olarak tanınıyor, diye düşündü. Odasının hali de adamın bu özelliğini yansıtıyordu.

"Çalgıcı geldi, lordum," dedi Will'i işaret eden sekreter. Arkasına dönen Orman, bakışlarını konuşmadan birkaç saniye boyunca WiU'in üzerinde gezdirdi.

"Teşekkür ederim, Xander," dedi ve eğilerek selam veren sekreter, kapıyı arkasından kapatarak sessizce odadan ayrıldı. Hâlâ gözünü kırpmadan Will'i incelemekle meşgul olan Orman, pencere kenarındaki bir masaya oturdu. Masada iki sandalye daha vardı ama oturması için Will'e işaret etmediğinden. Orman Muhafızı ayakta dikilmeye devam ediyordu. Şatonun efendisi ukala tavırlarını sürdürdükçe, boynuyla yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissedebiliyordu. Yüzüne aldırmaz bir ifade vermek için kendini zorlayarak bakışlarını Orman'dan uzağa çevirdi ve iç duvara dayalı duran kocaman masadaki açık kitap ve kâğıt yığınını incelemeye başladı.

"Kuzenim Keren'in düzen bozucu bir etkisi vardır," dedi Orman sonunda. "ileride bunu hatırlaman senin için iyi olur."

Will, bir şey söylemeden uysallıkla başını salladı. Tahminleri doğru çıkmıştı. Yanit beklemiyor gibi duran Orman, konuşmaya devam etti.

"Sorumluluk sahibi değilsen, herkesin 'gözdesi' olmak kolay. Bu şatoda Keren'i işbaşında görmek isteyenler var..." Adam bir an duraksayınca, Will'in içine, sanki Orman ondan bir yorum bekliyormuş gibi geldi. Yine de soğukkanlılığını bozmadı.

"Ancak bu söz konusu değil," diye devam etti Orman. "Buranın idarecisi benim. Başka kimse değil. Anlaşıldı mı?"

Son kelimeler, Will'i şaşırtan bir şiddetle, neredeyse tükürür gibi çıkmıştı adamın ağzından. Gafil avlansa da adamın öflceli, kızgın bakışlarına karşılık vererek başını eğdi.

"Elbette lordum," diye yanıt verdi. Bir iki defa başını sallayan Orman, sandalyesinden kalkarak odayı arşınlamaya başladı.

"Öyleyse bundan böyle tavırlarina dikkat et, çalgıcı. Pozisyonumun gerektirdiği saygının tarafıma gösterilmesini *sağlayacağım.* **Bu şatonun yalnızca geçici efendisiyim belki ama kimsenin kuyumu kazmasına izin vermem; ne senin ne de Keren'in. Anlaşıldı mı?"**

"Evet, Lord Orman," dedi Will kısaca. Şaşırmıştı. Tüm öfkesine rağmen, Orman'in saygı ve kabul görebilmek için neredeyse yalvardığına dair garip bir his geçti içinden.

Odada yürümeyi kesen Orman, derin bir nefes aldı.

"Pekâlâ. Bununla birlikte, çalgıcılar açısından bir model teşkil etmesini beklediğim standartlara sahip olmayışın, senin hatan değil. Yerel türkülerle halk şarkıları da iyidir, ama klasiklerin yerini tutamazlar. Seninkiler gibi basit güfteler, sıradan insanlarin zihnini geriye götürür. Ben, bir sanatçının insanlari

ileriye götürmesi, algılarını geliştirmelerine yardımcı olması gerektiğine inanırım. insanların kısıtlı ufuklarının ilerisinde kalan büyüklüğü açığa çıkarmasını isterim."

Konuşmayı kesti ve Will'e bir göz atarak hafifçe başını salladı. Will, adamın kendisinde bu tür bir potansiyel bulunmadığını düşündüğünden emindi. Bir kez daha selam verdi.

"Korkarım bendeniz basit bir çalgıcıyım lordum," dedi.

Yüzünü ekşiten Orman, "Hem de ne basit," diyerek çocuğun sözlerini başıyla onayladı.

Başını önüne eğen Will, yanaklarinin kızarmaya başladığını hissediyordu. *Aş bunlan,* dedi kendi kendine. *Bir çalgıcı olacaksan, eleştiriyi kaldırabilmelisin.* Birkaç kez derin nefes alarak kendini kontrol etti. Orman, çocuğu merakla izliyordu. Kasten böyle iğneleyici sözler ediyor, diye düşündü Will. Şatonun lordu, onun ne tepki vereceğini görmek istiyordu belli ki.

"Ancak yine de," dedi Orman, neredeyse isteksizce kabullenerek, "fevkalade zarif bir enstrüman çalıyorsun. Bir Gilperon değildir herhalde, ha?"

"O bir mandola," diye alışılageldik cevabına başladı Will. "Sekiz teli vardır ve..." Daha fazla devam edemedi.

"Tann aşkına, bir mandola olduğunun *farkındayım** diye sözünü kesti Orman. "Ben sana, belki de Kralhğın en önde gelen çalgı imalatçısı olan Axel Gilperon tarafından üretilip üretilmediğini soruyorum. Tüm profesyonel müzisyenlerin ustanın adını bildiğini sanırdım. Senin bile."

Will, bu kez baltayı fena taşa vurmuştu. Elinden geldiğince durumu kurtarmaya çalıştı.

"Affedersiniz, lordum. Sizi yanlış duymuşum. Mandolam,

O büyük ustanın tarzını kopyalamadaki becerisiyle meşhur, güneyli bir yerel zanaatkar tarafından imal edilmiştir. Doğal olarak, bendeniz gibi fakir bir müzisyenin gerçek bir Gilperon'a verecek parası bulunmaz."

Fazlasıyla mütevazı bir tavır takınarak gülümsedi, ancak kuşkulandığı bakışlarından açıkça anlaşılan Orman, ters bakışlannı Will'den ayırmamıştı. Odaya çöken tuhaf sessizlik, kapının vurulmasıyla bölündü.

"Ne var?" diye bağırdı Orman öfkeyle. Kapı, yalnızca tedirgin sekreterinin başını içeri sokabileceği kadar açılmıştı.

"Özür dilerim. Lord Orman," dedi adam, "ancak Amarleli Leydi Gwendolyn şatoya varmış ve sizi görmekte ısrar ediyor."

Orman, kaşlarini çattı. "Meşgul olduğumu görmüyor musun?"

Kapıyı bir parça aralayan Xander, çaktırmadan arkasındaki bekleme odasını işaret etmeye başladı. "Kendileri *buradalar,* lordum," dedi, sesini elinden geldiğince alçaltarak. Hırçın bir el hareketi yapan Orman, soylu hanımefendinin ön salonda beklediğini anladı.

"Pekâlâ, kendilerini içeri al," dedi. Kapıya doğru yaklaşmakta olan Will'e bir göz attı. "Bekle. Seninle işimi henüz bitirmedim."

Minnet dolu bir ifadeyle başını sallayan Xander, geri çekildi. Birkaç saniye sonra kapıyı açarak içeri girdi ve yeni konuğu tanıtırken kenara çekildi.

"Lord Orman, size Amarleli Leydi Gwendolyn'i takdim ederim." Xander, Leydi odaya girerken saygıyla eğildi. San-

şın, uzun boylu ve hoş görünümlü kadin, deniz yeşili renginde şık bir ipek elbise giymişti. Duruşunda doğuştan soylu olan kişilere özgü o doğal haysiyet ve zarafet vardı. Will, ağzına gelen şaşkınlık nidasını zar zor bastırdı.

Amarleli Leydi Gwendolyn, Aiyss'den başkası değildi.

YiRMÎ BÎR

Will'in varlığına aldırmayan Aiyss, gri cübbeli şato efendisine doğru salınarak ilerledi.

"Lord Orman," dedi, "şu birkaç hafta boyunca yanınıza sığınmamı kabul etmeniz ne büyük incelik!"

Avuç içi aşağıda kalacak şekilde uzattığı eliyle, aralarındaki mevki farkını Orman'a açıkça gösteriyordu. İsteksizce eğilen Orman, dudaklarını kadının eline dokundurdu.

"Hafta mı dediniz leydim?" dedi. "Ben yalnızca birkaç gün, en fazla bir hafta kalacaksınız sanıyordum?"

"Elbette ki hayır!" dedi *adarrunpatavatsızlığı* karşısmda hafifçe irkilen Aiyss. "Nişanlının şatosuna giden yollar karla kaplı. Üstelik yollan kurtlarla ayılarin bastığım işittim! Sevgili Lord Farrellun'in yanma varmak için can atıyor olsam da, yollar açılincaya kadar daha fazla ilerleyemem. Zavalli babanızm bana söz verdiği misafirperverliği benden esügemeyeceksiniz, öyle değil mi?"

Orman, tuzağa düşmüştü. Asilzade hiyerarşisinin ne ilginç kuralları var, diye geçirdi Will aklından. Her ne kadar küstah ve huysuz bir adam olsa da, ki aynı zamanda potansiyel bir

katildi de, Aiyss'in üstün mevkisini ortaya koyduğu tavrin altında ezilmişti Orman.

"Elbette hayır. Leydi Gwendolyn!" dedi. "Yalnızca hakikati öğrenmek istedim, hepsi bu."

Ancak Gwendolyn Orman'la ilgilenmeyi çoktan kesmiş, ters bakışlarını değersiz bir böceği izler gibi Will'e dikmişti.

"Bu da kim oluyor?" diye sordu kuşku dolu bir ifadeyle.

"Bir çalgıcı leydim, şatoya dün gelmişti."

"Çalgıcının bir adı var mı acaba?" dedi bakışlari Will'e kilitlenen Aiyss. Will, duraksadı. Takdimi yapan kişinin Orman olması gerekiyordu. Alt tabakadan gelen kişiler, Gwendolyn gibi asil bir kadınla doğrudan sohbete giremezdi. Asillerin arasındaki bu nezaket oyununu izlerken, Aiyss'in kendini rolüne ne kadar kaptırdığını fark etmiş ve kızın performansından etkilenmişti.

"Will Barton, leydim," dedi Orman. Will'i ona takdim etmesini sağlayarak, Orman'in üstündeki etkisini iyice sağlamlaştırmıştı Aiyss.

Will, saygıyla bir reverans yaparak, "Hizmetinizdeyim, leydim," dedi. Bir elini dirseğine dayayıp uzun, zarif parmaklariyla çenesini okşayan Aiyss, düşünceli bir ifadeyle çocuğu inceliyordu.

"Yetenekli bir sanatçı mısınız. Will Barton?"

Will, çaktırmadan Orman'a bakarak, "Basit bir çalgıcıyımdır, leydim," dedi.

Orman, küçümser bir ifadeyle başını salladı. "Korkarim repertuvan halk sarkılan ve basit türkülerle kısıtlı, leydim. Yüksek sosyeteye uygun bir şey bilmiyor."

"Halk şarkıları mı?" diyen Aiyss, cırtlak bir kahkaha atıverdi. "Ne hoş! Pekâlâ çalgıcı, bir saat içinde dairemde bana katılabilirsin. Senin şu türkülerin, belki de sevgilimden ayrı düştüğüm için duyduğum üzüntüyü bir parça hafifletebilir." Orman'a bir göz attı. "Bir itirazınız yoksa tabii. Orman?"

Orman, aldırmaz bir tavırla omuz silkti. "Elbette yok, leydim," dedi. "Tüm imkânlarımızla emrinizdeyiz."

Will, yüzünü buruşturdu. Yani o, bir "imkân"dan ibaretti, öyle mi? Neyse ki yüz ifadesini Orman görmeden gizlemeyi başarmıştı. Adam bütünüyle, buyurgan asilzade rolünü mükemmel bir şekilde oynamaya devam eden Aiyss'e odaklanmış durumdaydı.

"Öyleyse daireme hafif bir öğle yemeği gönderilmesini de sağlayabilir misiniz. Orman?" dedi Aiyss. "Sizin şu kasvetli arazileriniz boyunca yolculuk etmekten yoruldum ve acıktım. Hane halkınızı bana yarın takdim edebilirsiniz ama günün kalanında istirahat etmeyi tercih ederim."

Orman, başını eğerek, "Elbette leydim," dedi. Gerçekten de söylenecek bir şey kalmadı, diye düşündü Will. Aiyss'in bir kez daha ona baktığını fark etti.

"Yalnız daireme çekilmeden önce görüşmemiz gereken bir iki konu var. Orman..." dedi kız anlamlı bir ifadeyle. Orman, onun ima ettiği şeyi hemen anlamıştı.

Will'e doğru belli belirsiz bir el işareti yaptt. "Pekâlâ, Barton, sen çıkabilirsin. Konuşmamıza başka bir zaman devam ederiz."

Will, yine abartılı bir reverans yaptı. "Leydi Gwendolyn, lor-

dum," dedi ve kapıya doğru geriledi. Asilzadeler, onunla ilgilenmeyi kesmişlerdi. Orman, Aiyss'i bir sandalyeye buyur etti.

Kapıya vardığında, "Unutma, çalgıcı," diye arkasından seslendi Aiyss, emreder bir tavırla. "Bir saat sonra dairemde ol. Gelişine hazır olmadığım için beklemek zorunda kalabilirsin, ama yine de orada ol."

Will, bir kez daha selam verip, "Elbette leydim," dedi.

Çıkarken kızın ardı ardına sıraladığı sözler çalındı kulağına. "Evet Orman, şimdi bana zavallı babacığının rahatsızlığından söz et! Bir yardımım dokunur mu?"

Orman'ın cevabını duyamadan Xander ağır kapıyı arkasından kapamıştı bile.

Aiyss'e, sahte mevkisine uyacak şekilde, oldukça büyük bir heyet eşlik ediyordu. Leydi Gwendolyn'in maiyeti iki teşrifatçı, iki hizmetçi ve yarim düzine askerden oluşuyordu. Askerlere şatonun yatakhanesinde birer yatak verilirken, Aiyss ile diğerleri de hisar kulesinde bulunan geniş daireye yerleşmişti. Will, kararlaştırdıkları saatte dairenin girişindeki bekleme salonundaydı. Neyle karşılaşacağına dair hiçbir fikri yoktu. Hemyettekilerin kızın gerçek kimliğinden haberdar olup olmadıklarını da bilmiyordu. Onu serinkanlılıkla karşılayan teşrifatçı, salondaki koltuğu işaret etti.

"Leydi Gwendolyn beklemenizi söyledi," dedi gururla. Will'in bir kenara bıraktığı mandola kutusuna bir göz attı. "Lavtanı da yanında getirmişsin, ha?"

Her zamanki cevabmi vermek üzere nefes alan Will, sonra bundan vazgeçti. Dünyadaki herkes onun lavta çaldığmı varsayacaksa eğer, o kim oluyordu da buna karşı çıkıyordu ki? Zaten teşrifatçı da ilgisini kaybetmiş ve yan odalardan birine girerek Will'i yalnız bırakmıştı.

içeri girip çıkan çok sayıdaki şato hizmetlisini izleyerek, yarım saat boyunca Aiyss'i bekledi. Gecikmenin, kızın oynamakta olduğu tiplemeye cuk oturduğunu - bekletmekte oldukları ah tabakadan insanlar, leydiler ile lordların pek de umurlarında olmazdı- fark etti ama biraz abartıyordu sanki. Nihayet yanında beliren teşrifatçı, içeri girmesini işaret etti.

"Leydi Gwendolyn sizi kabul etmeye hazır," dedi. Will, bıyık altından homurdandı. Dikkatli bir dinleyici, "Lanet olası vakti gelmişti artık," sözlerini duyabilirdi ama teşrifatçı bir şey duymamış gibi davranıyordu.

Geniş oturma odasına yönelen adamı takip etti. Pencerenin yanında dikilen Aiyss'in yüz ifadesi, teşrifatçı kapıyı arkalarından kapayıncaya dek değişmedi. Bir an sonra yüzüne hâkim olan sıcak bir tebessümle öne çıkarak Will'in elinden tuttuğu gibi yanağına bir öpücük kondurdu.

"WiU!" dedi usulca, "seni tekrar görmek ne güzel!"

Öfkesi bir anda buhar olup havaya kansan Will, kızın ellerini sıktı.

"Doğru söze ne denir," dedi. "Seni hangi rüzgâr attı buraya?"

Aiyss, şaşırmış gibiydi. "Buradaki bağlantıyi benim," dedi. "Halt söylememiş miydi?"

Will, şaşkınlıkla geri çekildi. "Tanıdığım biri olacağını söy-

lemisti ama senin geleceğinden haberim yoktu. Senin..." Söze nasıl devam edeceğini bilemeyerek duraksadı. Aiyss, usulca güldü. Bu sefer Leydi Gwendolyn'in kişnemeyi andıran cırtlak kahkahasını atmamış, doğal haliyle gülmüştü.

"Bu tür casusluk işlerine bulaştığımı bilmiyor muydun?" dedi. Çocuk başını sallayınca gülümseyerek devam etti. "Eh, hançerimi gördün. Habercilerin yalnızca Krallık boyunca haber taşıdığını mı sanıyordun?"

Will de karşılık olarak gülümsedi. "Şey...doğrusunu istersen evet... ama ne de olsa, bu tür bir göreve ilk kez çıkıyorum."

Çocuğun ellerini bırakan Aiyss, birden ciddi bir tavır takındı. "Zaman kaybediyoruz. Ayrıntıları sonra anlatırım ama önce, performansına başlaman gerek."

Will, şaşırmıştı. "Performans mı?" dedi ve hızla başım sallayan Aiyss, çalgı kutusunu işaret etti.

"Mandolan. Bir mandola, değil mi?" diye ekledi ve Will başıyla onayladı. Aiyss'in çalgının adını bilmesine şaşırmıştı. Olan biteni anlamadan kayışları çözdü. Aleti akort ederken teşrifatçının da yaklaşıp onu dikkatle izlediğini fark etti. Tellerden birini tıngırdattı.

"Yalnızca çalman yeter. Şarkı söylemen gerekmez," dedi Aiyss.

Yüzünü buruşturan Will, *Wallerton Dağı'nın* giriş kısmını çalmaya başladı. Dikkatle onu dinleyen teşrifatçı, dibine kadar gelmişti artık. Aiyss'in gözleri adamın üstündeydi. Yaklaşık on altı ölçünün ardından adam başını kaldırıp Aiyss'e bir göz attı ve Aiyss de Will'e durmasını işaret etti. Hâlâ şaşkın olan

Will, son notaları bastıktan sonra yüzünde meraklı bir ifadeyle durdu. Aiyss, alçak sesle teşrifatçıyı işaret etti.

"Mandolayı Max'e ver," dedi. "Biz konuşurken o çalacak."

Yaşlı adama mandolayı uzatan Will, neler döndüğünü kavramıştı. Mandolayı kavrayan Max, tanımadığı bir müzik aletini çalmadan önce yapılan tüm o ayarlamalari pas geçerek derhal çalmaya başladı. Will, adamın kendi tarzını bire bir kopyalamakta olduğunu fark etti. Arada sırada alt perdeden yanlış bir nota basıyor ve elini çalgının sapında gezdirirken hafif bir tereddüt yaşıyordu. Will'in bir türlü düzehemediği hatalarını tekrarlıyordu üstelik.

Aiyss, Will'i dışaridan görülecekleri kadar olmasa da pencerenin yanına doğru çekti.

"Artık konuşabiliriz," dedi, "kulak misafiri olan herhangi biri varsa, çalgıcının şu kibirli Leydi Gwendolyn'e mandola çaldığını sanacaktır."

"Bu Leydi Gwendolyn karakterini kim uydurdu?" diye sordu Will.

Aiyss, başını iki yana sallayarak, "O isimde biri gerçekten de var," dedi. "Pek entelektüel biri sayılmaz ama kendisi gerçek bir asilzade. Buralara geleceğini öğrendiğimizde, yerini almama izin verdi. Gerçekten de çok iyi denk geldi. Lord Syron, kadını, bu olaylarin öncesinde kışı geçirmek üzere buraya davet etmiş. Orman, nasılsa babasının konuksever teklifine karşı çıkamayacaktı. Kadının o dangalakça kıkırtılarını kopyalamak için günlerce prova yaptım."

Will, gülümsedi. "Tüm bunlara gerçekten de gerek var mıy-

dı?" dedi, artık *Ormanın Kalbi* parçasının girişiyle uğraşmakta olan Max'i işaret ederek. Aiyss, umursamaz bir tavır takındı.

"Belki de yoktu ama kimler tarafından izlenip dinlendiğimizi bilemeyiz. O nedenle tedbirli davranmak daha doğru olur. Sırf bu nedenle seni dışanda bir süre bekletmem gerektiğini düşündüm; kusura bakma."

Will, omuz silkerek özre gerek olmadığını belirtti. Aiyss, söylediklerinde haklıydı. Onu girişteki odada gören şato çalışanlarım hatırladı. içlerinden biri, şu an gördüklerini Orman'a anlatıyor olabilirdi. Max'e bir göz attı.

"Çok yetenekli," dedi. "Yani kötü çalma konusunda çok yetenekli." Sırıttı. "Gerçekten de bu kadar kötü mü çalıyorum?"

Aiyss uzanıp arkadaşının eline dokundu. "Haydi ama kötü falan değilsin. Max'in bir virtüöz gibi çalmasına izin verip insanların senin çaldığına inanmasını bekleyemezdik. Anlat bakalım, şimdiye dek neler buldun?"

Will, başını iki yana salladı. "Şimdiye dek bildiklerimizin dışında pek bir şey yok. Tüm bölge korku içinde. Kimse konuşmuyor. Syron'u görmedim ama Orman işe yaramaz herifin teki gibi duruyor."

Aiyss, başıyla onayladı. "Bence de öyle. Masasında duran kitaplari fark ettin mi?" dedi. Will hayır anlamında başını sallayınca devam etti. "Bir tanesinin adı *Sihir ve Büyüydü.* Bir diğeriyse *Büyücülük ve Kara Sanatlar* adını taşıyordu. Daha fazlası da vardı ama sadece bu iki başlığı seçebildim."

Will, başını sallayarak, "Bu, kütüphane raflarindaki boşlukları da açıklıyor," dedi.

Aiyss, ayaklanm altına alarak çift kişilik bir kanepeye omr-

muştu. Will, kizin bu hareketinden çok hoşlanmıştı. "Ya şu kuzen? Keren?" diye sordu Aiyss. "Onunla tanıştın mı?"

"Bir kez gördüm. Şatoya faydası dokunuyor sanırım. Açıksözlü. Afra tafra yapmıyor. Orman ile birbirlerinden hiç hoşlanmıyorlar. Orman beni, sen gelmeden önce Keren'den uzak durmam konusunda resmen uyardı," diye ekledi Will. Aiyss'in yüzüne düşünceli bir ifade yerleşti.

"Yani onunla irtibat kurman garip mi kaçar diyorsun?" dedi. Will başını evet anlamında sallayınca devam etti. "Belki de bunu ben yapabilirim. Eh, sanırim Keren'le bir parça flört etmek. Leydi Gwendolyn'in karakterine de uygun düşer; özellikle de adamın mevkisi ondan düşük olduğu için. Bu sayede ilişkinin bir yere varmayacağı da garanti altına alınmış olur."

Will, bu fikrin hoşuna gitmediğini şaşkinlıkla fark etmişti. Hoş görünümlü, cana yakın bir insan olan Keren'in açık, samimi tavırlariyla kadinlaı tarafindan çok beğenildiğinden emindi. Aiyss'in aklından geçenleri okuyormuş gibi gülümsediğini fark etti.

"Flört eden yalnızca Leydi Gwendolyn olacak. Will," dedi. "Ayrica kadin nişanlı, yani dediğim gibi endişe edecek bir durum yok."

O nişanlı olabilir ama sen değilsin, diye aklından geçirdi Will. Derken bu kötü fikri aklından çıkardı. Arkadaşı, yalnızca görevini yerine getiriyordu.

Aiyss, anlatmaya devam etti. "Halt ve Crowley ile irtibat kurmamız gerekirse diye, buraya gelmeden önce gittiğin kasabada bir adamımı bıraktım, ihtiyaç olması halinde kullanabileceğimiz yarim düzine mesaj güverciniyle birlikte ormana kamp kurdu."

Will, endişeyle boğazını temizleyerek, "Aslında onlara bildirmemiz gereken bir şey var sanırim," dedi. Konuşmayı kesen Aiyss, meraklı gözlerini arkadaşına dikmişti. Söyleyeceği şeyin kulağa saçma geleceğini bildiği için dursaksayan Will, nihayet kararini verdi.

"Dün gece, Grimsdell Ormani'nda Gece Savaşçısı'nı gördüm."

YİRMİ İKİ

Aiyss, önceki gece yaşadıklarını anlatan Will'i dikkatle dinliyordu.

Max de anlattıklarına kulak kabartıyor galiba, diye düşündü Will. Devasa şeklin sislerin içinden çıktığı bölüme geldiğinde, müzisyenin art arda birkaç nota kaçırdığını fark etmişti. Üzüntüyle gülümsedi. Max'i suçlamıyordu. Hayal meyal hatırlasa da o da benzer bir tepki vermişti. Rahatsız edici, karanlık ormandan çıkıncaya kadar da korkmaya devam etmişti.

Hikâyesini anlatırken Aiyss de deri kaplı küçük bir deftere bazı notlar alıyordu. Notlarını incelerken yüzünü hafifçe buruşturmuş, kolunu çenesine dayamıştı.

Nihayet başını defterden kaldırarak, "Çok korkmuş olmalısın," dedi.

"Korktum." Will'in, yaşadığı dehşeti Aiyss'den gizleyecek hali yoktu. Birbirlerini, böyle bir durumda rol yapamayacak kadar uzun zamandır tanıyorlardı. Ayrıca almış olduğu eğitim ve dürüst mizacı da çocuğu olan biteni hatasız bir şekilde aktarmaya mecbur bırakıyordu. Vermiş olduğu anlık tepkiler

dâhil. Aiyss, birkaç saniye boyunca parmaklarini masanin üstünde oynatarak notlarini son kez gözden geçirdi. Birden tüy kalemini altı çizili noktalardan birine değdirdi.

"Köpeğin..." diye söze başladı. "Adı neydi, bu arada?"

"Henüz bir isim vermedim ona. Yalnızca 'köpek' ya da 'kızım' şeklinde hitap ediyorum," dedi Will.

Aiyss, devam etti. Çok önemli bir konu değildi bu. "Her neyse. Kımıldayan ışıklan ilk gördüğünde hırladığını söylemiştin, değil mi?"

"Evet." Kızın, lafı nereye vardırmak istediğini anlamaya çalışan Will, alnını kiriştirdi.

"Fısıltılan duyduğunda da tepki vermişti, değil mi?"

Will, ormanda olan bitenleri kafasında bir kez daha canlandırdı.

"Evet," dedi sonunda. "Başını yana eğmişti; köpeklerin garip bir ses duyduklarında yaptıklari gibi."

"Sonra..." Aiyss konuşmaya ara verip notlarina döndü. "Gece Savaşçısı'in gördün ve *sonra* onun sesini duydun, doğru mu?"

Will, başıyla onayladı.

"Yaratığı görmenle sesini duyman arasında ne kadar zaman geçti? Bir duraklama yaşandı mı?"

Hatırlamaya çalışan Will, bir kez daha tereddüt etti. Küçük detaylarin taşıdığı potansiyel önemin farkında olduğu için söylediklerinin doğruluğundan yüzde yüz emin olmak istiyordu.

"Kesinlikle bir duraklama yaşandı," dedi sonunda. "Yirmi saniye kadar, daha kısa değil. Net bir şey söylemek güç, o ka-

dar korkmuştum ki," diye ekledi. Bunun üzerine Aiyss, anlayışlı bir tavırla başını salladı.

"Bunun için seni suçlamıyorum. Ben olsam senden çok daha önce çığlık atarak kaçmaya başlamıştım," dedi. Ve canını sıkan bir detayı dile getirmeye karar verdi.

"Yaratık konuşmaya başladığında, köpeğin yerinden sıçrayıp hırladığını söylemiştin ya?"

"Evet, öyle oldu." Ve bir anda, Aiyss dile getirmeden hemen önce, Will'in beyninde bir ışık çaktı.

"Yani yaratığın görüntüsünden rahatsız olmadı mı?"

Will, başını iki yana salladı. "Hayır. Sesi duyduğumuzda diklenip hırladı. Yani yaratık göründüğünde, yüzükoyun yatmaya devam etmiş olmalı... bir tepki vermeden."

Aiyss, başıyla onu doğruladı. "Yani seslere ve ışıklara tepki vermiş -gerçekten var olmalari durumunda bir köpekten beklenecek tepki- ama on iki metrelik devasa Savaşçı'yı görünce?"

Cümlesini Will tamamladı.

"Aldırmadı bile. Onu göremedi. Gördüyse bile, rahatsız olmadı ya da bir tehdit hissetmedi."

Aiyss, arkasına yaslandı. "Biliyorsun ki doğaüstü olaylar konusunda uzman sayılmam Will, ama hayvanlarin bu tür şeyleri insanlardan çok daha erken fark ettiklerini duymuştum. Sen sislerin içinde dev gibi bir savaşçı görürken, köpek hiçbir şey yapmadan olduğu yerde beklemeye devam etmiş."

"Yani sence hayal mi gördüm?" dedi Will. içinde kabaran öfkeyi hissedebiliyordu. Gümşığında rahatça oturup ahkâm kesmek kolaydı. Ne gördüğünün farkındaydı o. Ancak başını

iki yana sallayan Aiyss, uzanıp arkadaşının koluna dokunmuştu bile.

"Yaratığı gerçekten görmüş olduğunu biliyorum. Senin şu kendini kaybeden tiplerden olmadığının farkındayım. Ancak gördüğünün canlı bir yaratık olmadığını düşünüyorum. Bir tür hile söz konusu olmalı. Köpeğin aldırmazlığı da görüntünün sahteliğini fark etmiş olmasından kaynaklanıyor. Gürültüler, insan sesleri ve ışıklar; hepsi gerçekti. Ancak o yaratıkta bir numara var; tahminimce bir çeşit sanirdan ibaret."

Uzun bir sessizliği paylaşarak bakıştılar. Will, ikisinin de aynı şeyi düşündüğünün farkındaydı.

"Oraya geri dönüp bunun ne olduğunu ortaya çıkarmam gerekiyor, öyle değil mi?" dedi sonunda.

"Bunu *birlikte* yapmamız gerekiyor," diye düzeltti Aiyss. Yanında birilerinin olması fikri -ve Aiyss'in pratik zihninin devreye girecek olması- Will'i memnun etmişti. Ancak yine de...

"Bu kez gündüz gideceğim," dedi. Bunun üzerine Aiyss arkadaşına sırıttı.

"Anlattıklarından sonra o ormana hava kardıktan sonra dünyada gitmem zaten," dedi.

Will, o gece de yemek salonunda çalıp söyledi. Aiyss, Orman'a söylediği gibi, seyahatin yorgunluğunu atıp halk içine çıkmamak için dairesinde kalmayı tercih etmişti. Özellikle şatonun hanımları, onu çok merak ediyordu. Güneyli bir asilzadenin kıyafetleri, büyük olasılıkla son moda olacaktı ve

hanımlar bu fırsatı kaçırmak istemiyordu. Leydinin yokluğu, hayal kırıklığına uğramalarına ve gecenin de gösterişsiz geçmesine neden olmuştu. Orman, Will gösterisine başlamadan önce ve yemeklerin toplanmasından hemen sonra salondan ayrılmıştı. Keren ile maiyeti de ortalıklarda görünmüyordu. Will, genç savaşçının da kuzeni tarafından uyarılıp uyarılmadığını merak etti.

Gerçi akşamki performansı fena değildi. Yavaş yavaş bulunduğu seviyeyi değerlendirebilecek tecrübeye ulaşmaya başlamıştı. Dinleyiciler, aşıriya kaçmadan müziğin keyfini çıkarmıştı. Bu durum, planlan için de biçilmiş kaftandı. Aiyss ile ertesi sabah erkenden buluşmaya karar vermişlerdi ve yemek salonunun dumanlı atmosferinde geç saatlere kadar kalmayı istemiyordu.

Güneş doğduktan bir saat sonra, atının sırtında cümle kapısının altından geçiyordu. Kocaman kapı, yakınlarda düşman bulunmadığına emin olunduktan sonra, her gün şafak saatinde kaldırılıyordu. Yanından geçtiği nöbetçi başını kaldırdı.

"Ava mı çıktın, çalgıcı?" diye sordu, başıyla WiU'in omzuna geçirdiği küçük avcı yayı ile eyerinden sarkan ok kılıfını işaret ederek.

"Yemeğine bir parça tat katmak için yabani tavşan ya da keklik gibisi yoktur," dedi Will. Yayını işaret eden nöbetçinin yüzüne şüpheci bir ifade yerleşti.

"Şu omzundakiyle onlara epey yaklaşman gerekecek," dedi. "Bu sıralarda ortalıkta çok az av hayvanı bulunduğunu da unutma."

Will, numaradan gülümsedi. "Ne derler bilirsin, keyifli bir

at yolculuğunu berbat etmek istersen ava çık," dedi ve yıllanmış deyimi duyan nöbetçi, bir kahkaha attı.

"Her ne yaparsan yap, yolun açık olsun. Bir de dikkatli ol. Buralara ayının teki dadanmış diyorlar."

"Ayı etinden hoşlanmam," dedi Will ifadesizce. Nöbetçi, bir an şakayı anlamadı, ardından kıkırdamaya başladı.

"Dikkatli ol da o *seni* yemesin," dedi başını sallayarak.

Kuzeybatı yoluna çıkan WiU'in aklından sanatçı rolüne bürünmesinin ardından insanlara verdiği değişik tepkiler geçiyordu. Bir Orman Muhafızı olarak, insanlarin yanında sessiz kalmaya ve gereksiz yorumlardan kaçınmaya özen gösterirdi; hele hele şakalaşmanın ş'si bile söz konusu olmazdı. Eğitimini almış olduğu bir Orman Muhafızlığı yeteneğiydi bu. Pratik bir yanı da yok değildi aslında; fazla konuşmayan insanlar, karşılarindakileri dinleme eğiliminde olurdu ve bilgi, bir Orman Muhafızı'nın sermayesiydi. Ancak bir çalgıcının tipik özelliği, en küçük fırsatta bile şaka yapıp etrafıyla dalga geçmesiydi. Yaptığı şakalar kötü bile olsa. Hatta özellikle kötü şakalar, diye düzeltti kendini.

Kuzeybatıya doğru birkaç kilometre boyunca ilerledi. Her zamanki gibi önünde koşturan köpek, ara sıra dönüp Çekici ile arkasında olup olmadıklarını kontrol ediyordu. Midillisi, yeni yoldaşlarini babacan bir hoşgörüyle izliyordu.

Randevularini önceki gece Aiyss'in dairesinde, yine Aiyss'in bir yerlerden bulduğu harita üzerinde kararlaştırmışlardı. "İlk ışıkla birlikte yola çıkar ve doğuya giderim," demişti Aiyss. "Sen de bir saat sonra kuzeybatıya yönelirsin. Sonra da şu yoldan dönüp Grimsdell Ormanı'nin kıyısında benimle buluşursun."

Kızın haritada işaret ettiği dar patikayı bularak Çekici'yi yola soktu. Hava kapalıydı ve rüzgâr, çıplak ağaç tepelerinden ıslıklar çalarak esmesine karşın, zayıf güneş yüzünü ara ara gösteriyordu. Will, güneşin konumundan randevularına geç kaldığım anlamıştı. Hafifçe mahmuzlamasıyla birlikte Çekici hızlandı. Yol arkadaşının süratlendiğini fark eden köpek de hızını ona uydurdu. Will, hayvanı ilgiyle izliyordu. Gücünü son derece idareli harcıyor, gereğinden fazla sürat yapmıyordu hayvan. Emir verilmesi halinde, tıpkı bir Orman Muhafızı atı gibi bütün gün aynı hızda ilerleyebilirmiş gibi duruyordu.

Grimsdell Ormanı'nin kıyısına yaklaştıklarinda, Aiyss'in varlığını ilk fark eden de köpek olmuştu. Beyaz uçlu, gür kuyruğunu sallayarak bir ağaçlığın altındaki gölgelerin içinde saklanan kıza doğru koşturdu.

Will, *ben de gördüm* **dercesine kıpırdanan midillisinin boynunu okşayarak, "Biliyorum," dedi.**

Aiyss, önceki gün bir asilzade gibi giyinmiş, sırtına son modaya uygun, hoş bir elbise geçirmişti. Şimdiyse o zarif kadın adeta buhar olup uçmuş gibiydi. Kısa bir tunik, gri dar pantolon ve uzun çizmeler giyiyordu. Bel hizasındaki pelerini omuzlarından sarkıyor, tüylü bir avcı şapkası parlak sarı saçlarını zapt ediyordu. Gri pantolon, kızın uzun ve biçimli bacaklarını gözler önüne seriyordu. Will, Aiyss'in bu halini saçları yapılı, süslü Leydi Gwendolyn'e tercih ettiğini fark etti. Kızın hoş bir işçilik eseri olan deri kinindaki uzun hançeri, tuniğini belinde toplamakta olan bol deri kemerin ucuna asılıydı. Aiyss, yaklaşan arkadaşına sırıttı.

"Geç kaldın," dedi elini uzatarak. Uzatılan bileği kavrayan Will, Aiyss terkisine atlarken hafifçe öne eğildi. Midillinin sırtına yerleşen Aiyss, kollarını Will'in beline doladı.

"Kendi atın nerede?" diye sordu Will. Kızın arkasına geçip kollannı beline sarmasından şikayetçi değildi gerçi.

"Korumalarının eşliğinde geziniyor," dedi Aiyss. "Leydi Gwendolyn'in mükemmel bir kuklasını sırtına bağlayıp yolculuk pelerinini de omuzlarina sardık."

Will, kıza bakabilmek için başını çevirdi. "Bu gerçekten de gerekli miydi?" diye sordu. Aiyss, omuz silkti.

"Belki de değildir ama yola çıkmalarindan bir süre sonra, şatodan ayrılan bir çift asker peşlerine düştü. Tesadüfde olabilir tabii, ama kim bilir? Grimsdell burası mı?" Yakınlardaki çirkin görünümlü, koyu renkli ağaç hattını işaret etti ve Will de başıyla onayladı.

"Evet, burası," dedi midesinin hafifçe kasıldığını hissederek.

Güneye dönüp ormanın kıyısı boyunca ilerleyerek Will'in iki gece önce Grimsdell'e girmiş olduğu noktayı gösteren çatlak meşe ağacını buldular. Will, gümşığında atından inme gereği duymuyordu. Ağaçların içine girip dar patikayı kaplayan ağaç dalları ve sürüngen otlardan korunmak için eğilip kalkarak ilerlediler. Köpek sessizce kafilenin başını çekiyordu.

Will'in eğitimi, kendisini göstermeye başlamıştı. Bu berbat yere yeniden girmenin getirdiği tedirginliğe rağmen, önceki gece yürüdüğü patikanın izini sürüyordu.

"Işıkları nerede görmüştün?" diye sordu Aiyss. Bir an için duraksayıp düşünen Will, parmağıyla işaret etti.

"Şu tarafa doğru ilerliyorlardı," dedi. "Aramızda ne kadar mesafe olduğunu tam olarak söyleyemem."

Aiyss, etraflanin kaplayan ağaçlan ve çalılari inceledi. "Çok uzakta olamaz, yoksa onları tüm bunların arasından göremezdin. Haydi gel," diye ekledi ve yere atladı. Will yere inerken Aiyss de parmağıyla onun gösterdiği yönü işaret ediyordu.

"Şu tarafa bir bakalım," dedi. Will, Çekici'ye yoldan çıkmamasını işaret etti. Sonra da parmaklarini şıklatıp çalılarla ağaç dallarının altından kolaylıkla süzülen köpeğe öne geçmesini söyledi. Önlerinde zorlu bir patika uzanıyordu ve çok geçmeden önlerini kapayan çalı çırpıyı kesip biçmek için saks bıçağına başvurmak zorunda kalmıştı. Aiyss, zorlu çalılar, kalın sarmaşıklar ve hatta küçücük fidanlarin arasından yolunu kolayca bulan ağır bıçağı muzip bir gülümsemeyle izliyordu.

"Amma da marifetli bir silah," dedi. Kaim bir ağaç dalını homurdanarak kopartıp bir kenara fırlatan Will, başıyla kızı onayladı.

"Hem silah hem de kullanışlı bir alet," dedi. Önlerindeki yol, beklenmedik bir şekilde açılmıştı.

"Eh, ben ne anlarin ki zaten?" dedi memnuniyetle başını sallayan Aiyss.

Köpek, takip ettikleri yola paralel olarak ormanın içlerine doğru uzanan, dar ama insan elinden çıktığı kesinlikle belli olan patikada oturmuş, onlari bekliyordu.

YİRMİ ÜÇ

A iyss, ağaçların içine oyulmuş dar geçidin üstünde bir o yana, bir bu yana bakmıyordu.

"Işıkların ne yöne doğru hareket ettiğini hatırlıyor musun?" diye sordu. Will, bu soruyu beklediğini belli edercesine başını sallamaya başlamıştı bile.

"Tam olarak emin değilim," dedi, "ama şu doğrultuda ilerlediklerini söyleyebilirim."

Aiyss zemini işaret etti. "Ben bir iz sürücü değilim," dedi, "ama siz Orman Muhafızlari'nın öyle olduğu söylenir. Yolun kullanıldığına dair bir işaret görüyor musun?"

Dizüstü çöken Will, toprağı inceledi. Bir iki saniye içinde yüzünü buruşturdu. "Olabilir," dedi. "Anlamak zor. Belli belirsiz izler var ama bu tür bir geçitte zaten olmalari beklenir, öyle değil mi?"

"Yani elindeki fenerle ileri geri koşturan birilerinin bırakacağı türden izler, değil mi?" diye sordu Aiyss. Sesinde hayal kırıklığı seziliyordu. Will, başını iki yana salladı. Birden, Halt'un ona vermiş olduğu ilk derslerden birini hatırlayarak

bakışlarini tepeyi kaplayan ağaçlara çevirdi. *Yukarı bakmayı asla unutma,* **derdi akıl hocası.** *Birçok insan yukarıyı hiç kontrol etmez.*

Ağaçlarin arasında normal olmayan bir şey çekmişti dikkatini. Gözlerini kısarak ne olduğunu çıkarmaya çalıştı. Arkadaşının yüz ifadesinin değiştiğini fark eden Aiyss de bakışlarını yukarı kaldırmıştı.

"Nedir o?" diye sordu; Will bu esnada büyük ağaçlardan birine yaklaşmış, tırmanırken el ve ayaklariyla tutunacağı noktalan ariyordu.

"Sarmaşıklar," dedi sonunda. "Ağaç tepelerinden başlayıp aşağı doğru uzandıklarini daha önce de görmüştüm. Ancak bu kadar düzgün bir açıyla ilerleyenine ilk defa rastlıyorum."

Tırmanmaya doğuştan yetenekli olduğundan birkaç saniye içinde ağaca yapışmış ve Aiyss'e çıkmüsız gibi gözüken gövde boyunca yukari tırmanmaya başlamışta. Yerden dört metre kadar yukarıdayken durdu. Aiyss, onun büyük bir dal boyunca dümdüz ilerleyip yandaki ağacı sarmalayan ve düğüm halinde ağaçlarin arasmdan aşağı sarkan yeşil bir sarmaşığı incelediğini görebiliyordu.

"Bu bir halat," diye aşağı seslendi Will. "Sarmaşık gibi durması için yeşile boyanmış ama halat olduğu kesin." Bir ağaçtan diğerine uzanan halatı takip ederek yeni keşfettikleri patikaya paralel bir biçimde koşturdu. Tatmin olmuş bir tavırla kendi kendine başını salladı ve daldan hafifçe atlayarak Aiyss'in yanına döndü.

"Birilerinin elinde ışıkla ileri geri koşturmasına gerek yok," dedi. "Bir makara yardımıyla feneri halat boyunca kaydınp yanıltıcı bir ışık hattı oluşturmalari işten bile değil."

Aiyss, sevgiyle köpeğin başındaki tüyleri karıştırdı. "Bu genç hanım onlann varlığını fark etmiş olmalı. Ya kokularini aldı ya da seslerini duydu. O nedenle hırladı," dedi. "Biraz daha arasak bu patikalardan ve yola paralel ilerleyen sahte sarmaşıklardan daha fazlasını bulacağımıza kalıbımı basanin."

"Bunlar Gece Savaşçısı'in açıklamıyor ama," dedi Will ve Aiyss gülümsedi.

"Olabilir. Ancak öyle bir yaratık gerçekten varsa, hileli ışık oyunlarina ne gerek var?" dedi. "Büyük olasılıkla o da bir hileden ibaret. Köpeğin tepkisine bakılirsa, ışıklar kadar bile ikna edici olmayan bir hile. Haydi, onu gördüğünde tam olarak nerede olduğunuzu göster bana."

Bunlari söyledikten sonra, Çekici'nin beklemekte olduğu ana patikaya doğru yürümeye başladı. Küçük midilli, ne kaçırdığını merak ediyormuşçasına meraklı bir ifade takinmıştı. Will, uzanıp eyerin arkasında bulunan seyyar yatağı çözdü. Eğimli yayın parçalarini toplarken, Aiyss de arkadaşını ilgiyle izhyordu. Bir dizi hızlı hareketle yayı hazırladı. Kirişi test ederken memnuniyet dolu bakışlan, Aiyss'inkilerle kesişiverdi.

"Şimdi hazınz işte," dedi kirişe bir ok yerleştirip. "Şu lanet olası Gece Savaşçısı'in aramaya gideceksek, elimde silah olmasını tercih ederim."

Will, bataklık kıyısına varincaya kadar yolun başını çekti. Gümşığinda bile, uzak kıyıdan sis perdeleri yükseliyordu. Kara mermeri andıran pürüzsüz yüzeyin altında ne olup bittiğini görmenin imkânı yoktu. Uzaklarda yüzeye çıkan hava kabarcıktan, derinliklerde pusuya yatmış bekleyen yaratıklarin habercisiydi.

"Burası," dedi Will. "Hatırlayabildiğim kadarıyla buralardaydım. Ve yaratık da şuradan çıktı... bataklığın öteki tarafından."

Cin gibi gözlerini Will'in işaret ettiği yöne çeviren Aiyss, patikanın ilerlediği bataklık kıyısını inceledi. Yol bir noktada, ağaç ve çalılarla gizlenmiş küçük bir çıkıntının içine doğru kıvrılıyordu.

"Haydi şuraya bir göz atalım," dedi Aiyss.

Meraklanan Will, arkadaşını takip ederek, "Aklında ne var senin?" diye sordu. Aiyss'in kendince bir teori geliştirdiğini anlamıştı. Ancak kız, sorularin önüne geçebilmek için elini havaya kaldırdı.

"Yalnızca bir fikir," dedi belli belirsiz. Gözleriyle toprağı ve patikanın her iki yanını tanyordu. "Bu işte benden daha iyisin," dedi. "Açıkta kalan noktalarda zemini kontrol et."

Will, söyleneni yaparak eğitimli gözlerini zeminde gezdirmeye başladı. Toprakta birilerinin bu yoldan geçtiğine dair hafif izler gördü. Belki de iki gece öncesinden kalmadır, diye geçirdi aklından.

"Özellikle aradığımız bir şey var mı?" diye sordu gözlerini topraktan ayırmadan.

"Yamık izleri," dedi Aiyss. Bu sözleri duyan Will'in gözü, bataklıkla ormanın nemli görüntüsü içinde sıntan, kahverengi, geniş ve kuru çim topağına takıldı.

"işte," dedi. Diz üstü çöken Aiyss, parmaklarini gevrek, kuru çimlerin üzerinde gezdirdi. Boğazından bir memnuniyet mirilitısı yükseldi.

"Pekâlâ," dedi Will. "Yanık otlan bulduk. Ne demek oluyor bu şimdi?"

"Sen hiç gölge oyunu izlemedin mi?" dedi Aiyss. Redmont Şatosu'ndaki çocuk koğuşunda gezgin sanatçılar tarafından sık sık gölge gösterileri yapılır, siluet halindeki şekillerin yıldızlarin, yarim aylann, cadıların ve kedilerin- gölgeleri, mum ışığında duvara yansıtılırdı.

"Senin şu Gece Savaşçısı'nin da prensipte bu tür bir şey olduğunu sanıyorum," dedi Aiyss.

"iyi de o dev gibiydi!" diye itiraz etti Will. "Hem buradan otuz ya da kırk metre ilerideydi. Görüntüyü o kadar uzağa yansıtabilmek için muazzam bir ışık kaynağına ihtiyaçlari var."

Aiyss, başıyla onaylayarak, "Aynen öyle," dedi, "ve güçlü bir ışık kaynağı da ısının artması demektir. Topraktaki yanıklar da bunun bir sonucu."

"Ya mesafe..." diyecek oldu Will. Ne de olsa, çocukken izledikleri gösteriler odalarin içinde, ışık kaynağından yalnızca birkaç metre öteye yansıtılan gölgeleri kapsıyordu.

"Işığı bir demet haline getirebilecek odaklama yöntemleri var, Will. inan bana, bu mümkün. Çok pahalı bir yöntem ve ortalıkta bu tür teçhizattan kullanmasını bilen yalnızca birkaç usta bulunuyor. Ancak yapılabilir. Güçlü bir ışık, kaliteli bir odaklama cihazı ve bir siluet; al sana otuz metre ileride dev bir savaşçı."

Will'in şaşkınlığı devam ediyordu. "Görüntüyü nereye yansıtacaklar?" diye sordu. "Ortalıkta düz bir duvar falan yok ki."

"Sisin Üstüne," dedi Aiyss. "Sis o kadar yoğun ki adeta bir perdeyi andırıyor; baksana, bataklığın içinden neredeyse bir çizgi halinde çıkıyor. Dikkatini çeken titreşimlerin nedeni de o; kımıldanıp hareket eden sis perdesi."

Kızın söyledikleri, Will'in aklına yatmıştı. Bu tür bir yansıtmanın teknik anlamda mümkün olduğu konusunda Aiyss'e güveniyordu. işin aslı gerçekten de buysa, iki gece önce ormanda yaşadığı dehşetin intikamını almaya hazırdı.

"Birileri ziyaretçileri buradan uzak tutmak için epey zahmete katlanıyor," dedi Aiyss düşünceli bir sesle. "Neden acaba?"

Will'in içinde bir öfke kabariyor, bir yandan da rahatladığını hissediyordu. Rahatlamasının nedeni, tüm bunlarin mantıklı bir açıklaması olinası ve arkasinda kanh canlı birilerinin bulunmasıydı. O an tek istediği, ona o ıstırabı yaşatan kişiden hesap sormaktı.

"Haydi bulup kendisine soralım," dedi gaddar bir yüz ifadesiyle. Ancak bakışlarini güneşe doğru çeviren Aiyss, başını iki yana salladı.

"Zamanımız doldu," dedi. "Korumalarım birkaç dakika içinde beni almaya gelecek. Takip ediliyorlar ve ben burada dalga geçerken etrafta bir daire daha çizmelerini istemiyorum."

"Öyle olsun," dedi Will. "Sen geri dön. Ben şu... her kimse işte, ona bakınmaya devam ederim."

Aiyss, arkadaşının koluna koyduğu elini, bakışlari birleşinceye kadar orada tutm. Will'in gözlerindeki öfkeyi ve kararlılığı görünce, başını hafifçe salladı.

"Boş ver. Will," dedi. "Şimdilik sen de geri dön, sonra yeniden geliriz; birlikte geliriz."

Will sessiz kalınca devam etti. "Haydi biraz daha araştırma yapalım, başka neler bulacağımıza bir bakalım. Tekrar geldiğimizde ne kadar bilgimiz olursa o kadar iyi. Bunu sen de biliyorsun."

Will, isteksizce başını salladı. Eğitimi ona, düşman bölgesine girmeden önce mümkün olduğunca bilgi edinmesi gerektiğini söylüyordu. Arkadaşının gözlerindeki öfkenin kaybolduğunu fark eden Aiyss, elini onun kolundan çekip gülümsedi.

"Haydi, şimdi beni ormanın kıyısına kadar götür."

"Haklısın," dedi Will, Çekici'nin sırtına atlayarak. Uzanıp kızı arkasına bindirdi. "Ben yalnızca birilerinin geçen gece yaşadıklarının bedelini ödemesini istemiştim."

Aiyss, kollarını beline doladığı arkadaşını nazikçe sıktı. "Seni suçlamıyorum," dedi. "İnan bana, bu fırsatı elde edeceksin." Çekici'nin sırtında yolu tıkayan çalı ve dallardan kaçınmak üzere eğilip büküldükleri birkaç saniye boyunca sustu. Birden yeniden konuşmaya başladı.

"Baksana, belki de Halt ile Crowley'ye bir rapor gönderip şu ana kadar bulduklarımızı anlatmalıyız. Belki onların aklına başka bir şey gelir. Mesajı güvercinle göndeririz."

Will, mesaj güvercinlerinin Dışişleri tarafından son dinlenme noktalarina dönecek şekilde eğitildiklerini biliyordu. Merkeze dönen bir güvercin, salıverildiği noktaya geri dönmeye hazır beklerdi. Kuşlarin bu bilgileri akıllarında tutmayı nasıl başardığını kimse bilmiyordu ama birimlerin aralanndaki haberleşme açısından paha biçilmez bir rol oynadıklari ortadaydı. Aiyss, devam etti.

"Takip edildiğim için şatoya dönmem gerekiyor. Köye dö-

nüp güvercin terbiyecisiyle iletişim kurarak raporu gönderebilir misin acaba?"

Will, başını evet anlamında salladı. Üstlerine aktaracağı çok şey birikmişti; her ne kadar şimdiye dek bir sonuca ulaşamadılarsa da.

"Adamı nasıl tanıyacağım?" diye sordu.

"O seni tanır. Seni gördüğü an yanına gelecektir."

Ormanın kıyısına dönmüşlerdi artık ve önleri biraz olsun açılmıştı. Will'in Çekici'yi dürtmesiyle birlikte midilli canlandı. Buluştuklari küçük koruluğa geldiklerinde çabucak yere atlayan Aiyss, korumalarının belireceği noktayı endişeyle gözlemeye başladı. Henüz ortada kimse yoktu ve bu, takipçilerinin de henüz meydana çıkmadıklarının bir göstergesiydi.

"Ortadan kaybolsan iyi olur," dedi. Başını sallayan Will, Çekici'yi ağaçlann altındaki gölgelere doğru ittirdi. Arkadan gelen köpek de otlann üstüne yüzükoyun uzanmıştı.

Will, bulunduğu yerden birkaç yüz metre ötedeki dönemeci görebiliyordu. Aiyss'in korumalarının ilki köşeyi dönmüştü.

"Geldiler," dedi usulca ve hızla ağaçların kıyısındaki kalın çalılara doğru koşan Aiyss, kısa peleriniyle tuniğini aynı anda çıkardı. Tımiğin altına yalnızca bir iç gömleği giymişti. Bir an için kızın çıplak omuzlariyla kollarını gören Will, utanıp hızla arkasını döndü. Birkaç saniye soma kulağına hışırtılar geldi ve Aiyss'in ona seslendiğini duydu.

"Gözlerini açabilirsin artık." Will'in utanmasından belli belirsiz keyif almış gibi duruyordu Aiyss.

Pantolonunun üstüne uzun beyaz bir binici elbisesi giymiş, ayaklarina da binici çizmelerini geçirmişti. Pelerin, tunik ve

bıçak kemeri, ayaklarinn dibinde duruyordu. Will, yola bir göz attı. Aiyss'in atına bağlı olan kuklarim etrafını saran dört kişilik koruma grubu, neredeyse yanlarına varmak üzereydi. Aiyss, çalilarin arasından adamlarina işaret verdi.

Sonra arkasını dönüp hinzır bir gülümsemeyle Will'e el sallayarak, "Şatoda görüşürüz," dedi. Derken, önceden dikkatle prova edildiği belli olan bir karmaşa eşliğinde korumalari yanında beliriverdi. Bir ileri bir geri hareket eden atlar, karmaşa yaratırken adamlardan biri düğümünü çözdüğü kuklanın yere devrilmesine izin vermişti. Kukla daha yere düşmeden Aiyss, atın sırtına atlamıştı bile. Bir diğer asker çabucak eğilerek kuklayı yerden aldı. Grup, birkaç saniye içinde yan yanya katladıktan, dışandan görünmeyen kuklayla birlikte yola koyulmuştu.

Onlar uzaklaşırken, Will de kımıldamadan ağaçlarin içinde beklemeye devam etti. Çekici'nin kulaklan seğirip de köpekten hafif bir inilti yükseldiğinde Aiyss ve adamlari henüz görüş alanındaydı.

"Sessiz olun," dedi Will. Beklediği üzere, takip ettikleri grupla aralarinda yeterince mesafe bıraktıklarından emin olan iki atlı, köşeyi dönmüştü. Yanından geçerlerken Will, hareketsiz bekledi. Birkaç dakika daha bekledikten sonra, Aiyss'in güvercin terbiyecisini bulmak için güneye yöneldi.

YİRMİ DÖRT

will o **gece asker kışlasında sahne aldı.**

Farklı mekânlarda şarkı söylemek, çalgıcılık hayatının bir parçasıydı. Her gece yemek salonunda sahne alması halinde, dinleyiciler bir süre sonra şarkılardan sıkılacaktı. Ayrıca Macindaw gibi ıssız bir şatodaki askerler, genellikle oldukça cömert olurlardı. Ne de olsa bu küçük, ücra baronlukta para harcayabilecekleri bir etkinlik yoktu. Performansını beğenmeleri halinde, kesesinin epeyce ağırlaşacağını tahmin ediyordu.

Bunun dışında, gezgin bir sanatçının ziyaretinin sonunda şato efendisinden küçük bir ikramiye beklentisi içine girmesi bir yana, asıl ödeme barınak, yiyecek ve konaklama olarak alınıyordu. Nakit para peşindeki bir çalgıcı, bu amacına ancak kışlada ya da varsa, kasabanın hanında sahne alarak ulaşabilirdi.

Tüm bu geçerli nedenlerin yanı sıra, Will'in o gece kışlaya gitmesinin bir gerekçesi daha bulunuyordu. Adamları konuşurken görmek, tehlikeli Grimsdell Ormanı ile bataklığa dair yerel söylenti ve dedikoduları dinlemek istiyordu. Askerlerin

çenesini açmak için müzikli ve bol şaraplı bir akşamdan daha iyisi olamaz, diye geçirdi aklından.

Artık Macindaw, yaşamının bir parçası olup çıkmıştı ve insanlar ona açılmakta bir sakınca görmeyecekti. Hem askerler, her gece Çatlak Sürahi'den çıkıp ıssız evleriyle çiftliklerine korumasız gitmek zorunda olan köy halkına kıyasla kendilerini daha güvende hissediyor olmalılardı. Macindaw askerleri tepeden tırnağa silahlıydılar ve şatonun sağlam duvarlarının arkasında nispeten güvendeydiler. Sırf bu bile dilleri çözmeye yeterdi.

Kışlaya vardığında neşeyle karşılandı. Gecenin daha da eğlenceli geçmesi için yanına aldığı koca bir şişe elma konyağını çıkardığında ise tezahüratlar iyice arttı. Halk sarkılan ve dans müziklerinden oluşan repertuvarı, tam da askerlerin ihtiyacı olan şeydi. Berrigan'dan öğrendiği ve *Yaşlı Scully'nin Kızı* **ile** *Kara Namlı Şövalyelerdin* **kaba bir taşlaması olan** *Donu Düşen Şövalyelerdin* **de dâhil olduğu açık saçık birkaç şarkıyı da şarkı listesine eklemişti. Başarih bir akşam geçirmiş ve saatler geçtikçe bozukluklar mandola kutusuna yağmaya başlamıştı.**

Bir süre soma, ellerinde konyak dolu kadehleriyle sönmeye yüz tutmuş ateşin başına uzanan yanm düzine askerle baş başa kalmıştı. Mandolayı bir kenara koydu. Bu gecelik yeterince şarkı söylenmişti ve adamlar da bunun farkındaydı. Paralarının karşılığını almışlardı. Will, aynı durumu bir kez daha yaşıyordu. Önlerinde bir saati aşkın süre şarkı söylediği topluluk onu, kırk yıllık arkadaşlari gibi benimsemişti sanki.

Canlan sıkılan askerler, her zamanki gibi havadan sudan konuşuyorlardı. Konular, bölgedeki müsait kadın sayısının

azlığından, efrafi karla kaplı ıssız bir şatodaki yaşamın sıkıcılığına kadar uzanıyordu. Yalnız, adamların sıkıntılı ifadelerinde hafif bir korku da seziliyordu. İskoti kabilelerinin sınıra ne zaman saldıracaklarına dair bir fikirleri yoktu ve tabii bir de lordun hastalığı çerçevesinde gelişen esrarengiz olaylar vardı. Dili çözülen adamlari inceden inceye yoklamaya başlayan Will, askerlerin lordun oğlu Orman'a pek de saygı duymadıklarını keşfetmişti.

"Bir savaşçı değil," dedi biri, tiksinti dolu bir ses tonuyla. "Sallamayı bırak, bir kılıcı yerden kaldırabileceğini bile sanmam."

Diğer askerlerden de onay dolu bir mırıltı yükseldi. "Bizim liderimiz Keren," dedi bir başkası. "O gerçek bir erkek; bumu parşömenlere gömülü, kendini beğenmiş bir kitap kurdu değil."

"Kitaplarını, bizleri küçümsemekten bıktığı anlarda okuyor sadece," diye araya girdi bir diğeri ve gurptan yine öfkeli onay homurtulari yükseldi. "Ancak Syron'un varisi olduğu sürece, ona katlanmak zorandayız," diye ekledi.

"Syron nasıl bir liderdir?" diye sorma cesaretinde bulundu Will. Tüm gözler ona çevrilmişti. Askerler, aralarinda en kıdemlileri olan başçavuşun yanıt vermesi için sustular.

"İyi bir adamdır. îyi yürekli bir efendi ve cesur bir savaşçıdır. Aym zamanda adil bir yerderdir de. Ne yazık ki artık yatağa mahkûm oldu ve bana soracak olursan, iyileşme şansı çok az."

"Tam da Malkallain yeniden ortalıkta dolaşmaya başlamışken, ona her zamankinden daha çok ihtiyacımız var," dedi askerlerden biri. Adama bir göz atan Will, birkaç gece önce şatodan ayrılırken kapıda konuştuğu nöbetçiyi tanıdı.

"Malkallam mı?" dedi. "Hakkında konuşmğunuz şu büyücü, değil mi?"

Bir sessizlik anı yaşandı. Adamlarin bazılari dönüp ateşin titrek ışıklarının gerisinde kalan gölgelere göz atma ihtiyacı hissetmişti. Nöbetçi yanıt verdi.

"Evet. Lord Syron'u lanetlemiş. Yaratıklariyla birlikte ormanında gizleniyor..." Gereğinden fazla konuşup konuşmadığından emin olamayarak duraksadı.

"Geçen gece oraya gittim," diye açıkladı Will. "Yaptığın uyarılar beni meraklandırmıştı. Sana şu kadarını söyleyeyim, orada gördüklerim ve duyduklanin, beni ileride Grimsdell Ormain'ndan uzak tutmaya yeter de artar bile."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi nöbetçi. "Siz gençler, sizlere nasihat verenlerden daha akıllı olduğunuzu sanırsınız. Kaçabildiğin için şanslısın. Başkalari kaçamadı," diye ekledi gizemli bir dille.

"Peki, ama bu Malkallam denen büyücü nereden gelmiş?" diye sordu Will. Bu kez sohbete bir diğer asker karişti. Kırlaşmış saçlarıyla sakallan, uzun zamandır şatoya hizmet ettiğini gösteriyordu.

"Yıllarca aramızda yaşadı," dedi. "Hepimiz onun zararsız olduğunu sandık. Yahnızca basit bir aktar ve şifacıydı. Meğer bizleri gafil avlanmanin yollarini ararmış. Birdenbire tuhaf şeyler olmaya başladı. Malkallam'ın iyileştirebileceği herkesçe bilinen bir çocuk, hayatmı kaybetti. Malkallain ölmesine izin verdi, denilir. Bazılariysa çocuğun ruhunu kötü amaçlan için kullandığını iddia eder. Aramızda suçlarinm cezasını çekmesini isteyenler de vardı ama biz harekete geçinceye kadar ormana kaçmıştı bile."

"Hikâye bu şekilde mi sonlaniyor?" diye sordu Will.

Asker, başmı iki yana salladı. "Malkallam'ın etrafını yaratıklarla doldurduğuna dair hikâyeler -karanlık hikâyeler- anlatılırdı. Biçimsiz, çirkin mahlûklarmış. Üstlerinde şeytanın işaretini taşıyan, kem gözlü yaratıklar; kamburlar, cüceler ve daha beterleri. Zaman zaman ormanın kıyısında görülürler. Onun şeytana hizmet ettiğini hepimiz biliyorduk ve Lord Syron'u etkisine alan büyüyü kimin yaptığını da biliyoruz."

"Bu kadar da tesadüf olamaz ya," dedi nöbetçi. Diğerleri de onaylayarak başlarini salladı.

"Ya Orman ne yapıyor?" diye devam etti yaşlı asker. "Normal insanlar yataklarındayken, gece yanlarına dek o tuhaf parşömenlerine gömülüyor. Bizim ihtiyacımız olan şey, Malkallam'ın karşısına çıkıp onu sonsuza dek Grimsdell'den kovma cesaretini gösterebilecek bir lider."

"O dediğini yapabilmek için daha fazla adama ihtiyacımız var," dedi başçavuş. "Yalnızca bir düzine adamla o yaratıkları alt edemeyiz. Orman'ın yeni askerlere ihtiyacı olacak. En azından Keren o konuda bir şeyler yapıyor."

Yaşlı asker, başını iki yana salladı. "Yaptıklarından pek hoşlandığımı söyleyemem," dedi. "Bana kalırsa, işe aldığı adamlardan bazılarının hayduttan farkı yok."

"Savaşacak adama ihtiyaç duyduğunda, Aldous Almsley, elinin altında kim varsa onu kullanırsın," dedi başçavuş. "Pek kibar olmadıktan konusunda haklısın ama Keren onlan kontrol altında tutmasını beceriyor."

Will, konuşulanları dikkatle dinliyordu. Bu yeni bir bilgi, diye geçirdi aklından. Yine de ilgisiz bir ifade takınmaya özen

gösteriyordu. Bir sonraki sorusunu sormadan önce, üstünkörü esnemeyi bile başarmıştı. "Keren yeni adamlar mı kiralıyor?"

Başçavuş, başıyla onayladı. "Aldous'un dediği gibi, geçmişlerini pek de bilmek istemeyeceğin türden herifler. Lakin bana kalırsa eli silah tutan sıkı adamlara ihtiyaç duyacağımız bir zaman gelecek ve onların geçmişlerini tartışmayı keseceğiz."

Will, kışla boyunca bakmarak, "Burada kalmıyorlar mı?" diye sordu.

Bu kez yanıt veren Aldous oldu. "Onları bizden ayrı tutuyor. Hisar kulesinde ayri bir yatakhaneleri var. Keren, bunun daha uygun olacağını söylüyor. Aramızda bir sürtüşme yaşanmaması içinmiş."

Normal garnizon askerlerinin bu durumu sorgulamaksızın kabullendikleri belli oluyordu. Will, bardağını düşünceli bir tavırla dişlerine vurdu. Belki de tek neden mantıklı olmasıdır, diye düşündü. îki farklı savaşçı grubunu bir kışla yatakhanesinde tutmak, pekâlâ sıkıntı yaratabilirdi. Ancak bu düzenlemede yine de rahatsız edici bir şeyler vardı.

"Mümkün," dedi başçavuş, "Sör Keren'le Lord Orman'in arasındaki durum göz önüne alındığında, Sör Keren kendine sadık bir grup adamı olmasını akıllıca buluyor. Bizden ona bir zarar gelmez ya, neyse."

"Yine de," dedi Aldous, "şatonun yasal lordunun vereceği emirlere itaat etmek için yemin ettik. Ve Lord Syron'un saf dışı kalmasıyla birlikte, hoşlansak da hoşlanmasak da efendimiz Orman'dır."

"İstediğin kadar yemin et," diye araya girdi üçüncü bir as-

ker. "içimizde Keren'e karşı harekete geçmek isteyecek birini bulacağını sanmam."

Diğerleri de mırıldanarak bu görüşü onayladı. Ancak bu seferki hafifbir mırıltıydı ve dile getirdikleri düşüncelerin tehlikeli olduğunun bilincindeki bir iki asker, bir kez daha dönüp arkalarına bakmaktan kendilerini alıkoyamamıştı. Grubun üstüne çöken sessizlik, Will'e konuyu değiştirmenin daha doğm olacağını söylüyordu. Adamların onlari bilgi almak için sıkıştırdığını fark etmelerini istemiyordu.

"Eh, neyse," dedi, "kesin olan bir şey var. Sör Keren'in adamlarının kulede yaşıyor olmalari, şu harika konyağı daha az kişiyle paylaşmak zorunda kaldığımız anlamına geliyor. Pek de az kaldı zaten."

Askerlere dönüp sırıttı. Hevesle ona uzatılan kadehlere konyak doldurunca, kasvetli ortam bir anda aydınlanıvermişti. Kendi kadehini de doldumyormuş gibi yapıyordu, hâlbuki gece boyunca pek fazla içmemişti. İyi ki de içmemişim, diye düşündü. Akşam orada konuşulanlar hakkında epeyce düşünmesi gerekecekti. Halt ile Crowley'ye raporunu göndermek için keşke bir gün daha beklemiş olsaydı.

O bunları düşünürken, kıdemli Orman Muhafızları da yorgun güvercinin yarim saatten kısa bir süre önce getirmiş olduğu raporu inceliyordu. Ufak tefek, dayanıklı hayvan güneye doğm uzanan yolda fırtınalarla ve güçlü rüzgârlarla mücadele etmişti. Ancak ıslak ve bitkin bir halde de olsa Aralu-

en Şatosu'na varmayı başarmıştı. Eğitmenlerden biri bacağındaki mesajı nazikçe çıkarıp sadık minik kuşu Araluen Şatosu'nun uzun kulelerinden birindeki sıcacık kafeslerden birine yerleştirmişti. Tüylerini kabartıp başını kanadının altına sıkıştıran hayvan, görevini tamamlamış olmanın rahatlığıyla uykuya dalmıştı.

Halt ile Crowley'nin aksine... Halt, Will'in kesik cümlelerini bir kez daha gözden geçirirken. Orman Muhafızı Komutanı ise odasında ileri geri yürümeyi tercih ediyordu. Gri sakallı Orman Muhafızı, nihayet başını kaldınp çatık kaşlanyla liderine bir göz attı.

"Şu yürümeyi kesersen sevinirim," dedi kibarca.

Crowley, öfkeli bir el hareketi yaptı.

"Kaygılanıyorum be, lanet olasıca," deyince, Halt'un yüzü şüpheli bir ifadeye büründü.

"Yapma ya," dedi alaycı bir sesle. "Eh, artık bu gerçeği açığa çıkardığımıza ve ben de bunu kabullendiğime göre, beUci de şu bitmek tükenmek bilmeyen adımlanm kendine saklarsın artık diyordum."

"Eğer durursam bitmek tükenmek bilmeyen diyemezsin, öyle değil mi?" diye meydan okudu ona Crowley. Halt, masanın öbür tarafında bulunan sandalyeyi işaret etti.

"Yalnızca dediğimi yap ve şuraya otur," dedi. Omuz silken Crowley, isteneni yaptı. Beş saniye oturduktan sonra, ayağa kalkıp yeniden odayı arşınlamaya başlamıştı bile. Halt, bıyık altından bir şeyler mirldandı. Onun söylediklerinden pek hoşlanmayacağını düşünen Crowley -haklıydı da- aldırmamayı tercih etti.

"Sorun su ki," dedi Crowley, "Will'in raporu, sorulanmıza yanıt vermekten çok yeni somlan akla getiriyor."

Halt, başıyla onayladı. Eski çuağmı savunmaya hazırlanıyordu ki birden Crowley'nin, Will'in raporunu eleştirmediğini fark etti. Kıdemli Orman Muhafizı, yahızca bir gerçeğe parmak basıyordu. Kısa mesajda yanıtlanmamış birçok soru yer alıyordu. Bilinmeyen bir kişi ya da kişilerin eseri olduğu sanılan, ormandaki şu tuhaf şekiUer ve sesler; Orman ile kuzeni arasındaki çekişme; Orman'in yönetim eksiklikleri ve birilerinin -muhtemelen Orman'ın- Aiyss'i sabah gezintisinde takip ettirdiği gerçeği. Bu durum, diğer şatolardan birinde gerçekleşse ilginç bir olaylar dizisi olarak nitelendirilip üstünde durulmazdı. Macindaw gibi düşman smırina yakm, hassas stratejik önem taşıyan bir bölgede ise düpedüz tehlike işareti anlamına geliyordu. Ancak yine de...

"Hüküm vermek için henüz erken," dedi sonunda. Kendini yeniden sandalyenin üstüne bırakan Crowley, bacaklarindan birini kolunun üstünden aşırarak sere serpe uzandı. Derin bir iç geçirdi; Halt'un haklı olduğunun farkındaydı.

"Biliyorum," dedi. "Ben yalnızca Will ile Aiyss'in bu durumla başa çıkıp çıkamayacağını merak ediyorum." Halt, birkaç saniye düşündü.

"Ben Will'e güveniyorum," dedi. Crowley de aym fikirde olduğunu belli eden bir işaret yaph. Genç yaşma rağmen Will, Orman Muhafizlan arasmda büyük saygı görüyordu; sandığmdan da büyük.

"Pauline de Aiyss'in en iyi casuslarmdan biri olduğunu söylüyor," diye ekledi Halt. Leydi Pauline, Dışişleri'nin kıdemli üyelerinden biriydi. Aiyss'i sıfırdan işe almış ve kızineğitimini üstlenmişti. Will nasıl Halt'un çırağıysa, Aiyss de onun çırağı sayılırdı.

"Evet. Bu görev için doğru seçim olduklarinin farkındayım. Ve oraya çok fazla adam göndermemiz halinde kendimizi belli etme ve işleri daha da kötüleştirme riskini almış olacağımızın da. Yalnızca... içimde garip bir his var. Sanki arkamda birileri varmış ve varlıklarının farkında olmama rağmen onlari göremiyormuşum gibi. Anlıyor musun?"

Halt, başıyla onayladı. "Ben de aynı şeyi hissediyorum ama dediğin gibi, işin dozunu kaçınrsak, kendimizi ele veririz."

Uzunca bir süre sessiz kaldılar. İkisi de aynı fikirdeydi. Ancak yine her ikisi de benzer endişeleri taşıyordu.

"İhtiyaç duymalari halinde takviye yollayabiliriz tabii," diye öneride bulundu Halt

Crowley, hızla arkadaşına bir göz atarak, "Tek bir kişi aşırıya kaçmak anlamına gelmez," dedi.

"Şöyle güçlü kuvvetli birisi olsun. Kaba kuvvete ihtiyaç duymalan halinde işlerine yarayacak biri," diye devam etti Halt. "Sırtlarini kollayacak biri."

"Sanırim yanlarında bir destek kuvvet bulunması, kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı," dedi Crowley.

"Ve tabii," diye ekledi Halt, "doğru insanı gönderirsek eğer, davamıza sağlayacağı katkı çok daha fazla olacaktır."

Eski dostlarin gözleri, masanın üzerinde birleşti. Birbirlerini uzun yıllardır tanıyorlardı; omuz omuza girdikleri savaşlarin sayısını ikisi de hatırlamıyordu bile. İkisi de diğerinin ne düşündüğünü biliyordu ve ikisi de aynı fikirdeydi.

"Aklında Horace mı var?" diye sordu Crowley. Halt, başıyla onayladı.

"Aklımda Horace var."

YİRMİ Beş

Will'in, üstlerinin aldığı bu destek kuvvet gönderme kararından haberi yoktu. Norgate Baronluğu ile Araluen Şatosu güzergâhı, yalnızca raporunu götüren güvercin tarafından biliniyordu ve hayvancağızın dönüş yolculuğuna çıkmak üzere gücünü toplayabilmesi için üç ya da dört güne ihtiyaç vardı. Güvercinin döneceği yer, elbette ki yolculuğuna başladığı nokta olacaktı; yani Aiyss'in köyde bekleyen adamının yanı. Will, adamla irtibat kuruncaya dek, yardımın yolda olduğunu bilemeyecekti.

Bilseydi kendisini biraz daha güvende hissedebilirdi aslında. Horace tek bir kişiydi belki ama kendisini kanıtlamış bir savaşçıydı. Çıraklığı sırasında muazzam yeteneklere sahip bir savaşçı olduğu görülmüştü. Öğretmenlerinin deyişiyle doğal bir yeteneği vardı. Asi savaş beyi Morgarath'ı düelloda alt etmiş ve Temuçi süvarilerine karşı verilen Skandiya savaşında da şöhretini artırmıştı. Ayrıca teke tek dövüşteki yeteneğiyle büyük şöhret kazanmıştı; Meşe Yaprağı Şövalyesi adı, Galya topraklarında hâlâ korkuyla karışık bir saygıyla anılıyordu. Kahramanlıkları öyle bir noktaya varmıştı ki. Kral Duncan

bile çıraklığını bitirmesi için gerekli süre dolmadan, çocuğu resmen şövalye ilan etmekten çekinmemişti.

Yani Horace'ın yanlarina gönderildiği haberi, o aydınlık kış sabahında Will'in üstüne çöken tedirginliği önleyebilirdi. Aklı hâlâ kışla yatakhanesinde duyduklanrida olan Will, makul bir gerekçe bulur bulmaz Aiyss'i görüp duyduklarini arkadaşıyla birlikte değerlendirmeyi planlıyordu. Şimdiden Sör Keren'den yardım istemeyi düşünmeye başlamıştı. Ne de olsa, genç garnizon komutanının kuzeniyle arası iyi değildi. Ayrica Keren'in emri altında, gerekirse kullanabilecekleri bağımsız bir silahlı gücü de vardı. Ancak böyle önemli bir karara varmadan önce konuyu Aiyss ' le tartışmak istiyordu.

Bunun dışında, şu esrarengiz Malkallam dosyasını soruşturmaya devam etmek için de bir gün belirlemek istiyordu; ışıklar, görüntüler ve Grimsdell Ormain'na girenleri geri döndürmeye yönelik çabalarin arkasındaki kişi Malkallam olmalıydı. Ancak tüm bunların öncesinde, Aiyss'in onu huzuruna çağırmasını sağlaması gerekiyordu. Alt tabakadan bir çalgıcı olarak, *bir* hanımefendinin dairesine davet edilmeden dalması yakışık almazdı.

Aklında bu düşüncelerle, Çekici'nin durumuna bakmak için ahıra uğramıştı. Şatodaki kapalı ve boğucu dairesinde sıkılmaya başlayan köpeği de midillisine arkadaşlık etsin diye ahıra götürmüştü. Yeniden bir araya gelen yoldaşlarinin ikisi de hayatlarindan memnun gibi görünüyordu. Çekici, köpeğe eğlenceli, üstünlük taslayan bir tavırla yaklaşıyor, köpek de Will olmadığı zamanlarda tüylü Orman Muhafızı midillisiyle arkadaşlık etmekten mutluymuş gibi duruyordu. Will, köpeğin başını alıp gitmeyeceğinden emindi ama yine de ahırda hay-

vani oyalayacak bir dolu yeni koku, gürültü ve bölme bulunuyordu.

İyi ki de köpeği orada bırakmıştı. Avluyu boydan boya geçtiği sırada, nöbetçi kulübesinden ayrılan birini gördü. Will'e tanıdık gelen adam, uzun adımlarla merkezi hisara doğru yürümeye başlamıştı. Uzun boylu, esmer ve sakallıydı. Will o mesafeden adamın yüz hatlarini seçemiyordu. Ancak yürüyüşünde, vücut hareketlerinde ona tanıdık gelen bir şeyler vardı. Tıpkı ağır olmasına rağmen sağ elinde rahatlıkla taşıdığı kalın savaş mızrağı gibi. Birkaç saniyelik duraksamanın ardından, aklında parçalan birleştirmişti.

John Buttie'dı bu. Seacliff Baronluğu'nda Skandiyalı tayfalara köle olarak verdiği adam.

"Bu herif burada ne halt ediyor böyle?" diye mırıldandı kendi kendine. Çabucak arkasını dönerek çizmesinin kayışını düzeltme bahanesiyle dizüstü çöktü. Neyse ki Buttle, önüne bakarak ilerli ordu. Adamın hisarin içine girmesiyle birlikte Will, kalbi çılgınlar gibi atarak doğruldu. Buttle'in şimdiye dek Skandiyalı tayfalarla birlikte güvenli bir biçimde yüzlerce kilometre kuzeydoğularinda kalan Skorghijl'e yerleşmiş ve yolundan çekilip gitmiş olması gerekiyordu. Adamın burada yeniden ortaya çıkması, büyük bir sıkıntıya yol açacaktı. Ne de olsa Will ile Aiyss arasında geçen konuşmaya kulak misafiri olmuştu ve görevlerinden haberdar..."

Cümlenin ortasında durdu. Eyvah! Aiyss'i görmesi halinde, onun kim olduğunu hattrlayabilirdi Buttle. Elbette ki Aiyss'in saçlari ve elbiseleri artık yüksek mevkiden bir hanımefendiye uygun olacak şekilde süslü olacak, diye mantık yürüttü. Butt-

le Aiyss'i son gördüğünde, kızın üstünde basit ama zarif bir haberci cübbesi vardı ve saçlarini da açmıştı. Ancak Aiyss, dikkatleri kolayca üstünde toplayan bir kadındı ve yeterli zamana sahip olması halinde, Buttle'm kızın kuş beyinli Leydi Gwendolyn değil, bir Dışişleri Habercisi olduğunu anlaması işten bile değildi.

Will'i hatırlayıp hatırlamayacağı ise tartışılırdı. Onu parlak, cafcaflı çalgıcı kıyafetleri içinde bulmayı beklemiyordu kuşkusuz. Will'in bir Orman Muhafızı olduğunu biliyordu ve çocuğu mat, sade Orman Muhafızı giysileri içinde görmeyi bekleyecekti. Halt'un Will'e öğretmiş olduğu gibi, insanın gözleri görmeyi istedikleri şeyleri arardı. Hem onlar dövüşürken, etraf karanlık sayılırdı. Ancak Aiyss'i hatırlarsa, şatodaki diğer yabancıyla aralarindaki bağlantıyı kurması an meselesi olacaktı.

Will'in atacağı ilk adım netleşmişti artık. Aiyss'i derhal uyarmak zorundaydı. Bu soruna bir çözüm buluncaya kadar ortalarda pek gözükmemesi gerekiyordu. Hisar kapısına doğru hareketlendi ancak bir an durakladı. Buttle içeri girmişti ve Will adamın nerede olduğunu bilmiyordu. Doğrudan ana salona girmiş ya da dışan çıkmak üzere olabilirdi. WiU, hisara girmenin başka bir yolunu arayarak etrafına bakındı. Hisar mutfağının avlunun arka tarafına açıldığını biliyordu. O yöne gitmeye karar verdi.

Daha hareket bile edememişti ki, omzuna ağır bir elin indiğini hissetti. Arkasını döndüğünde kendini başçavuşun katı suratına bakarken buldu. Hemen yanlarındaki iki asker elleri silahlarinda bekliyordu. Akşamki samimi ortamdan eser yoktu artık. Askerlerin üçü de işbaşındaydı.

"Bir saniye, çalgıcı," dedi başçavuş. "Lord Orman seninle görüşmek istiyor."

Will, durumu aklında ölçüp biçti. Başçavuş, tecrübeli bir savaşçı olmasına karşın yaşlı ve ağır hareket eden bir adamdı. Diğer ikisi ise yalnızca birer askerdi; silah becerileri büyük ihtimalle pek fazla değildi. Daha silahlarini bile çekmeden ikisinin de hakkından gelebileceğine emindi. Ancak diğer asker alarm verecekti. Otuz metre kadar ilerideki nöbetçi kulübesi ile asma köprü de üç ya da dört silahlı asker tarafından korunuyordu. Dövüş yolunu seçmesi halinde şatodan çıkması imkânsızdı. Yapabileceği tek şey, zaman kazanmaktı. Bu kararа varması yarım saniyesini almıştı.

"Pekâlâ, başçavuş," dedi gülümseyerek. "İşlerimi bitirdiğimde yanına uğrarim."

Ancak omzundaki el gevşememişti.

"Şimdi," dedi başçavuş sertçe. Bunun üzerine Will, omuz silkti.

"Elbette, şimdi gitmek benim için de uygun," dedi. "Önden buyurun." Askerin önden gitmesini işaret etti ama yaşlı adam yerinden kımıldamadı. Gözlerine sert bir ifade yerleşmişti.

"Düş önüme çalgıcı," dedi.

Aldırmaz bir tavır takınmayı başardığını umarak omuz silken Will, avlu boyunca yürümeye başladı. Etrafı askerler tarafından sarılmıştı; hemen arkasında başçavuş, iki yanında da diğer ikisi yürüyordu. Kapıya yaklaşırlarken askerlerin ağır çizmelerinin sesi taşlarin üstünde yankılanıyordu.

Will, yolda Buttie'a rastlamasınlar diye dua etti içinden. Kendisine eşlik edildiği bu kadar belli olan bir kişinin dik-

kat çekmemesine imkân yoktu ve yakindan bakması halinde, Buttle'in, üstünde hangi kıyafet olursa olsun onu tanıyacağından emindi.

Neyse ki, içeri girdiklerinde, eski tutsağı ortalarda yoktu. Başçavuş sert, yassı bir nesneyle Will'i dürttü. Çocuk, adamın kemerinde taşıdığı ağır gürzünü çekmiş olduğunu fark etti ve Orman'ın dairesine doğru uzanan merdivenlere yöneldiler.

Merdivenler, âdet olduğu üzere sağa doğru kıvnlıyordu. Merdivenin tepesindeki askerin yalnızca sağ kolunu ve böğrünü açıkta bırakacak şekilde yapılmıştı. Böylece yukari çıkan saldırganlar kılıçlariyla hamle yaptıklairnda, tamamen savunmasız kalıyorlardı. Will, yukarı tırmandıktan sırada arkasındaki başçavuşun nefes nefese kaldığını ve iki yanındaki askerlerin de dar merdivende arkasına geçmek zorunda kaldıklarını görebiliyordu. Kaçıp kolayca ellerinden kurtulabileceğini geçirdi aklından. îyi de bir şey değişmemişti ki, nereye gidecekti? Bir kez daha, eline daha iyi bir fırsatın geçeceği anı beklemeye karar verdi. Bir kez firar ettikten sonra, masum numarası yapmanın işe yaramayacağının farkındaydı. Basan şansının daha yüksek olduğu bir anı bekleyecekti. Orman'ın şatosunun kalbinde, arkasinda silahlı adamlarla çaresizce yürürken, şansının pek de fazla olduğu söylenemezdi.

Sonunda Orman'ın dördüncü kattaki dairesine varmışlardı. Will, giriş kapısının önünde duraksadı ama ağır gürz, bir kez daha sırtına dayanmıştı.

"İçeri gir," diye emretti başçavuş, sert sert. İtaat etmekten başka çaresi bulunmayan Will, ona söyleneni yaptı.

Kapıyı çalmadan içeri girince, girişteki masasında otur-

makta olan Xander başini kaldirdi. Çalgiciya silahli üç askerin eşlik etmesi adami şaşirttiysa da renk vermemişti. Elini kaldinp durmalarini işaret etti ve kâğitlarla kapli masasindan usulca kalkip çalişma odasinin kapisini açti.

Will, adamin "Askerler Barton'u getirdiler, lordum," diyen yumuşak sesini duydu. Odanin içinden belli belirsiz bir minitı yükseldi ve hizla selam veren Xander, girişe dönerek kapilan açarken, başçavuş ile Wille içeri girmelerini işaret etti.

Ağir gürz, bir kez daha Will'in sirtina dayandi. Başçavuşun bunu alişkanlik haline getirmesi, WiU'in canim sikmaya başlamişti. İçinden adamin elindeki silahi kapip dürtükleme oyununa bizzat katilmak geliyordu ama kendini tuttu. Açikçasi Will, Orman'in ona ne söyleyeceğini merak ediyordu ve daha fazla asker gelmedikçe, istediği zaman kaçabileceğine emindi.

Orman, masasinin ardindaydi. Will, büyü kitaplarinin hâlâ dosyalarin arasinda durduklarinin ve içlerinden birinin deri bir arkalikla işaretli sayfasinin açik olduğunu fark etti. Sirtinda her zamanki koyu renkli cübbesi bulunan Orman, geniş ahşap kolmkta kamburlaşmiş gibi oturuyordu. Xander'a çikmasini işaret ederken, aci çekiyordu sanki. Konuşmaya başladiğinda, boğazindan çikan ses de Will'in izlenimini doğruluyordu. Kesik kesik ve zorlukla nefes aliyor, kelimeler boğazindan zar zor çikiyor gibiydi.

"İyi iş çikardiniz, başçavuş. Direnç gösterdi mi?"

"Hayir efendim. Usluca dediğimizi yaptı," dedi asker. Orman, usulca başini salladi.

"Güzel. Güzel," diye mirildandi kendi kendine. Nefes nefe-

se kalınca bir sessizlik oldu ve tek elinin parmaklarını, kovarcasına başçavuşa doğru salladı.

"Pekâlâ, başçavuş. Gidebilirsiniz. Dışanda bekleyin lütfen."

Yaşlı asker duraksayarak, "Emin misiniz lordum?" diye sordu. "Tutuklu kaçmayı deneye..." Cümlesini yarıda kesti. WiU'in ne yapabileceğinden emin değildi. Hatta çocuğun tutuklu olduğundan bile emin değildi. Yanına iki adam alıp çalgıcıyı derhal yukari getirmesi emredilmişti ve çalgıcının bir kabahat işlediğini varsaymıştı. Şimdi Orman çıkmasını isteyince, bunun normal bir görüşme olup olmadığını merak etmiş ve yol boyunca çocuğu gürzüyle dürttüğü aklına gelince, biraz endişelenmişti.

"Eminim. Çıkın." Orman'ın sesi hafif bir fısıltı halinde çıkıyordu ama o haliyle bile sıkıntı çektiği anlaşılıyordu. Kesinlikle acı çekiyor, diye düşündü Will. Arkasındaki askerin hazır ola geçtiğini ve kapıya doğru ilerleyen çizmelerinden çıkan sesleri duydu. Durumdan hâlâ emin olamayan başçavuş, kapıda bir an durdu.

"Ben dışarıda bekliyorum lordum," dedi. "...adamlarimla birlikte."

"Tamam. Tamam. Nasıl istersen öyle yap," dedi Orman. Başçavuş çıktığında, kapı da arkasından kapandı. Sol tarafına ağırlık veren Orman, hantal hareketlerle ayağa kalktı. Will adamın sol kolunun, sanki kaburgası kırılmış gibi böğrüne yapışık durduğunu görebiliyordu. Orman, masanın etrafından dolanıp Will'in karşısına geçince, çocuk ister istemez bir adım gerilediı. Şatonun lordu, o kısacık mesafeyi kat etmek inanılmaz bir çaba harcamasını gerektirmiş gibi, kesik kesik nefes alıyordu.

Will, adama yaklaşarak, "Lord Orman, iyi misiniz?" dedi ama Orman elini kaldırıp sözünü kesti.

"Hayır. Gördüğün gibi değilim ama bu konuda yapabilecegin pek bir şey yok."

"Yaralı mısınız?" diye sordu Will. "Doktorunuzu çağırmamı ister misiniz?" Ancak Orman başını iki yana sallıyordu; adamın dudaklarina acı bir tebessüm yayıldı.

"Bu şatodaki şifacılarin bana bir faydası olacağından şüpheliyim," dedi. "Hayır. Benim farklı bir yardıma ihtiyacım var." Konuşmaya ara verip, gözlerini çocuğunkilere dikti. "Bir Orman Muhafızı'nın yardımına..."

YİRMİ ALTI

Odada birkaç saniyelik bir sessizlik yaşandı. Will'in dili tutulmuştu. Bu, Orman'dan duymayı beklediği son şeydi. Kendini topladı, tepki vermekte geç kaldığının farkındaydı ama kimliğini sonuna kadar gizlemeye de kararlıydı.

"Orman Muhafızı mı dediniz. Lord Orman?" dedi. "Benim Orman Muhafızlığıyla bir ilgim olduğunu da nereden çıkardınız? Ben yalnızca basit bir çalgıcıyım." Mütevazı bir şekilde gülümsemeye çalışarak devam etti. "Sizin de birkaç kez dikkat çektiğiniz üzere, başarısız bir çalgıcı."

Aldırmaz bir hareket yapan Orman, acıyla masasının önündeki düz arkalıklı sandalyelerden birine çöktü.

"Benimle kelime oyunu oynama. Gücüm yerinde değil. Dinle, acilen yardıma ihtiyacım var. Tıpkı babama yaptıkları gibi sonunda beni de ele geçirdiler. Gördüğün gibi berbat durumdayım ve kısa bir süre içinde komaya gireceğim. O zaman onları kimse durduramaz."

"Onlar mı?" diye sordu Will. "Kimden söz ediyorsunuz?"

Orman yeniden inledi; acı dalgası vücuduna yayılırken iki

büklüm bir halde böğrünü ve karnını tutuyordu. Will, adamin yüzünde beliren ter damlacıklarini seçebiliyordu; berbat bir durumda olduğu ortadaydı.

"Keren!" diye konuştu Orman, soluk soluğa. "Ya sen kim sanıyordun? Babamın hastalığının arkasında da o var. Şatoyu ele geçirmeye çalışıyor!"

"Keren mi?" diye tekrar etti Will, "ama..." Duraksadı. Vücudunu saran acı dalgası hafifleyince, gücünü biraz olsun geri kazanan Orman, öflceyle devam etti.

"Tabii ya. Herkes gibi seni de fethetti, değil mi? Eminim babamı ortadan kaldırmaya yönelik komplonun arkasında benim olduğumu sanıyorsundur." Başını kaldırip Will'e bir göz attı. Genç adamın bakışlan, gerçekten de öyle düşündüğünü gösteriyordu. Orman, boyun eğen bir tavırla başmı salladı. "Çoğunluk öyle sanıyor. Karşında sevilmeyen biri olunca inanması daha kolay, değil mi?"

WiU'in buna verebilecek hiçbir yanıtı yoktu. Şimdi düşününce, duruma tam da adamın söz ettiği şekilde tepki vermişti. Orman'dan hiç hoşlanmamıştı ve bu hisleri onu, Macindaw'in geçici Lordu'na güvenmemesi gerektiği sonucuna itmişti. Buna karşılık, Sör Keren'in dost canlısı, rahat doğası, adamı olası bir müttefik gibi görmesine yol açmıştı. Ancak yine de, henüz Orman'ı dinlemişti yalnızca. Soluk benizli asilzade, devam etti.

"Bak, birçok şey olabilirsin ama gerçek bir çalgıcı olduğundan şüpheliyim." Will'in itirazım durdurmak üzere elini kaldırdı. "Yaptığın müzik benim tarzım olmasa da, yetenekli olduğunu düşünüyorum. Ancak geçen gün seni sorguya çektiğimde kendini ele verdin."

"Kendimi ele mi verdim?" Will'in aklı, Aiyss'in gelişinden hemen önce Orman ile yaptıklari görüşmeye gitti.

"Mandolam sormuştum, hatırladın mı? Bir Gilperon olup olmadığım sormuştum."

"Evet," dedi Will usulca. Konunun nereye varacağını merak ediyordu. Orman soruyu sorduğunda şaşırmış, usta zanaatkar Gilperon'un adını daha önce duymamış olduğu gerçeğini örtbas etmeye çalışmıştı. "Yalnızca bir an için adını hatırlayamadım. Lord Orman," dedi. "Arz ettiğim üzere, basit bir taşra müzisyeninin asla gerçek bir Gilperon'a yetecek kadar parası olmayacağı için ismi hatırlayamamıştım."

"Gilperon diye biri yok. Onun adı Gilet," dedi Orman, buz gibi bir sesle. "Gerçek bir çalgıcının bunu bilmesi gerekirdi."

Will, öfkeyle gözlerini kapadı. Çok eski bir numara olmasına rağmen, Orman'ın mzağı işe yaramıştı. Artık bir çıkış yolu göremiyordu.

Orman devam etti. "Ben de gidip senin atını kontrol ettim; Orman Muhafızlan'nın kullandığı midillilere çok benziyor. Aynca iyi bir eğitim almış gibi duruyor. Kıyafetlerin bile kimliğini belli ediyor." Will'in üzerindeki süslü siyah beyaz pelerini işaret etti. "Orman Muhafızlari'nın giydiği kamuflajlı pelerinleri andıriyor. Renkleri farklı elbette ama siyah ve beyaz, bizimki gibi karlı bir arazi için çok uygun renkler. İhtiyaç duyman halinde saniyeler içinde araziye kanşabildiğini hayal ediyorum."

"Büyüleyici bir teori, lordum," dedi Will. "Maalesef tüm bunlar rastlantıdan ibaret." Orman'in gözlerinde beliren öfke pınıtısını fark etti. Şatonun lordu yanıt verdi.

"Zamanımı harcama. Fazla vaktim kalmadı zaten. Tıpkı babama yaptıklari gibi beni de zehirlemeyi başardılar. Ağnlar giderek artıyor; birkaç saat içinde bilincimi kaybedeceğim. Ondan sonra da her şey onlarin ellerine geçecek. Beni buradan çıkarmalısın."

"Buradan çıkmak mı istiyorsunuz?" dedi Will şaşkınlığını belli eden bir sesle. Adamdan en son beklediği şeydi bu.

"Çıkmam gerekiyor, görmüyor musun?" dedi Orman çaresizce. "Son birkaç haltadır onlarla mücadele etmeye çalıştım ama yavaş yavaş şatoya sızdılar. Keren kendi adamlarini kiralayıp bana sadık kalan askerlerden teker teker kurtuluyor. Benim güvenebileceğim bir düzine adamım bile yokken, onun şimdiden en az yirmi sadık adamı vardır."

Bir diğer ıstırap dalgasıyla sarsılan Orman, acıyla inleyerek iki büklüm oldu. Bir süre konuşamadıktan sonra, aynı zayıf sesle devam etti.

"Keren şatoyu ele geçirmek istiyor. Gaynmeşru bir çocuk olduğu için bunu yasal yollardan yapmasına imkân yok. Bir süredir İskoti savaş beylerinden biriyle anlaştığından ve topraklarını adama peşkeş çekeceğinden şüpheleniyordum. Şato onda kaldığı sürece tabii. Eğer hakhysam, bahar geldiğinde İskotiler geçitlerden saldırıya geçerek tüm bölgeyi işgal edecekler. İkmal hatlarim tehdit eden Macindaw tehlikesi ortadan kalkınca da Norgate'i kuşatacaklar ve bahardan önce tüm baronluk düşmüş olacak. İstediğin şey bu mu?" diye sertçe ekledi. Will'in duraksadığını görebiliyordu. Devam etti.

"Eline geçirmesi halinde. Keren babamı da beni de öldürüp kontrolü ele geçirmekten çekinmeyecektir. Eh, bunu kendisi

yapmayacaktır tabii. Öyle bir suçtan yakasını kurtarabilecek kadar güçlü değil henüz. Şu eski büyücü efsanesini kullanmasının nedeni de bu. Babamı zehirledi. Bilincini kaybetmesine neden oldu ve şimdi aynı şeyi bana da yapmak istiyor. İkimizin de şu sözde büyücünün laneti yüzünden ölmemiz halinde kontrolü ele alabilecek ve karşısında kimse duramayacak. Hayatta kalan tek akraba o olacak."

"Ancak buradan uzaklaşmam halinde, Macindaw'un Lordu olduğunu iddia edemez. Ben hayatta olduğum sürece köşeye sıkışacak ve babamı öldürmesinin de bir faydası olmayacak. Tam tersine, muhtemelen onu rehine olarak hayatta mtmak isteyecektir. İskotiler gelinceye kadar, Keren'in kartlarını dikkatli bir şekilde oynaması gerekiyor. Niyetini belli ederse, halk ona karşı ayaklanacaktır. Ancak Macindaw Lordluğu'nu bir kez eline geçirmeye görsün, o zaman işler değişecektir. Ardından, İskotiler ona destek olmak için geldiğinde, iş işten geçmiş olacak."

"Sizi nasıl zehirledi?" diye sordu Will. Orman, omuz silkti.

"Yaşamak için bir şeyler yiyip içmem gerekiyor. Kim bilir? Yemeklerinin ayn hazırlanmasına özen göstermiştim ama hizmetkârlarını da ele geçirmiş olabilirler. Ya da lanet olası zehirlerini içme suyuma katmışlardır." Çalışma masasının üstündeki Kara Sanatlar kitaplarını işaret etti. "İşin buraya varacağını günler öncesinden sezmiştim. Gördüğün gibi işi ağırdan almayı tercih ediyorlar. İşime yarayacak bir şey, bir panzehir bulurum diye şu lanet olası kitaplari taradım durdum ama henüz bir şey bulamadım."

Will, Orman'in işaret ettiği kitaplara bir göz attı. "Anlıyorum," dedi. "Ben de sanmıştım ki..." Cümlesini tamamlamadı. Orman, acı acı güldü.

"Benim bir büyücü olduğumu mu? Babamın hastalığının arkasında parmağım olduğunu mu?" dedi. Will, başıyla onayladı. İnkâr etmenin bir anlamı yoktu.

"Mantıklı gelmişti," dedi.

Orman, bitkinlikle başını salladı. "Dediğim gibi, karşındaki sevilmeyen bir kişiyse, hakkında kötü düşüncelere kapılman çok daha kolay oluyor." Acıyla hareket ederek sandalyeden kalktı. "Artık en büyük umudum, senin bir Orman Muhafızı olmanda yatıyor, zira bu şatodan kaçmak için yardıma ihtiyacım var ve basit bir çalgıcının bu yardımı sağlayabileceğinden şüpheliyim." Bir an durduktan soma ekledi: "Sanırım Leydi Gwendolyn de aslında bir asilzade falan değil?"

"Nasıl anladınız ki..." diye başladı Will. Birden ağzından çok fazla şey kaçırdığını fark ederek sustu. Orman'ın yüzüne bir tebessüm yayıldı.

"Sırf etrafınca sevilmiyor diye karşındakinin kafasız olduğunu düşünme," dedi. "Siz ikiniz, buraya neredeyse arka arkaya geldiniz ve Leydi Gwendolyn seni gelir gelmez dairesine çağırdı. Aman ne tesadüf Üstüne üstlük günün aynı zamanlarında ata biniyorsunuz. Aptal değilim ben."

Son birkaç dakika içinde olaylar öylesine hızlı gelişmişti ki, ortalarda gözükmemesi için Alyss'i uyarmak, Will'in aklından çıkıp gitmişti. Durumu Orman'in takdirine bırakma karan alarak adama John Buttle'in sürpriz ortaya çıkışından söz etti. Şatonun efendisi, düşünceli bir ifade takındı.

"Bu durum sorun yaratacaktır," dedi. "Buttle, Keren'in adamlarindan biri; yeni kiraladıklarından tabii. Keren topraklarimıza süzülen bütün sahipsiz hırsız ve katilleri topluyor sanınm. Onlan mıknatıs gibi kendine çekiyor. Bir yandan da bana sadık olabilecek askerleri devre dışı bırakıyor. Mesajım Xander'la göndertirim. Buttle denen şu adam seni görmese iyi olur. Haydi, hep birlikte buradan nasıl kaçabileceğimizi bir düşünelim."

Uzanıp masasının üstündeki küçük bir gümüş zili çaldı. Bir anlık beklemenin ardından kapı açıldı ve Xander içeri girdi. Will adamin Aiyss'e vermesi için bir not karalarken. Orman da adama hızla talimatlarını verdi. Endişeli gözüken sekreter, kâğıdı katlayıp yeleğinin üst cebine yerleştirdi ve odadan aynidı. Will, aklını kurcalayarı^ir başka meseleyi dile getirdi.

"Gece Savaşçısı yani Grimsdell Ormanı'ndaki şu hayalet; onun arkasında da mı Keren var? Bu işten çıkarı nedir?"

"Hey, onu sen de gördün, değil mi?" diye sordu Orman. Aldırmaz bir tavır takındı. "Açıkçası, ben de bilmiyorum. Belki de Malkallam denen şu eski şifacının işidir. Ya da Keren'in. Hatta belki de işbirliği yapmışlardır. Keren bu hayalet öykülerinden eski efsaneleri canlandırmak için faydalanıyor da olabilir."

Bir kez daha acıyla titredi. "Öyle ya da böyle, Malkallam'ın niyetini öğrenmek zorundayız," dedi. Will meraklı gözlerini ona çevirince devam etti.

"Bu hastalıktan nasıl kurtulacağımı bir tek o bilebilir. Senden beni ona götürmeni istiyorum."

çkıldırdınızmı siz?" diye çınladı Will'in tepki dolu sesi.

"Malkallam'ın size yardım edeceğini de nereden çıkardınız? Adam bütün ailenizin can düşmanı!"

Ancak Orman, harcadığı çabanın gücünü tükettiğini belli ederek, başını iki yana salladı.

"Peri masallarına inanırsan öyle," dedi. "Tüm bunların arkasında Malkallam'ın olduğunu hiç sanmıyorum. Onun bir büyücü olduğuna inanmıyorum. Yıllarca şifacı olarak çalıştı -bir aktardı- ve işinde çok da iyiydi. Ancak sonra ters giden bir şeyler oldu ve ortalıktan kayboluverdi. İnsanlar onun ormana girdiğini, etrafının karanlık güçler ve hayaletlerle dolduğunu konuşmaya başladılar."

"Ters giden neydi?" diye sordu Will ve Orman omuz silkti. Bunu yaptığına pişman olmuştu; yanıt vermeden önce acıyla inledi.

"Kim bilir? Belki de bir yerden sonra insanlar onun yeteneklerini büyücülükle karıştırmaya başlamıştır. Daha önce de olmuştur bu, bilirsin. Birileri sıradışı bir yetenek geliştirir ve

aradan fazla zaman geçmeden halk, bunu büyücülük olduğuna inanmaya başlar." Nefes almak için konuşmaya ara verdi ve anlamh gözlerle Will'i süzmeye başladı. "Bir Orman Muhafızı olarak bunu anlıyor olman gerek."

Will'in bunu kabul etmekten başka çaresi kalmamıştı. Orman'in anlattıklari, insanların Orman Muhafızlan'na dair düşünceleriyle birebir örtüşüyordu. Hem Aiyss ile ikisi, Malkallam'ın sözde büyülerinin karmaşık mekanik hilelerden oluştuğunu ortaya çıkarmışlardı. Ancak yine de...

"Bu riske girmeyi göze alabilir misiniz?" diye sordu. "Ne de olsa çok fazla varsayımda bulunuyorsunuz."

Orman, hafifçe gülümsedi. Yüzünden hayatından çok da memnun olmadığı anlaşılıyordu.

"Soru şu ki, riske *girmemeyi* göze alabilir miyim? Malkallam, yüzlerce kilometrekarelik bir alanda bu zehri tanımlayıp bir panzehir hazırlayabilecek yeteneğe sahip olan tek kişi. Yardımı olmazsa komaya girip bir süre soma öleceğim."

Bu sözleri aklında tartan Will'in kaşlari, düşünceli bir ifadeyle çatıldı. Şatonun lordu haklı, diye geçirdi aklından. Malkallam, denize düştüklerinde sanlacaklari son yılandı. Orman'ın tutunabileceği başka bir dalı yoktu.

O sırada kapı açıldı ve Xander içeri girdi. Sekreter çalışma odasına adımmı attığı an, adamm kötü haber getirdiğini anlamışü Will.

"Lordum, hanımefendiye ulaşamadım. Keren'in adamlari her yerdeler," dedi Xander.

Bir diğer nöbete yakalanan Orman, küfretti. Will, öne atılarak efendisine doğru hareketlenen Xander'in yolunu kesti. Midesinin kasılmaya başladığım hissedebiliyordu.

"Yani seni engellediler mi?" dedi ve suçlayıcı bir ifadeyle devam etti, "ona ulaşmayı denemedin bile, öyle değil mi?"

Ufak tefek sekreter, gözünü bile kırpmadan Will'in bakışlarına karşılık verdi.

"Evet, adamlari görünce denemedim, çünkü içeri girdiğimi göreceklerinin farkındaydım. Aynca Leydi Gwendolyn'i zan altında bırakmak istemedim," dedi.

Will uzanıp yeleğinden yakaladığı kısa boylu adamı kendine doğru çekti.

"Seni korkak!" diye bağırdı. "Za« *altında bırakmayla* neyi kastediyorsun?"

Xander, hiçbir korku emaresi göstermeksizin çocuğun gözlerine baktı. Will'in elinden kurtulmak için hiçbir çaba sarfetmemişti.

"Bir düşünsene. Orman Muhafızı. Koştura koştura Leydi Gwendolyn'e bir mesaj götürüyorum. Ardından, bir saat içinde üçümüz şatodan kaçıyoruz. Sence Keren ipuçlarini bir araya getirip kızın senin tarafında olduğunu anlayamayacak mıdır?"

Will, adamı yavaşça bıraktı. Geri çekilen sekreter, uzanıp buruşan yakalığını düzeltti. Adam haklı, diye düşündü Will. O an kalkışacaklari her türlü uyan denemesi, Aiyss'i tehlikeye sokacaktı. Ama ya Buttie'a rastlarsa ve Buttle kızı tanırsa... Bir şekilde Aiyss'e haber vermesi gerekiyordu.

"Ona ulaşmam gerek," dedi.

Orman, bitkin bir halde başını sallayarak, "Bunun için artık çok geç," dedi. "Xander haklıysa ve adamları dört yanı sardıysa. Keren harekete geçmek üzere demektir. Buradan çıkmak için yalnızca birkaç dakikamız var."

Will, kabanp taşan öfkesine engel olamadı. "Tek düşünebildiğin şey bu mu?" diye sordu. "Kendi tatlı canın? Cehenneme kadar yolun var be! Bana ihtiyaçlan olan dostlarima arkamı dönmem ben."

Orman, bir şey söylemedi ama öne çıkan Xander'in onu kolundan yakalaması, Will'i şaşırtmıştı.

"Lord Orman haklı," dedi Xander usulca. "Fırsat varken onu buradan hemen çıkarmalısın. Şatoda yakalanmanız halinde, Keren'in seni, arkadaşını ve Lord Orman'ı öldürmesini hiçbir şey engelleyemez. Anlamıyor musun?"

Will, duraksadı. İçten içe görevinin öncelikli olduğunun ve Xander'in sözlerinde doğruluk payı bulunduğunun farkındaydı. Oncelikli olarak yapması gereken şey, artık düşmanı olmadığını kavradığı Orman'ı güvenli bir yere götürmekti. Ancak bunu yaparsa, Aiyss'i ölüme terk etmiş olacaktı belki de.

"Zamanını boşa harcıyorsun," dedi Orman usulca. "Arkadaşın yakalanmış olabilir de olmayabilir de. Ancak bizi burada yakalamalari halinde, Keren'in kızı hayatta tutmasi için hiçbir neden kalmamış olacak. Özellikle de onun bir Haberci olduğunu öğrendiğinde. Öte yandan beni ele geçiremezse şatoya el koyamayacak ve kendini koruması gerekecek. Eğer istersen, somadan Gwendolyn'e karşı beni takas etmeyi bile önerebilirsin. Bu, onun kıza iyi davranmasını sağlayacaktır." Will'in düşünmesine izin vermek için susm. "Sanırim Gwendolyn kızın gerçek adı değil, ha?"

"Adı Aiyss," dedi dikkati dağılan Will. Orman'm söyledikleri, kulağa mantıklı geliyordu. Yakalanmalari halinde Keren'in onlari hayatta tutmak için hiçbir nedeni kalmayacaktı. Ancak

Orman'la ikisi kaçabilirlerse, Orman'ı pazarlık kozu olarak kullanabilirdi. Aklından bunlar geçerken, adamı gerçekten de Aiyss ile takas edip etmeyeceğini merak etti. İşin o raddeye gelmesi halinde etmeye karar verdi.

"Pekâlâ," dedi aniden. "Kaçıyoruz." Durup düşüncelerini topladıktan soma süratle emirler yağdırmaya başladı.

"Eşyalarimzı toplayın," dedi Orman'a. "Yanımızda çok az şey taşıyabiliriz, o nedenle yalnızca ihtiyacınız olan eşyalan alın. Sıcak kıyafetler, kalın bir pelerin ve çizmelerinizi giyin. Arazide uyuyacağımızı sanıyorum. Ahıra gider, bizim için iki binek ayarlarim." Durup sekretere bir göz attı ve sözlerini düzeltti. "Üç binek. Xander, Lord Orman'ı fazla dikkat çekmeden hisann doğu girişine götürebilir misin?"

Avluya açılan doğu girişi, alin hemen karşısına denk düşüyordu. Ufak tefek sekreter, başıyla onayladı.

"Güzel. On dakika içinde orada olun. Atlan ahırda hazır tutacak ve sizi kapıda gördüğüm an yanınıza geleceğim."

"Soma ne olacak?" diye sordu Orman.

"Soma atlarimızı şimşek gibi cümle kapısına süreceğiz," dedi Will. Çektiği acıya rağmen Orman'ın yüzü alaylı bir tebessümle çarpılmıştı.

"Pek de zekâ gerektiren bir kaçış planı sayılmaz, öyle değil mi?" dedi. Will, omuz silkti.

"İsterseniz yerin altından gizli bir tünel kazalım ya da kıyafet değiştirelim, ne dersiniz? Yalnız o durumda tahtalıköyü boylariz. En iyisi süratle hareket edip düşmanımızı şaşırtmak. Nöbetçilerden bazılarının sizden yana olduğunu tahmin ediyorum?"

Orman, başıyla onayladı. "Bazılari bana sadıktır ama sayılan çok değil."

"Pekâlâ," diyen Will, Xander'a bir göz attı. "Onu buradan çıkar artık. Arka merdivenleri kullanın. Keren ile adamlarının harekete geçmeleri halinde, burada kapana kısılmanızı istemiyorum. Sizi bulamamalari, bize bir parça zaman kazandıracaktır. Belki de foyalarin açığa çıktığını fark etmezler. On dakika," diye tekrar etti.

Orman ve Xander, başlariyla onayladılar. Will, hızla uzandığı kapıyı hafifçe açarak dışanyı kolaçan etti. Dış salon bomboştu. Xander'in başçavuş ile adamlarini gönderdiği belli oluyordu. Hızla dış kapıya ulaşan Will, kimse var mı diye kontrol ettikten sonra dışari süzülüverdi. Koridorda in cin top oynuyordu. Diğer uçta iki nöbetçi vardı ama ilgisiz bakışlar atmak dışında, genç Orman Muhafızı'nı umursamamışlardı. Soğukkanlılıkla yürümek için kendini zorlayan Will, merdivenlere vardı ve aşağı inmeye başladı.

Son derece gergin bir ruh haliyle ana salonu geçip avluya çıktı. Tüm benliğiyle koşmaya başlamak, bir an önce ahıra varmak istiyordu. Ancak bir kez daha her şey yolundaymış gibi yürümeye, dikkat çekmemeye zorladı kendini; arada bir durup alarm verilip verilmediğini kontrol ediyordu.

Loş ahır binasına girdiğinde o kayıtsız tavri birdenbire ortadan kayboldu. Eyer ile ağızlığı kaptığı gibi Çekici'nin bölmesine koşturdu. Onun geldiğini gören Çekici ile köpek, çoktan alarma geçmişlerdi bile. Will'in eyerini vurup hızla kayışlarını bağladığı Çekici, kımıldamadan duruyordu. Olağandışı bir şeylerin olup bittiğini kavrayan köpek de harekete geçmişti.

Çekici hazır olduğunda, eyer çantasına uzanan Will, yayının parçalarını sökerek monte etmeye başladı. Hemen yan tarafta asılı bulunan ok kılıfını eyer topuzundan geçirdikten soma hayvanı bölmesinden çıkardı.

Hızla yan taraftaki bölmeleri kontrol ederek kendine iki at daha buldu. Yanında getirdiği yük beygiri güçlü bir hayvandı ama takip edilmeleri halinde geride kalacağı kesindi. Hazır durumda bekleyen savaş atlarını pas geçti. Ne Orman ne de Xander'in o koca hayvanları idare edebileceğini sanıyordu. Önceden dikkatini çeken dom bir kısrağı yanma çekti ve hayvanı eyerleyip gemledi. Söz dinleyen sessiz hayvan, yeterince hızlı gibi durmuyordu. Onu da Çekici'nin yanına bağlayarak üçüncü bir binek aramak üzere bölmelerin arasmda dolanmaya başladı.

Ahırin en ucunda uslu, gri bir at buldu. Hayvanı eyerledikten soma kısrakla birlikte kayışlarını son bir kez kontrol etti. Orman ile Xander'in atlara binerken kayıp düşmelerini istemiyordu. Hazırladığı bineklerle birlikte ahırin girişine gelerek kapılardan birini açtı ve dar aralıktan hisara bir göz attı. Doğu kapısında ufak bir hareketlenme görmüştü. Bunun, yarı açık kapının hemen içinde, gölgelerde saklanan Xander olduğunu anladı. Adamın arkasında karanlık bir şekil seçiliyordu. Onun Orman olmasını umdu; zira Keren'in adamlarından biri de olabilirdi. Kayıtsızca omuz silkti. Bunu öğrenmenin tek yolu vardı.

"Tamam," diye mınidandı. Kulaklarını dikmiş, komutunu bekleyen köpeğe dönerek, "Arkamdan gel," dedi. "Sessizce." Emir kelimesini, hayvana öğretmiş olduğu el işaretiyle destekledi. Ondan ne beklendiğini anlayan hayvan, yere otururak harekete hazır, beklemeye başladı.

Will, diğer iki atı ucuna bağladığı ipi Çekici'nin eyerine bağladı. Bir kez daha süratle kapıya yönelerek kapalı olan kanadı açtı. Sonra dönüp, seri bir hareketle Çekici'nin sırtına atlayarak midilliyi mahmuzladı.

Kısrak ve diğer hayvan kımıldamayınca, aralarındaki ip hafifçe gerilmişti. Ancak ikisi de harekete geçti ve toynaklan taşlann üstünde fıkırdayarak Çekici'nin arkasında ilerlemeye başladılar. Siyahlı beyazlı bir gölgeyi andıran köpek, Çekici'nin yanına geçivermiş, kamı yere değercesine koşturuyordu.

Xander, hisar kapısına açılan son üç basamağı inmesi için Orman'a yardım ediyordu. Sekreterinin omzuna attığı kolundan destek alan şatonun lordu, hiç de iyi görünmüyordu. Will ipi çekip atlan durdurmaya çalışırken, bir karmaşa yaşandı. Efendisinin aklındakini kavrayan Çekici, arkasındaki atlarin durması için güçlü bacaklarini adeta yere saptamıştı. Savmlup durma faslı bittikten sonra kısrağın dizginlerini yakalayan Xander, Orman sırtına tırmanmaya çalışırken hayvanı sıkıca tuttu. Will adamın kesik kesik soluduğunu duyabiliyordu. Kulağına çalınan diğer sesin adresi ise mazgallı siperlerdi. Avluda yaşanan ani karşıklık, nöbetçilerin dikkatini çekmişti. Will, eyer topuzunda asılı duran kılıftan çektiği oku, kirişin üzerine koydu. Xander'in Orman'a tek başına yardımcı olması gerekecekti. Karşılaşabilecekleri direnişi kırmak, Will'in göreviydi.

Aklından bu düşünce geçerken hisar kulesinden boğuk sesler geldi ve koşuşturmalar başladı. Efendisini küçük bir yanm daire içinde tepinerek yaramazlık yapan kısrağın sırtına itelemekle uğraşan Xander'a bir göz attı. Çekici'yi kısrağin yanına götürerek tek eliyle yayini aldı ve diğer eliyle uzanıp Orman'ı, kemerinden yakaladığı gibi - alttan ittiren Xander'in da yardı-

miyla - eyerin üstüne fıriattı. Şatonun lordu acıyla kükredi ama ata binmeyi başarmıştı sonunda. Xander ise heyecanlanmış olan diğer ahn üzengisine ayaklanm geçirmekle meşguldü.

O sırada arkalarindaki kilitli hisar kapısı çatırdadı ve içeridekiler tarafından ardına dek açıldı. Atının sırtında arkasına dönen Will, okunu kapının pervazına doğru fırlattı. Korku dolu bir çığlık duyuldu ve ardından kapı yeniden kapatıldı.

"Gidelim!" diye bağırdı Will. Kaybedecek zamanları yoktu. Mahmuzlamasıyla birlikte taşlarin üstünde tıkırdayan midillisi, iple bağlı olduğu diğer iki hayvanı da peşinden sürüklemeye başladı. Will, dönüp arkasına bir göz attı. Yan yarıya atının sırtına tırmanmış olan Xander, çaresizce hayvanın yelesine tutunuyordu. Will'in ufak tefek sekreteri düşünecek zamanı yoktu artık. Nöbetçi kulübesi hemen önlerindeydi ve nöbetçilerden biri kararsızlıkla asma köprüyü idare eden bocurgata doğru koşuyordu. Adamın kulağının dibini nişan alarak okunu gönderen Will, askerin korunmak üzere taşların üstüne kapaklanışını izledi.

Artık arkadan gelen gürültüler artmıştı. Hemen önlerinde bulıman siperlerdeki hareketlilik, Will'in dikkatini çekti. Tatar yayıyla fırlatılan kısa bir ok, Çekici'nin önündeki taşlardan sekmişti.

Çok da düşünmeden atışını yaptı ve korkuluktaki suretin avluya devrilip elindeki tatar yayının hemen yanındaki taşlara çarpmasına neden oldu.

Bir an sonra, atlarin toynaklari asma köprüde fıkırdıyordu. Heyecanlanan diğer iki atın Çekici'ye ayak uydurmasıyla birlikte, ipin de bir işlevi kalmamıştı. Cümle kapısındaki devasa

kulenin altında bulunan karanlık tünele girip, bir kez daha açık havaya çıktılar. Birkaç saniye içinde köprünün sonundaki buzlu toprağa vardılar. Önleri boştu artık. Will, tatar yaylarından atılan tek tük oklarin vızıldamalarini duyabiliyordu. Nöbetçileri gafil avlamışlardı ya da birçoğu Orman'm adamıydı ve lordlarını vurmayı reddetmişlerdi. Arkasına döndüğünde, Xander'in nihayet atının sırtına yerleşmiş olduğunu fark etti. Orman'ın hemen yanındaydı; uzun boylu asilzade, atının sırtına acıyla uzanmasma rağmen eyer topuzuna sıkı sıkı tutunmuştu.

Askerler, birkaç dakika içinde peşlerine düşeceklerdi kuşkusuz. Will, takipçileri arkalarina takıldığında olmak istediği yeri çok iyi biliyordu. Çekici'nin burnunu Grimsdell Ormam'na çevirdi ve yay çizerek arkalanin kollayan köpekle birhkte yollarina devam ettiler. Will, sert sert gülümsedi. Köpek boş yere endişe ediyordu. Hayvanlar uslu uslu Çekici'yi takip ediyorlardı ve önlerindeki yol açıktı.

YİRMİ SEKİZ

Will, Grimsdell Ormam'nin artık ona tanıdık gelen girişine yaklaştıklarında, dizginleri çekerek durdu. Diğer iki atın Çekici'nin yanına dizilmelerine izin verip Orman'ın durumunu inceledi. Şatonun efendisi, yarı kapali gözlerinde dalgın bakışlarla atının sırtında savrulup duruyordu. Ağzı kımıldamasına rağmen sesi çıkmadı.

Xander, efendisini endişeyle izliyordu. "Onu tez elden Malkallam'a ulaştırmahyız," dedi. "Bilinci kapanmak üzere."

Will, başım salladı ve başını takipçilerinin belireceği dönemece doğru çevirdi. Arkalarından geleceklerine emindi.

"Onu ağaçların iyice içine sok," dedi. "Ben burada kalıp takipçilerimize bize fazla yaklaşmamaları gerektiğini göstereceğim." Son gelişlerinde Aiyss ile takip ettikleri dar patikayı işaret etti. "Şu yol boyunca yüz metre kadar gidip yanınıza gelmemi bekleyin. Orada görüş alanından uzakta olursunuz."

Xander, duraksadı. "Ya sen?"

Will, adama gülümsedi. Ufak tefek sekreter, beklenmedik derecede cesur bir adamdı. Will, kukuletasını başına geçirip

Çekici'yi çıplak bir meşe ağacının altındaki alacalı gölgelere doğru sürdü.

"Görüş alanlarında değilim artık," dedi. Xander yine teredüt edince, ortadan çekilmesi için bir el işareti yapmak zorunda kaldı. "Yola koyulsan iyi olur. Köşeyi dönmeleri an meselesi."

Xander, başım sallayıp ona söyleneni yaptı ve Orman'ın atını arkasından çekerek, Grimsdell Ormanı'nin loş gölgelerine doğru ilerlemeye başladı. On beş metre gittikten soma, Will'in görüş alanından çıkmıştı. Tatmin olarak başını sallayan genç Orman Muhafızı, kımıldamadan beklemeye devam etti. Çekici'nin yanındaki köpek, yüzükoyun yere uzanmıştı. Hafifçe hırlayıverdi.

"Sessiz ol," dedi Will. Hayvanm kuyruğu itaatkârlıkla sallandı.

Birkaç saniye içinde kulaklari sipsivri dikilen Çekici, toynağıyla yere bir uyan vuruşu yaptı. Will henüz hiçbir şey duymamıştı. Yoldaşlarının keskin duyulanna bir kez daha şaşkınlık dolu bir saygı duydu. Çekici'nin başını okşadı. Efendisinin, uyarısını duyduğunu anlayan midilli sakinleşti.

Atlılarin yoldaki dönemeci geride bırakmalari, bir yarım dakika daha almıştı. Tamamı silahlı sekiz kişiydiler. Sürünün başını uzun boylu, tanıdık bir sima çekiyordu.

"Buttle," diye mırıldandı Will. Köpek, son bir kez belli belirsiz hınidadıktan sonra sakinleşti.

Süvariler, Will'in beklediği noktanın yaklaşık iki yüz metre ilerisinde durmuştu. içlerinden birinin avcı olduğu anlaşılıyordu. izleri incelemek için atının sırtından inmiş, yolu Grimsdell

Ormani'ndan ayıran ve takip ettikleri atlara ait izlerin açıkça görüldüğü karla kaplı açıklığı inceliyordu. Lidere orman yönünü işaret ederek yeniden atına bindi.

Buttle adamlarina ilerleme işareti verdi ama hiçbiri yerinden kımıldamıyordu. Buttle dönüp emri tekrarlayınca yükselen sesler, Will'in kulağına kadar gelmişti. Kendi kendine gülümsedi. Belli ki Buttle'in Grimsdell'in hayaletlerinden haberi yoktu. Bir an için fırsatı kaçırdığına hayıflandı. Biraz ilerlemiş olsalardı, açıklığın ortasına kadar gelmelerini bekleyip ok atmaya başlayabilirdi. Bu sayede Keren'in sekiz adamını saf dışı bırakabilirdi. Ancak sonra, bu fikri aklından çıkardı. Belki de askerlerin bazıları, istemedikleri halde peşine düşmeye zorlandıktan Orman'a sadık kalan adamlardı. Öyle değillerse bile, ne kadar tehlikeli olursa olsunlar, sekiz kişiyi soğukkanlılıkla öldürebileceğinden emin değildi. Halt'un ona seneler boyu vermiş olduğu, yeteneklerine zirve yaptıran eğitimin karşılığı bu olmamalıydı.

Gelgeldim Buttle, bambaşka bir meseleydi. Vicdansızlığı ve kötülük dolu doğası nedeniyle entrikacı taht hırsızı için değerli bir müttefik adayıydı. Will, Keren gibi adamlarin Buttle türünde adamlara ihtiyaç duyduğunun bilincindeydi. O tür zorbalar, gözünü kırpmadan öldürecek, yağmalayacak ve yok edecek adamlara gereksinim duyarlardı. Bu tür katiller, diğer adamların da aynı yolu takip etmelerini kolaylaştırirdı. Buttle'in şimdiden Keren'in başlıca hizmetkârlarindan biri olduğundan şüphesi yoktu Will'in.

Ve işte orada, okunu kirişe çoktan yerleştirmiş bekleyen Will'den iki yüz metre uzakta, atının sırtında oturuyordu.

Aralarinda uzun bir mesafe vardı ve hafif bir rüzgâr esiyordu. Will, yolun ilerisindeki çıplak gürgenlerin rüzgârda savrulduğunu görebiliyordu. Birçok okçu, bu tür bir atışa tereddütle yaklaşırdı ama Will, bir Orman Muhafızı'ydı ve iki yüz metrelik bir atış, bir Orman Muhafızı için çocuk oyuncağı demekti. Tereddüt etmesi halinde atışı kaçırabileceğinin bilincindeydi. Atışı kaçırma endişesi, çoğu zaman başarılı olabilecek atışlann bile kaçınimasma neden olurdu. Dikkat çekecek ani bir hareket yapmaksızın yavaş adımlarla yürüyen Will, hedefini vuracağından emin bir şekilde yayını kaldırmaya başladı.

Ok, güçlü sırt ve omuz kaslarıyla kolayca gerdiği kirişe rahatça oturmuştu. Silahlarına değil, hedefine odaklanarak nişan aldı. Ok ve yay, merkezinde iki yüz metre ötede atma binmekte olan Buttle'in bulunduğu resmin içinde yer alan iki ilgisiz parçadan ibaretti artık.

Yükseklik açısının mesafe için doğru olduğuna karar verinceye dek yayı kaldırmaya devam etti. O an açının doğru olduğunu *nasıl* anladığı sorulsa, verebileceği bir yanıt yoktu. Yıllardır yapmakta olduğu idmanların bir diğer sonucu olarak, içgüdüsel davranıyordu. Rüzgâri da hesaba katarak bir an hareketsiz kaldı. Sol eliyle yayı gevşek bir şekilde tutuyor, eğimli sapı başparmağıyla işaret parmağı arasında destekleyecek şekilde, hafifçe kavrıyordu. Sağ elinin işaret parmağı ağzının kenarinda dinleniyor, kertiğin üstündeki bir ve altındaki iki parmağı, kirişi ardına dek germesini sağlıyordu.

Kalp atışları ve vücut hareketlerini adeta unutarak son bir nefes aldı ve kirişin parmaklarının arasından sarsılmadan kayıp gitmesine izin verdi. Yayı kaldırmasıyla başlayan tüm bu işlem, dört saniye bile sürmemişti.

Yayın tıngırdamasıyla birlikte ok da uçuşuna başladı.

Ne gariptir ki, Will'e ihanet eden şey, yine yıllarin tecrübesi olmuştu.

Mükemmel bir atış yapmıştı aslında. Başka bir okçu tarafından yapılmış olsa, büyük bir basan sayılırdı. Ancak Will çıraklığinin son üç yılı boyunca idman yaptığı porsuk ağacından yapılma yayı değil, üç parçali bir başka yayı tutuyordu elinde. Havada iki yüz metre boyunca yol alan ok -pürüzsüz bir yay çizerek asimda havada daha *uzan* bir mesafe kat etmesine rağmen- Will'in tahmin ettiğinden bir parça çabuk inişe geçmişti. Ansızın ortaya çıkarak Buttie'ı göğsü yerine kalçasindan vurmuş, bacağın etli kısmmı yırtıp geçerek sert eyer derisine saplanmıştı.

Buttle, kalçasında aniden beliren ıstırapla bir çığlık kopardı. Ürküttüğü bineği ve etrafındaki birkaç hayvan şaha kalkmıştı. Grimsdell Ormain'na girme fikrine zaten ihtiyatlı yaklaşmakta olan adamlari, liderlerini bineğine mıhlayan okun tüylü ucuna bir göz attıktan sonra dönüp yoldaki dönemecin arkasına saklanmak için kaçmaya başladılar. Çektiği acıya ve adamlarina benzer lanetler okuyan Buttle, çaresizlikle atını çevirdi ve durumu öfkeyle kabullenerek acıdan sersemlemiş halde adamlarini takip etti.

"Hay aksi," dedi Will kaçan adamın arkasından. Crowley-nin yayla ilgili anlattıklarini hatırladı. Önce düz bir seyir ve ardından alışkın olduğundan hızlı bir düşüş. Çekici'ye dönüp, "Uzun mesafe atışlarina paydos," dedi. Hayvan, yanıt olarak kulaklarini yatırdı. Will, hafifçe oynattığı kuyruğuyla onu izleyen köpeğe döndü. Öyle ya da böyle Buttle'in vurulmuş olması, onu memnun etmiş olmalı, diye geçirdi aklından.

Bakışlarini yeniden yola çevirdi. Adamlarin onlari takibe devam ettiğine dair hiçbir işaret yoktu. Çekici'yi mahmuzlayarak ormanın içine giren patikayı takip etmeye başladı.

Diğerlerini patikanın yüz metre içerisinde, Xander'a onu beklemesini söylediği noktada buldu. Tahmin ettiği gibi komaya girmesine ramak kalan Orman, neredeyse bilinci kapali bir şekilde atının sırtında sallanıp duruyor, anlamsız sözler mıriidanıyordu.

"Durumu nasıl?" diye sordu Will, Xander'a dönerek. Ancak sorunun anlamsızlığı, açıkça ortadaydı. Sekreter, yüzünü buruşturdu.

"Fazla zamanımız yok," dedi. "Malkallam'ın nerede yaşadığım biliyor musım?"

Will, başini iki yana salladı. "Ormanın merkezinde olduğunu tahmin ediyorum," dedi, "ama merkezin yerini tam olarak bilmiyorum."

Xander, tedirgin bakışlarini efendisine çevirerek, "Bir şeyler yapmamız gerek," dedi endişeli bir sesle.

Bir çözüm yolu arayan Will, çaresizce etrafına bakındı. Orman Muhafizı sezgilerine rağmen, dar ve birbirini kesen patikalardan oluşan bu karmaşık ormanda günlerce oradan oraya sürüklenebileceklerirün farkındaydı. Ancak harcayacak günleri yoktu. En iyi ihtimalle birkaç saatleri vardı. Muhtemelen daha da az.

Bakışlari, başım yana eğmiş sabırla oturduğu yerden onu süzen köpeğe kaydı. Belki de bir şansımız vardır, diye düşündü.

Xander'a, "Haydi gidelim," dedikten sonra Çekici'yi dürterek Aiyss'le bir gün önce geçmiş olduklari patika boyunca ilerlemeye başladı. O kısa süre zarfında ne çok şey oldu, diye geçirdi aklından. Hiç de tekin görünmeyen kapkara bataklığın kıyısından dolanıp Aiyss'in yanık otlan bulduğu noktaya geldiler. Will durup atından indi. Bir anlık tereddüdün ardından Xander da onu takip etti. Yerdeki yanık izleri dikkatini çekmişti.

"Buna neden olan şey nedir?" diye sordu. Will, ona Aiyss'in devasa gölge oyunu hakkındaki teorisinden söz etti. Xander'in yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi ama yine de düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Evet, haklı olabilir," dedi. "Yalnız o tür bir hile için mükemmele yakın bir merceğe ihtiyaç olduğunu unutmayalım."

"Mercek mi?" diye sordu Will.

"Işık demetini yaratacak olan odaklanma cihazı. Bu çapta bir görüntü için gereken büyüklükte bir merceğe hiç denk gelmedim ama inşa edilebileceğine inanıyorum."

"Koskocaman bir ışık kaynağına ihtiyacın olması da cabası," dedi Will ama ufak tefek adam, onun bu itirazını omuz silkerek karşıladı.

"Şey, ışık elde etmenin birçok yolu var," dedi. "Beyazkaya aracılığıyla örneğin."

"Beyazkaya mı?" diye sordu Will. Bu kelimeyi ilk kez duyuyordu. Xander, bir kez daha başını salladı.

"Üstüne su döktüğünde yanıcı bir gaz salgılayan, gözenekli bir kaya türüdür. Salgıladığı gaz, yanarak güçlü beyaz alevlere dönüşüyor. Çok da sıcak... tıpkı şu yanık izlerine neden olan

şey gibi." Kendi kendine birkaç kez başını salladı. "Evet, bana kalırsa bu beyazkayanin işi. Ne yapmayı planlıyorsun?" diye ekledi.

Will'in parmaklanin şıklatmasıyla yaninda bitiveren köpek, gözlerini konumnu beklediği efendisine dikti.

"Burada bir tür lamba oluşturulmuşsa, lambanın bakımını yapan birileri de olmalı diye düşünüyorum. Köpek bu kişilerin kokularini takip edebilir. Onlan bulabilirsek, şu büyücünün sığınağına da ulaşabiliriz."

Kulaklarini kaşıdığı köpeğe, etraflarindaki toprağı işaret ederek, "Bul onları," dedi.

Hayvan işe koyularak bataklığın kıyısındaki toprağı koklamaya başladı. Birkaç dakika sonunda yanlarindan iyice uzaklaşmıştı. Hayvan birden durdu ve bumu toprağa yapışmış halde, patilerinden birini havaya kaldırdı. Aynı noktayı birkaç kez kokladıktan sonra kesik kesik havlayarak sahibine haber verdi.

"Aferin kızıma!" diye seslendi Will. Xander'in yüzüne şüpheli bir ifade oturmuştu.

"Bir geyik ya da porsuk kokusu almadığını nereden biliyorsun?" diye sordu. Will, bakışlarini Xander'a dikti.

"Daha iyi bir fikrin varsa söyle."

Xander, özür dilercesine bir el işareti yaptı. "Hayır, hayır. Devam edelim," dedi kibarca. Will, bakışlarını köpeğe çevirdi. İtaatkâr hayvan, her zamanki gibi efendisini izliyor ve yeni komutlarini bekliyordu. Will, onun yanına gidip kokuyu bulduğu noktayı işaret etti ve emrini verdi: "Takip et."

Ona tek bir havlamayla karşılık veren köpek, yerinden fırlayıp koşmaya başladı. Birkaç metre gittikten sonra durup arkasını döndü ve efendisine bir göz attı. Bir kez daha havladı. Ne söylemeye çalıştığı anlaşılıyordu. *Geliyorsan gidelim. Fazla zamanımız kalmadı.*

Hızla bakışan Will ile Xander aceleyle atlarına bindiler. Xander, bir kez daha Orman'ın bineğini çekmesini sağlayan ipin ucundan tuttu ve yol boyunca orayı burayı koklayıp ormanın tekinsiz derinliklerine doğru yol alan köpeği takip etmeye başladılar.

YİRMİ DOKUZ

Kıvrıla kıvrıla ilerleyen patika, sanki aynı yoldan geri dönüyor gibiydi. Yan yolları ve yol ayrımlarını gören Will, köpeğin gerçekten de bilinçli bir şekilde ilerleyip ilerlemediğini merak etti. Öylesine çok seçenek, gidebilecekleri o kadar fazla yol vardı ki önlerinde. Kokuya odaklanan hayvan, mutlaka bir şeylerin peşinden gidiyor olmalıydı ama neyin? Xander'in haklı olabileceğini fark etti. Ormanın içine dalmış, bir porsuk ya da başka bir hayvanı takip ediyor da olabilirlerdi.

Yön bulma konusunda yetenekli olmasına rağmen, Will'in tamamen kaybolması çok da zaman almamıştı. Geçtikleri yollardan geri dönebilmeleri için çok uğraşması gerektiğinin farkındaydı. Orman'ın hayatı, tamamen köpeğin insafına kalmıştı. Xander'in endişeli bakışlarından sekreterin de bu durumun bilincinde olduğunu biliyordu. Aralarinda bir konuşma geçmemişti. Korkulanini dile getirmenin bir anlamı yoktu. Zaten karanlık ormanın belirsiz doğası da insanı konuşmaktan alıkoyuyordu. Grimsdell, adeta karaktere bürünmüştü. Karanlık, kasvetli ve tehdit edici kimliğiyle atlıları bunaltıyor, yalnızca tek tük denk geldikleri açıklıklardan gökyüzü görününce etkisi azalıyordu.

Will'in tahminine göre bir saatten fazla ilerledikten sonra, üçlü bir yol ayrimina gelmişlerdi. Köpek, yola çıkmalarindan bu yana ilk kez tereddüt etmişti. Sağa giden yola girip birkaç metre ilerledikten soma durmuş ve kararsız bir ifadeyle patisini kaldırmıştı. Hemen arkasından etrafını koklayarak dönmüş ve soldaki yolun önüne gelmişti.

'Tanım," dedi Xander usulca, "kokunun izini kaybetti." Kapah gözleri ve eğik başıyla yahızca ellerinden geçirip eyer topuzuna bağladıklari bir ip sayesinde atinin sırtında durabilen efendisine korkuyla baktı. Ne yöne gideceklerini bilmeden kalakalmalan halinde Xander, bunun Orman'm sonu olacağını biliyordu.

Serzenişte bulunurcasına Xander'a ters ters bakan köpek, hafifçe havlayıp deminki kararsızlığından eser kalmamışçasına soldaki patikaya girdi. Will ile sekreter, atlarını mahmuzlayarak hayvanı takip ettiler. Dolambaçlı yol boyunca elli metre kadar gitmişlerdi ki, Will'in kulağına Xander'in çıkardığı şaşkınlık nidası çalındı.

Başını kaldırdığında -o ana dek dikkatini köpeğe vermişti- korku dolu çığlığa neden olan şeyle karşı karşıya geldi. Önlerindeki patikanın yanında bulunan kazığa bir kafatası geçirilmişti. Hemen altındaki yosun kaplı, kaba levhada kadim harflerle anlaşılmaz bir mesaj yazılıydı. Kelimeler okunmuyordu belki, ama verilen mesaj çok açıktı.

"Bu bir uyan," dedi Xander.

Will, okunu kirişin üstüne yerleştirdi.

"Öyleyse kendini uyanimış say," dedi kuru bir sesle. "Şahsen birilerini pusuya düşürecek olsam, yapacağım son şey onlara önceden haber vermek olurdu."

Kafatasmı yakindan incelemek için öne doğru eğildi. Kemikler yıllar içinde sararmıştı. Tam olarak bir insana ait değildi zaten. Alt çenesi insan çenesine göre daha çıkık gibi duruyordu ve ağzın her iki yanında uzun, sivri köpek dişleri sıralanmıştı.

Will, sabırsızlıkla bekleyen köpeğe yola devam etmesini işaret etti. Patika boyunca ilerleyen hayvan, birden öne atıldı ve şimşek hızıyla köşeyi dönerek görüş alanlarından çıkıverdi.

Will'in işaretiyle hızlanan Çekici de köpeğin arkasından köşeyi döndüğünde...

...kendilerini koyu renkli ahşaptan inşa edilip çatısına samanlar atılmış, tek katlı sağlam bir yapının yer aldığı geniş bir açıklıkta buldular. Arkasından tıkırtılar eşliğinde gelen diğer iki at da Will'in yanında durmuştu.

"Geldik sanırım," dedi Will usulca. Xander'in açıklığı tarayan gözleri, bir yaşam belirtisi arıyordu.

"Iyi de Malkallam nerede?" dedi.

Hemen arkasından açıklığın ötesindeki ağaçlarin içinde bir hareketlenme oldu ve etraflanin saran ormandan, büyücünün adını duyup gelmişçesine, birtakım suretler çıkmaya başladı.

Yaklaşık otuz kişi olmalıydılar. Will, onlarda bir gariplik olduğunu fark etti. Sanki... doğru kelimeyi arayarak duraksadı. Gördüklerinden emin olamıyordu. Geniş açıklık bile belli belirsiz, loş bir ışıkla aydınlanıyordu ve etraftakiler gerçekten insansa, arkalarindaki karanlık ormanın yoğun gölgeli kısmında bekliyorlardı. Xander hızla nefes alarak usulca konuştu.

"Şunlara baksana," dedi. "Insan mı bunlar?"

Will, neden duraksadığını birden anlayıverdi. Evet, insan-

lar, diye geçirdi aklından. Ancak normal insanlarin ürkütücü birer kopyası gibi duruyorlardı. Vücutları şekil değiştirerek çarpılmıştı. Bir çocuktan daha uzun olmayan birkaç tanesi cüceleri andiryordu. Bir diğer grup aşın uzun boylu ve inceydi. İçlerinden biri bir devi andiryordu. En az iki buçuk metre boyunda olan adamın göğsüyle omuzlan muazzam genişlikteydi. Solgun beyaz bir teni vardı ve başındaki birkaç san tüy dışında, tamamıyla keldi.

Bir başka grup eğri büğrü, çarpık vücutlarini ayakta tutmaya çalışıyordu. Öne doğru attıkları sarsak adımlarla acı içinde yürümeye çalışan birkaç kambur göze çarpıyordu.

Yüz yüze geldikleri otuzu aşkın insan arasında tek bir normal kişinin bile bulunmayışı, Will'in boğazının kurumasına yol açmıştı. Tüm bunlar Malkallam'ın kara büyülerinin sonucu olmalı, diye düşündü. Zihni bu düşünceyle meşgulken, baygın Orman'ı buraya getirmekle hata ettiklerini düşündü. İnsanlann bedenlerini böylesine çirkinleştiren bir büyücünün, şatonun efendisine yardımcı olmayacağı açıktı.

Yaratıklar, ağaçlann içindeki gölgelerden çıkmalarinin ardından, sessiz bir emre itaat ediyormuşçasına olduklan yerde kalakalmışlardı. Will, köpeğin usulca arka ayaklarının üstüne çöktüğünü fark etti. Çekici'nin göğsünden yükselen alçak uyarı hırıltısını hissedebiliyordu. Çıkmaz sokağa girmişiz, diye düşündü. Büyücü ortalarda gözükmüyordu, açıklıktaki şekilsiz yaratıklardan biri değilse tabii; ki öyle olduğunu hiç sanmıyordu. O ana dek büyücü hakkında tüm gördüklerine ve duyduklarına bakılırsa, Malkallam'ın bu... yaratıklardan biri değil, onlarin yaratıcısı olması gerekirdi.

"Orman Muhafızı..." diyen Xander'in kısık sesi, korkudan çatallanmıştı. Will başını yana çevirince, ufak tefek adam başıyla açıklığın öte yanını işaret etti. Onun bakışlarını takip eden Will, korkudan boğazının düğümlendiğini hissetti.

Solgun bir dev, ağır ve hantal adımlar atarak, onlara doğru geliyordu. İlerledikçe, yoldaşlarından da hafif, sözsüz bir teşvik mınıtısı yükseliyordu. Will, eyer topuzu boyunca yatırmış olduğu yayını kirişte hazır ettiği okuyla birlikte hafifçe kaldırdı.

"Bu kadar yeter," dedi usulca. Dev, aralarindaki mesafenin neredeyse yansını geride bırakmıştı. Bir adım daha attı. Açıklığın ortasına varmıştı artık. Will, onun daha fazla yaklaşmasına izin veremezdi. O kocaman elleriyle üçünü birden parça parça etmesi işten bile değildi. Muhtemelen atlarını da.

"Dur," dedi giderek çatallanan sesini bir parça yükselerek. Başını kaldıran devle göz göze geldiler. Will, Çekici'nin sırtında omruyor olmasına rağmen, gözleri adamla aynı hizadaydı. Dev, yüzünü buruşmrdi. Bir adım daha atmaya hazırlanan kasları gerilmişti. Will, okunu kirişe yerleştirip içgüdüsel bir şekilde devin kalbine nişan aldı.

"İstediğin kadar iri ol, bu ok bu mesafeden vücudunu delip geçer," dedi; kasıtlı olarak yumuşak bir ses tonu kullanmıştı.

Yaratık, duraksadı. Yüzü iyice asılmıştı. Şaşkınlık? Öfke? Korku? Hayal kırıkliği? Will, onun ne düşündüğünden emin olamıyordu. Devin kaba yüz hatlari öylesine biçimsizdi ki, bunu anlamanın bir yolu yoktu. Ancak yaratık öylece durmuş, ilerlemiyordu. Açıklığın kıyısındaki sessiz izleyicilerden toplu bir uğultu yükseldi. İlerlemesi için devi kışkırtmaya yönelik miydi bu? Yoksa durması için miydi? Will bunu da bilmiyordu.

Şimdi ne olacak, diye sordu kendi kendine. Kar yeniden yağmaya başlaymcaya kadar böyle bakışacak mıyız? Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Kendi başına olsa, Çekici'nin onu buradan kurtaracağına güvenirdi. Ancak Xander ile Orman'ı öyle yüzüstü bırakıp gidemezdi.

"Orman Muhafızı, bak!" dedi Xander cansız bir fısıltıyla.

Bakışlarini, doğal olarak tüm dikkatini verdiği devden uzaklaştırdı. Xander, köpeği işaret ediyordu.

Hemen önlerinde oturmakta olan hayvan ayaklanmış, açıklık boyunca koşarak deve yaklaşıyordu. Will, ona seslenmek içm nefes almıştı ama gördüğü bir şey üzerine vazgeçip yayını gevşetti.

Koşarken, köpeğin tüylü kuyruğu hafifçe sağa sola sallanıyordu.

Dev, bakışlarini koşup yanma gelerek hemen önünde duran hayvana çevirdi. Köpeğin başı önüne düşmüştü ve kuyruğu hâlâ sallanıyordu. Iri yaratığın yüz hatları gevşedi ve dizüstü çökerek kocaman elini köpeğe doğru uzattı.

Dev, ayaklarinin dibine oturmak için hareketlenen köpeğin kulaklarını okşayıp çenesini kaşıdı. Gözleri keyiften yarı yarıya kapanan hayvan, başını hafifçe çevirip devin elini yaladı.

Ve sonra sıra, Xander'in Will'in dikkatini bu olağanüstü günde yaşanan olağanüstü bir detaya çekmesine gelmişti.

"Ağlıyor!" dedi Xander usulca. Gerçekten de, solgun beyaz yanaklardan yaşlar yuvarlanıyordu. "Baksana, bana kalırsa zararsız biri. iyi ki onu vurmadın."

"Katıldığımı söylemek zorundayım," dedi arkalarindan bir ses. "Şimdi sakıncası yoksa bana ormanımda ne aradığınızı söyler misiniz?"

OTUZ

Will, kirişi ardına dek gerili yayını kaldırarak arkasını döndü. Ve ikinci kez duraksadı.

Malkallam'ın dış görünüşüne dair hiçbir fikri yoktu. Tahmin etmesi gerekse, büyücünün fazlasıyla tuhaf bir görüntüsü olduğunu düşünürdü. Çok ince ve uzun ya da fazla kilolu biri olmalıydı. Elbette ki üstü karmaşık mistik simgelerle ya da güneş ve ay desenleriyle kaplı, kocaman siyah bir cübbe giyiyor olacaktı.

Boyunu neredeyse üç metre gösteren o sivri uçlu, uzun şapkayı da unutmayalım.

Will, elbette karşısında ondan bile kısa boylu, ince yapılı bir adam bulmayı beklemiyordu. Adanin kelleşen başı boyunca yana taradığı bir tutam beyaz saçıyla çıkık bir çenesi vardı ve burnuyla kulakları kocamandı. Kahverengi sade cübbesi, bir keşişinkini andırıyordu ve karlı havaya rağmen ayaklarına sandaletlerini geçirmişti.

Ancak en şaşırtıcı yanı gözleriydi. Bir büyücünün gözleri koyu renkli ve tehditkâr olmalı, içlerinde mistik öğelerle es-

rarli tehlikeler banndirmahydi. Karşılarinda duran adamın elâ gözleri ise şakacı bir ışıltıyla panidıyordu.

Şaşkına dönen Will, yayını indirdi.

"Sen de kimsin?" diye sordu. Ufak tefek adam, omuz silkti.

"Bana kalırsa bu soruyu soran kişi ben olmalıyım," dedi tatlılıkla. "Ne de olsa burası benim bölgem."

Efendisinin hızla kötüleşmesi nedeniyle endişelenen Xander ise kelime oyunu oynayacak durumda değildi.

"Malkallam sen misin?" diye sordu kabaca. Kısa boylu adam, başını hafifçe sekretere doğru eğerek düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü.

"Bir zamanlar o isimle anılırdım," dedi. Gözlerindeki neşeli ifade kaybolmuştu.

"O zaman yardımına ihtiyacımız var," dedi Xander. "Efendim zehirlendi."

Malkallam'm gür kaşlari çatildı ve tehditkâr bir sesle konuştu.

"Bu toprakların en dehşetli büyücüsünden yardım mı dileniyorsunuz?" dedi. "Ormanıma girip, uyan levhalarini hiçe saydıktan ve koruyucum dehşetengiz Gece Savaşçısı'nin öfkesini üstünüze çekmeyi göze aldıktan sonra, bir de benden yardım mı talep ediyorsunuz?"

"Gerçekten Malkallam'san, evet," diye yanıt verdi tehdit dolu sözlerden yılmayan Xander.

Kaşlari normale dönen büyücü, hayranlıkla başını salladı.

"Eh, oldukça cesur olduğunuzu söyleyebilirim," dedi yumuşayan bir sesle. "O takdirde. Lord Orman'a bir göz atsam iyi olacak."

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" dedi Will, kısa boylu adam atının sırtında bilinçsizce sallanıp anlamsızca mırıldanan Orman'a doğru yaklaşırken. Malkallam, küçük bir kahkaha attı.

"Elbette biliyorum. Orman Muhafızı," dedi. Will, yenilgiyi kabul ederek omuz silkti. Amma da özenli kılık değiştirmişim, diye düşündü. Önce Orman, şimdi de Malkallam neredeyse ilk bakışta anlamıştı kim olduğunu.

"Nasıl oluyor da?" diye söze başladı ama büyücü, bir el hareketiyle onu susturdu.

"Eh, simya kadar zor sayılmaz, öyle değil mi?" dedi kesin bir ifadeyle. "iki gündür ormanıma girip çıkıyorsun. Orman Muhafızlan'nın kullandığı türden bir ata biniyorsun. Elinde bir yay tutuyorsun ve kalçanda da şu büyük saks bıçağın asılı -bahse girerim ki fırlatma bıçağın da üstünde bir yerlerde gizlidir. Ayrıca pelerinin de görülmeni zorlaştırıyor. Başka ne olabilirsin ki? Bir çalgıcı mı?"

Will yanıt vermek için ağzını açtı ama konuşmayı başaramadı. Öte yandan Xander'in susmaya hiç niyeti yokin.

"Lütfen!" dedi. "ikiniz çene çalarken efendim ölüyor olabilir."

Malkallam'ın kaşlari bir kez daha çatıldı. "Bir Orman Muhafızı ile bir büyücü," dedi şaşkınlıkla, "ve çene çaldığımızdan dem vuran bir adam. *Cesur* bir herif olduğun belli."

Konuşurken Orman'ın yüzünü incelemeye başlamıştı bile. Adama dokunmak için uzandı ama boyu yetmiyordu.

"Trobar!" diye seslendi. "Bir saniyeliğine köpeği bırak ve gelip Lord Orman'ı yere indir."

Köpeği okşamaya devam eden dev, isteksizce kalkıp ayaklanni sürüyerek onlara doğru yürümeye başladı. Atının sırtından inen Xander, kendisini efendisi ile kule gibi şeklin arasına attı. Olaylarin biraz fazla hızlı geliştiğini fark eden Will de atından inmişti. Çekici ile ikisi, şaşkınlıkla bakıştılar. Küçük atı, olan bitene aldırmıyormuş gibi görünüyordu. *Ne bileyim,* diyordu sanki. *Ben yalnızca bir midilliyim.*

Trobar, yolunu tıkayan kararlı adamın önünde durdu.

"Ona zarar vermeyecek," dedi Malkallam, sabırsızca. "Yardım etmemi istiyorsanız, içeri taşınmasına izin vermeniz gerek. Böylece efendinize daha çabuk müdahale edebilirim."

Xander, gönülsüzce kenara çekildi. Öne çıkan Trobar, Orman'ı eyere bağlayan ipleri gevşeterek baygın adamı kollarina aldı. Şimdi ne yapayım, der gibi baktığı Malkallam, açıklıktaki kulübeyi işaret etti.

"İçeri, çalışma odama götür onu."

Bilinci kapalı adamı tüy gibi hafifmişçesine taşıyan Trobar, yola koyuldu. Xander atını onun hemen yanında sürüyor. Will ile Malkallam ise arkalarından geliyordu.

"Köpeğine çok ilginç bir tepki verdi," dedi büyücü. "Küçükken, köylüler tarafından sürülmeden önce bir çoban köpeği varmış. Tek arkadaşı oymuş. Sanırim köpek öldüğünde kalbi kırimış zavallının."

"Anlıyorum," dedi Will. Aklına gelen en güvenli yanıt buydu. Malkallam, çocuğu dik bakışlarla süzdü. Ne kadar da genç, diye düşündü ama ne büyük bir sorumluluk üstlenmiş. Orman Muhafızı'na çaktırmadan kendi kendine gülümsedi ve verandadaki kanepeyi işaret etti.

"Ben Lord Orman'ı muayene ederken, içeride bulunmanıza gerek yok," dedi. Başını sallayan Will, kanepeye yöneldi. Ancak Xander, yerinden kımıldamamıştı.

"Ben de geliyorum," dedi. Ses tonu tartışma kabul etmeyeceğini gösteriyordu. Malkallam aldırmadığını belirten bir el işareti yaptı.

"Nasıl istersen ama sonuçta efendini buraya getiren sensin. Ona bir zarar vermemden korkman için artık çok geç."

"Hayır," dedi Xander soğuk bir sesle. "Ben sadece..." Sustu.

Malkallam, onun cümlesini bitirmesini bekledi. Xander konuşmayınca, cümleyi o tamamladı: "...ona bir şekilde zarar vermemden korkuyorsun."

Xander, omuz silkti. Aynen öyle düşünüyordu ama yardım istedikleri büyücünün karşısında bunu dile getirmenin akıllıca olmadığını fark etmişti.

"Yalnızca seni izliyor olacağımı bil," dedi acemice. Elini kalçasındaki hançere götürdü ama görüntüsü silah kullanmayı bilmediğini belli ediyordu. Malkallam, gülümsedi.

"Efendin seni görse eminim gurur duyardı. Ona zarar vermek istersem, önce seni bir kurbağaya çevirmem gerekecek."

Büyücüyü şüpheli gözlerle birkaç saniye süzen Xander, adamın şaka yaptığına karar verdi. Muhtemelen. Tek kelime daha etmeden Malkallam'ın ardından içeri girdi.

Kanepeye oturan Will, sırtını memnuniyetle kulübenin kaba kütük duvarlarına yasladı. Saçakların altından henüz sızmaya başlayan güneş, gerinmek üzere uzattığı ayak ve bacaklarını ısıtıyordu. Birden yorulduğunu hissetti. O gün yaşanan hızlı gelişmeler, şatodan kaçışları, Malkallam'ın sığınağını arama-

lan ve arkasından büyücüyle tanışmaları, vücudunda adrenalin patlamalari yaratmıştı. Artık yapacak bir işi kalmayınca kendini son derece bitkin hissetmeye başlamıştı.

Malkallam'ın topraklarının diğer sakinleri, Will'i izlemeye devam ediyordu. Will, tehdit içermeyen merak dolu bakışlara aldırmamak için büyük çaba harcıyordu.

Kapıdaki hareketlenmeyi fark edince başını çevirdi. Dev Trobar, kulübeden çıkmıştı. Açıklık boyunca bakındı ve bıraktığı yerde durduğunu gördüğü köpeğin yanına yürüdü. Dizüstü çökerek köpeğin başım okşadı. Keyifle gözlerini kapatan hayvan, başım Trobar'in işini kolaylaştırmak için öne doğru uzatmıştı.

"Köpek!" dedi Will, niyetlendiğinden biraz daha sert bir sesle.

Gözleri açılan hayvan, birden alarma geçti. Will, hemen yanındaki verandayı işaret ederek, "Buraya gel," dedi.

Ayağa kalkan köpek silkindi ve yumuşak adımlarla açıklık boyunca koşmaya başladı. Trobar'a bir göz atan Will, şekilsiz yüze yerleşen kederli ifadeyi fark etti.

"Neyse," dedi köpeğe. "Haydi kal orada bari."

Hayvanın dönüp yanma gelmesiyle birlikte devin yüzüne yerleşen tebessümü fark etti. Bitkinlikle gözlerini kapattı. Aiyss konusunda ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

OTUZ BiR

Avludaki bağrişmalar ve toynaklarin taşların üzerinde çıkardığı tıkırtılar, hisar kulesindeki Aiyss'in kulağına kadar gelmişti. Tam zamanında pencereye varmış ve üç atlının son hızla asma köprüden geçişlerini izlemişti.

Bir bakışta tanıdığı Will, kaçarken yaptığı atışla tatar yayı kullanan bir askeri duvarlardan devirmişti. Hemen arkasından biri atın üzerinde çuval gibi duran iki süvari geliyordu. Aiyss, şaşkınlıkla "çuvalın" Orman olduğunu fark etmişti.

Ne yapıyordu bu adam böyle? Nöbetçilerin tepkilerinden de anlaşılacağı üzere, belli ki kendi şatosundan kaçıyordu. Düşüncesi bile ne kadar saçmaydı!

Will de Orman'ın yanındaydı. Aiyss, yüzünü buruşturdu. Will, hiç de baskı altındaymış gibi görünmüyordu. Hatta tam tersine, atlıların başını çekiyordu. Aiyss'in aklından bir an için Orman'in gerçekten de bir kara büyü ustası olduğu ve Will'i büyülediği ihtimali geçti. Ancak bu düşünceyi hemen aklından çıkardı. Birçok eğitimli insan gibi, o da büyüye ya da sihre inanmıyordu.

Ancak bu durum başka nasıl açıklanabilirdi ki?

Toynak sesleri uzaklaşmış ve yaygara kesilmişti artık. Duvarlar, kaçaklarla arasına girmişti. Aiyss, pencerede kalıp dışanyı izlemeye devam etti. Birkaç dakika içinde atlı bir takip grubu oluşturulmuştu. Grubun uzun boylu liderini gördüğünde, yüzüne düşünceli bir ifade oturdu. Gözü adamı bir yerden ısırmasına rağmen, bağlantıyı bir türlü kuramıyordu. Odasındaki ikili kanepeye oturdu. Aklına gelen ilk şey, giyinip hızla aşağı inmek ve olan biteni öğrenmek olmuşum. Sör Keren'le konuşmanın en doğru hareket olduğuna karar verdi. Hemen sonra kendini tuttu. Leydi Gwendolyn, bu şekilde davranmazdı. Kadin yeni saç stilleri, ayakkabılar ya da kıyafetlerle ilgili olmayan hiçbir meseleyi umursamayan, kuş beyinli bencil soylunun tekiydi.

Aynca Will Barton denen şu çalgıcının şatoya giriş çıkışıyla ilgilendiğini belli etmek, pek de iyi bir fikir olmazdı. Çalgıcı, kadının ait olduğu sosyal sınıfın çok altındaydı.

"Lanet olsun!" dedi avucunu Gwendolyn'e hiç de yakışmayan bir hareketle sehpaya vurarak. Birden aklına bir fikir geldi. Şahsen çok meraklı bir tablo çizemezdi belki ama hizmetkârlari için böyle bir kısıtlama yoktu. Kararlı bir ifadeyle ayağa kalktı ve dairesinin girişine açılan kapıya yöneldi.

Sessizce aralarinda konuşan hizmetçileri, yeni ütülenmiş bir kıyafet yığınını katlayıp yerleştirmekle meşguldü. Bir köşede oturan Max, elindeki metae gömülmüştü. Aiyss birden yanlarinda beliriverince, birden şaşkına dönerek ayağa fırladılar. Kabul odası penceresiz bir iç oda olduğundan, ne az önce avluda gerçekleşen olaylari görmüş ne de gürültü patırtıyı duymuşlardı.

Aiyss, sabırsız bir hareketle hizmetkârlarına rahatlamalarını işaret etti.

"Oturun, oturun," diyerek, sandalyelerden birinin koluna tünedi.

"Lord Orman," dedi düşünceli bir ifadeyle, "yanında çalgıcı Barton'la birlikte az önce şatodan ayrıldı. Kaçıyor gibiydiler. Duvarlardaki adamlar, onlari durdurmaya çalıştılar. Birkaç dakika içinde bir atlı grubu peşlerinden yola çıktı."

Hizmetkâr olmasına hizmetkârlardı ama son birkaç gün içinde Will ile hanımlari arasında yaşanan birçok tartışmaya kulak misafiri olmuşlardı. Aynca normal hizmetkârlardan daha akıllı olduklari da bir gerçekti; Dışişleri'nde çalışabilmeleri için gereken bir özellikti bu.

"Lord Orman neden kendi şatosundan kaçsın ki?" diye sordu Max.

"Ve Barton ona neden yardım etsin?" diye ekledi kıdemli hizmetçi Victoria. Will'in gerçek adını asla kullanmamalari ve çocuğun bir Orman Muhafızı olduğundan kesinlikle söz etmemeleri gerektiğinin hepsi farkındaydı. Aiyss, başını salladı.

"Biliyorum. Çok garip görünüyor. Max, senden ana salona inmeni ve neler olup bittiğini öğrenmeni istiyorum. Kendini fazla belli etme, yalnızca etrafı şöyle bir kolaçan et ve bak bakalım kulağına neler çarpıyor."

"Emredersiniz leydim," diyerek ayağa kalkan adam, sehpanın üzerindeki tüylü şapkasını alarak kapıya yöneldi.

"Max," diye seslendi Aiyss. Teşrifatçı kapıda durdu.

"Buyrun leydim?"

"Çeneni sıkı tut." Başını sallayan Max, kapıyı arkasından usulca kapatarak ayrıldı. Aiyss, hizmetçileri Victoria ile Sandra'nın beklenmedik gelişmeler hakkında konuşmaya can attıklarını görebiliyordu. Ancak elde daha fazla bilgi olmadan aynı konuların üstünden tekrar tekrar geçmeye de niyeti yoktu. Düşünceleri her defasında onu aynı can sıkıcı çıkmaz sokağa götürecekti. Kızlara hafifçe selam vererek odasına döndü. Kendi aralarında konuşabilirlerdi.

Yalnız kalır kalmaz, odayı arşınlamaya başladı. Tüm engellemelerine rağmen neler olup bittiğine dair fikir üretmekten kendini alıkoyamıyor; mantıklı senaryolar üretmeye çalışıyordu. Will belki de Orman'ın neyin peşinde olduğunu anlamak için adamın müttefikiymiş gibi davranıyordur, diye düşündü. Ancak bu fikri hemen aklından çıkardı. Will'in o zaman dek anlattıklarına bakılırsa, Orman'la ikisi, birbirlerinden tiksiniyorlardı. Yani bir anda şato lorduna kendisini sevdirip adamın güvenini kazanması, imkânsız görünüyordu.

Ya Orman Will'i ilaçla uyuşmuyorduysa? Orman'in büyü ve iksir kitapları okuduğunu -Will'den duydukları sayesinde- biliyordu. Ancak sonra, bu fikri de mantıklı bulmadı. Will, hiç de ilaç almış gibi görünmüyordu. Aiyss'in de fark etmiş olduğu üzere, ekibin başını çekiyordu.

Sinirlenerek bulmacayı çözmekten vazgeçti. Sandalyesinin yanındaki masada bir nakış işi duruyordu; tam da Leydi Gwendolyn'in ilgisini çekecek türdendi. Nakısı eline aldı ve iğneyi kumaşa batirp çıkarmaya başladı. Ne yazık ki böyle işlerde Leydi Gwendolyn kadar yetenekli değildi. Birkaç gönülsüz kelebek kanadı denemesinin ardından, iğneyi kazara başparmağına batirmış olmanin da etkisiyle küfirederek, elindeki işi bir kenara fırlattı.

Zaman çok yavaş akıyordu. Acı verecek kadar yavaş. Max, yaklaşık bir saat kadar sonra dönmüş, Aiyss'in bildiklerinden fazlasını öğrenememişti. Şato Lord Orman, sekreteri Xander ve çalgıcı Barton'un bir sebeple şatodan kaçtıklari haberiyle çalkalanıyordu. Böyle bir şeye neden gerek duyduklanın kimse bilmiyor gibiydi. Askerlerin onlari niye durdurmaya çalıştığı da bilinmiyordu. Çalgıcı, kaçış sırasında Keren'in duvardaki askerlerinden birini vurmuş, ağır yaralanan adam, şatonun revirinde tedavi altına alınmıştı.

"Tüm ahali bizim kadar şaşkın leydim," dedi Max. Başını sabırsızlıkla sallayan Allys, yeniden odayı arşınlamaya dönmüştü. Ondan başka bir şey istenip istenmediğinden emin olamayan Max, tereddütle öksürdü.

"Başka bir arzunuz var mı leydim?" diye sordu ve Aiyss özür dilercesine teşrifatçısına döndü.

"Hayır, yok Max. Teşekkürler. Çıkabilirsin."

Max odayı henüz terk etmişti ki kapı yeniden vuruldu.

"Girin," diye seslendi Aiyss ve kapı açılıp içeri Sör Keren girince, şaşkına döndü. Max'in ona unuttuğu bir şeyi söylemek üzere döndüğünü sanmıştı. O nedenle afalladı ve Leydi Gwendolyn'e geçiş yapması, bir iki saniyesini aldı. Keren'in bu geçişin farkına varip varmadığından emin değildi.

"Buyurun, Sör Keren," dedi kirpiklerini kırpıştırarak, "bu ne güzel sürpriz! îçeri girsenize!" Sesini yükselterek giriş salonuna seslendi: "Max, bize biraz şarap getir lütfen! Şu kaliteli beyaz Galya şarabından olsun."

Max, şarabı almak için hızla sehpaya uzanırken içeri giren Keren etrafına bakmıyor. Leydi Gwendolyn'in dünyasını oluşturan elbise, başlık, makyaj malzemesi ve ayakkabı yığınlarını inceliyordu. Aiyss, ateşin başındaki sandalyeyi işaret etti.

"Sizi böyle rahatsız ettiğim için özür dilerim, leydim," diye konuşmaya başladı Keren ama kadın derhal atılıp sözünü kesti.

"Şey, rahatsızlık veriyor sayılmazsınız Sör Keren, hem de hiç. Tam tersine, sizin gibi genç ve yakışıklı bir şövalyeyle sohbet etmek, bendenize mutluluk verir." Yüzüne yapmacık bir gülümseme oturtan Aiyss, "Bundan nişanlım Lord Farrell'a söz etmezseniz sevinirim," diye ekledi.

Keren, başını hafifçe eğerek, "Sırrınız benimle güvende, leydim," dedi.

Max odaya girip her ikisine de şarap doldururken, Aiyss de anlamsız davranışlarını sürdürüyordu. Keren'in, onu dikkatle izlediğini fark etmişti. Nihayet nefes almak için konuşmaya ara verdiğinde. Keren konuşabildi.

"Leydi Gwendolyn, bir saat kadar önce yaşanan gürültü patırtıyı duydunuz mu acaba?"

Aiyss, adamın söylediklerine şaşırmış gibi yaparak, gözlerini iri iri açtı. "Evet, doğrusunu isterseniz duydum! Hem de ne gürültü patırtı canım. Bağırıp çağıran adamlar ve dörtnala koşan atlar. Ne curcunaydı öyle! Uşağım Max, nöbetçilerden birinin yaralandığını iddia ediyor, aslı astarı var mıdır acaba?"

"Evet, korkarim var. Neyse ki iyileşeceği bilgisi elime ulaştı," dedi Keren. Dirseklerini merakını bastırircasına dizlerinin arasına sıkıştıran Aiyss, hevesle öne uzandı.

"Neler oluyor Sör Keren? Hırsız mıydı o kaçanlar? Yoksa haydutlarin saldırısına mı uğradık?"

Keren, başını kederli bir ifadeyle salladı. "Daha beteri, leydim. Çok daha beteri. Korkarım vatan hainleriydi."

Ağzını açarak şaşırmış gibi yapan Aiyss, arkasına yaslandı. Bir an için gerçek kimliğini ve amacım Keren'e anlatmayı geçirdi aklından. Ne de olsa üzerinde güvenilir bir izlenim bırakmıştı ve Will de adama güveniyor gibiydi. Ancak içinden bir ses, buna engel oldu.

"Hain mi dediniz, Sör Keren? Macindaw'da mı? Ne korkunç! Şato güvende mi peki?" Son soruyu yüzüne hafif bir panik ifadesi yerleştirerek sormuştu. Keren, hızla kızı rahatlatmaya çalıştı.

"Güvendeyiz, leydim. Her şey kontrolümüz altında. Ancak korkarim size önemli haberlerim var." Sustu ve gözleri fal taşı gibi açılan Aiyss, devam etmesi için bekledi. Adamın birkaç saniye daha konuşmaması halinde yüz ifadesinin öylece kilitlenip kalmasından korkuyordu.

"Babasının yerine şatonun lordluğu ile kumandanlığını devralan Lord Orman'ın aslında bir hain olduğu ortaya çıktı."

"Lord Orman mı?" dedi Aiyss.

Keren, karamsar bir ifadeyle başını salladı. "Belli ki şatoyu bahardan önce bir tskoti ordusuna teslim etmenin planlarını yapıyormuş, leydim. Çalgıcı Barton da onun suç ortağıymış."

Aiyss kendini tutamayarak, "Hayır. O..." diyecek oldu. Ancak Keren sözünü kesti.

"Korkarım ki öyle, leydim. Görünen o ki, üç haftadan beri

-yani şatoya gelişinin öncesinde bile- Lord Orman adina İskotilere mesaj getirip götürüyormuş."

Aiyss'in ağzını bıçak açmıyordu. Keren'e Will'in, baronlukta olup biten esrarengiz olaylari araştırmak üzere gönderilen bir Orman Muhafızı olduğunu söylemenin eşiğine gelmişti. Ancak şimdi, adamm bu kasıtlı yalanı yüzünden duraksamıştı.

Keren'in Orman'la ilgili söyledikleri inandırıcıydı aslında. Tuhaf görünümlü geçici şato efendisinin İskotilerle işbirliği yapması, olasılık dâhilindeydi. Ancak Keren Will'in ihanetteki rolü hakkında neden yalan söyleme ihtiyacı hissediyordu ki? Birden Aiyss, ondan yanıt beklendiğini fark etti.

"O kadar da güzel şarkı söylüyordu ki," dedi. Bunun Leydi Gwendolyn'in sarfedeceği türden akılsızca bir yanit olduğunu düşünmüştü. Keren'in kaşları hafifçe çatıldı. Adamın da onunla hemfikir olduğu yüzünden okunuyordu.

"Öyle olmasına rağmen o bir casus, leydim."

"Şey, beni bilgilendirdiğiniz için teşekkür ederim, Sör Keren. Korkunç şeyler bunlar hem de çok korkunç! Eminim nişanlım Lord Farrell da tehlikeye bu kadar yakın olduğumu duyduğunda dehşete düşecektir!"

Keren, oturduğu yerden onu başıyla selamladı. "Sizi temin ederim ki tehlikede değilsiniz, leydim. Neyse ki komployu zamanında açığa çıkardık. Tek üzüntüm, hainlerin kaçmayı başarmış olmalaridır. Avludaki gürültüler karşısında aklınız karışmış olabileceği için gelip sizi bilgilendirmek istemiştim."

"Hem de ne karışmıştı, Sör Keren. Bu düşünceli hareketinizden dolayı teşekkürlerimi kabul edin. Sizin gibi cesur ve

saygılı bir şövalyenin yanında kendimi son derece güvende hissediyorum. Ben..."

Aiyss'in sözleri, çalınan kapıyla kesildi.

"Girin," diye seslendi Keren. Ne küstahça bir hareket, diye geçirdi Aiyss aklından. tçini rahatlatmak adına huzuruna gelmiş olan o özenli şövalyeye hiç de yakışmayan bir tavır. Sör Keren'den iyice şüphe etmeye başlıyordu artık.

Mandalı gıcırdayan kapı, sertçe açıldı. içeri giren adam, fena halde topallıyordu ve sağ kalçasında kabaca sanmış bir bandaj vardı. Adamin Sör Keren'i aradığı belli oluyordu. tçeri girer girmez rapor vermeye başlamıştı.

"Herifler elimizden kurtuldu. Şu lanet olasıca ormana kaçtılar." Yüzünü çevirmesi üzerine Aiyss, elinde olmadan şaşkınlıkla irkildi.

içeri giren adam, John Buttie'dı.

OTUZ İKI

Malkallam'ın kulübeden dışarı son çıkışından bu yana, bir saatten fazla zaman geçmişti. Güneş ışığı saçakların altından uzanıp vücudunu sardıkça, kanepedeki Will de kendini uykuya bırakmıştı. Kapının mandalı çevrilip ufak tefek adam verandaya çıkınca, irkilerek uyandı. Will'in gözlerindeki soruyu fark eden Malkallam gülümsedi.

"iyileşecek," dedi, "ama biraz daha zaman kaybetmiş olsaydınız, kurtulamayabilirdi. Hizmetkârı hâlâ yanında, efendisiyle ilgileniyor." Will, başmı salladı. Xander'in iyileşinceye dek efendisinin başucundan ayrılmayacağını tahmin ediyordu.

"Uyuşturulmuş mu?" diye sordu.

Malkallam, başıyla onayladı. "Daha net söylemek gerekirse, zehirlenmiş. Orman'a *Korokor* adında berbat bir ilaç içirilmiş. Pek fazla bilinmez; şifalı bitki ve zehirleri konu alan bilindik metinlerde listelenmemiştir. Etkisini göstermesi bir hafta kadar sürer, yani Orman'ın yemeğine ya da içeceğine muhtemelen son on gün içinde karıştırimış olmalı. Küçük bir

dozu yeterlidir. Günlerce hiçbir etki görülmez ama belirtiler başladığmda, genellikle çok geç kaimmiş demektir."

"Şatodaki şifacılann bundan haberdar olmamalarina ne diyorsun?" diye sordu Will.

"Dediğim gibi, çok az kişinin bildiği bir zehir bu. Şifacılann çoğu, daha Önce adım bile duymamıştır ve duymuş olanlar da panzehir hazırlamasını bilmiyordur."

"Sen biliyor muydun?" dedi Will. Malkallam gülümsedi.

"Ben diğer şifacılara benzemem."

"Benzemediğin belli oluyor. Başına tam olarak ne geldiğini sorabilir miyim?"

Malkallam, yanıt vermeden önce birkaç saniye boyunca çocuğu inceledi. Sonra Will'e kanepede yana kaymasını işaret etti.

"Biraz yer aç da konuşalım," dedi ve Will'in yanına otururak gözlerini açıklık boyunca gezdirdi. Trobar hâlâ köpekle oynuyor, yakalayıp getirmesi için deri bir topu uzaklara fırlatıyordu. Köpek topu her getirişinde, burnunu topu aralanna sıkıştırdığı patilerinin üstüne koyuyor, arka ayaklarini havaya kaldırarak adama meydan okuyordu. Mekân sakinlerinin çoğu. Will uykudayken ortadan kaybolmuştu. Birkaç tanesi, kuyudan su çekmek ya da odun kesip dizmek gibi gündelik işlerle meşgul oluyordu.

"Eh, başlayalım o zaman," dedi Malkallam. "Benim hakkımda neler biliyorsun?"

"Bilmek mi?" diye tekrar etti Will. "Çok az şey. Bir büyücü olduğuna dair söylentileri duydum elbette. Yüz yıldan uzun bir süre önce Orman'ın atalarından birini öldüren kara büyü-

CÜ Malkallam, senin vücudunda yeniden hayat bulmuş. Evinin Grimsdell Ormam'nda olduğunu ve ormanin tuhaf görüntüler, sesler ve hayaletlere ev sahipliği yaptığını duydum. Bunlarin bir kısmina bizzat şahit oldum."

"Evet," diye düşüncelere daldı Malkallam, "birkaç gece önce ormanıma gelmiştin, değil mi? Dehşetengiz Gece Savaşçısı'ndan da korkmamıştm sanırim?"

"Korkudan neredeyse altıma yapacaktım," diye itiraf etti Will.

"Ama geri geldin."

Will'in yüzüne çarpık bir tebessüm yerleşti. "Geldim ama geceleyin değil. Gündüz geldim. Görüntülerin bir tür devasa gölge oyunu sayesinde ortaya çıktığını da o gelişimde görmüş-tük."

Malkallam'in kaşlari yukari kalktı. "Çok güzel," dedi. "Bunu nasıl akıl ettiniz?"

"Aiyss'in aklına geldi. Fenerinin durduğu noktadaki yanık otlan buldu."

"Aiyss, geçen gün seninle gelen genç kız mı?" diye sordu Malkallam. Kaşlarini çattı. "Nerede şimdi o?"

"Hâlâ şatoda," dedi Will.

Malkallam, kaşlarini çattı. "Onu orada mı bıraktınız?"

Will, yüzünü buruşturarak, "Kısa bir süreliğine," dedi. Kendini kötü hissettiği belli oluyordu ama Malkallam, yatıştırıcı bir el hareketi yaptı.

"Orada çok kalmasa iyi olur. Kulağa çok yetenekli bir genç kızmış gibi geliyor."

"Öyledir. Ancak biz senden söz ediyorduk," diyerek konudan saptıklarını belli etti Will.

Malkallam, çocuğa dönüp gülümsedi. "Evet. Eh, tahmin etmiş olduğunu sandığım üzere, büyücü falan değilim. Eskiden bir şifacıydım." Sesi efkârlı bir hal almıştı. "Doğrusunu istersen, çok da iyi bir şifacıydım." Geçmişi aklına gelince bir iki kez başını salladı. "O zamanlar hayattan gerçekten de keyif alırdım. Dişe dokunur bir işle meşgul olduğumu düşünürdüm."

"Ne oldu da değişti bu durum?" diye sordu Will.

Malkallam, iç geçirerek, "Bir ölüm olayı yaşandı," dedi. "On beş yaşında bir çocuktu; herkesçe sevilen, neşeli bir gençti. Ateşi çıkmıştı ve anne babası onu bana getirmişlerdi. Daha önce defalarca tedavi ettiğim türden bir rahatsızlığı vardı, sorunsuz bir biçimde iyileşmesi gerekiyordu. Ancak çocuğun bünyesi, kullandığım şifalı otlara yanıt vermedi. Daha da kötüsü, vücudunda alerjik bir etki yarattım ve çocuk bir gün içinde hayatını kaybetti."

Sesinin hafifçe titremesi üzerine. Will gözlerini adama çevirdi. Malkallam'ın yanağından bir damla gözyaşı süzülüyordu. Will'in bakışlarını fark ederek, kolunun tersiyle gözyaşını sildi.

"Bazen böyle şeyler olur. İnsanlar belirgin bir neden olmaksızın hayatlarını kaybedebilir."

"Köylüler suçu sana mı attılar?" dedi Will.

Malkallam, başıyla onayladı. "Hemen değil. İlk önce kulaktan kulağa fısıldanmaya başladı. Benim yerime şifacı olmak isteyen bir başka adam vardı. Dedikoduyu onun başlattığın-

dan eminim. Çocuğu ölüme terk ettiğimi iddia etti. Ziyaretime gelen insanlarin sayısı günbegün azaldı. Benim yerime yeni şifacıya gidiyorlardı."

"Hizmetleri için halktan para alıyordu, sanırim?"

Malkallam, başıyla onayladı. "Elbette. Ben de alırdım. Şifacı da olsan kamım doyurman gerekir. Ancak dedikodular aldı yürüdü. Tedavi ettiği hastaların hayatlarını kaybetmeleri halinde diğer şifacı, onlari lanetlediğim dedikodusunu yayıyordu."

"Bu çok saçma," dedi Will. "Köylülerin buna inandığını söyleme sakın?"

Malkallam, umursamaz bir tavırla omuz silkti. "İnsanların nelere inandıklarını duysan o kadar şaşırırsın ki. Genellikle atılan iftira ne kadar büyük ve olanaksızsa inananı da o kadar çok olur. *Öylesine acayip bir iddia ki, kesin doğru olmalı* inanışı geçerlidir. Her neyse, yanından geçtiğim tüm köylüler bir şeyler mırıldanıyordu. Tüm ahalinin kızgın bakışlarına hedef oluyordum ve güvenliğim için köyü terk etmem gerektiğine karar verdim. Günün birinde sessizce ortadan kaybolup Grimsdell Ormani'na geldim. Bu kulübeyi inşa etmeden önce aylarca bir çadırda yaşadım. Köylülerin peşimden ormana girmek konusunda tereddüt edeceklerini biliyordum. Ne de olsa, gerçek Malkallam'ın sığınağının burada olduğu söylenir."

"Neden onun adını aldın?" diye sordu Will. Şifacı alaycı, kısa bir kahkaha attı.

"Ben almadım ki. İnsanlar öyle yakıştırdılar," dedi. "Adım Malcolm. Ortadan kaybolmamın ardından düşünüp taşınan köylüler, böyle saçma sapan bir sonuca vardılar. Malcolm'un

gizli bir Malkallam lakabı olduğunda karar kıldılar. Oradan yola çıkarak sonraki adımlan atmalari çok da zor olmadı. Ölümden dönen kötü şöhretli bir büyücüydüm artık.

"Bu durumu kendimi korumak için kullandığımı itiraf etmeliyim. Görmüş olduğun hayalet ve hileleri girişe yerleştirdim. Grimsdell'e girme cesaretini gösterebilenler, Gece Savaşçısı'm gördüklerinde ya da çıkardığım sesleri duydukla-
rinda korkudan deliye döndüler."

"Sesleri nasıl çıkariyorsun?" diye sordu Will. "Bana sanki dört bir yandan duyuluyorlarmış gibi gelmişti."

Malcolm gülümsedi. "Evet. Oldukça başarılı bir etkisi var, değil mi? Ağaçların arasına yerleştirdiğim, içleri boş bir dizi boru kullanıyorum. Bir ucundan konuşulduğunda sesi diğer uca taşıyorlar. Üç tarafta da sesin şiddetli çıkmasını sağlayan, borazan şeklinde geniş bir zil bulunuyor. Zili genellikle boş ağaç kovuklarina saklanir. Sesin sahibi de şuradaki Luka."

Açıklığın uzak tarafında odun toplayan bir adamı işaret etti. Adamın kocaman bir göğsü vardı ama sakat ve kısa bacaklı olduğu için, yürürken garip bir şekilde sekiyordu. Omuzlarindan birinde berbat bir kambur çıkmıştı ve yüz hatları hafifçe çarpılmıştı. Sakatlığını gizlemek için denediği saç-sakal uzatma girişimi, amacına ulaşamamış gibi duruyordu.

"Harikulade bir sesi vardır," diye devam etti Malcolm. "O fıçı gibi göğsü, muazzam güçlü ve ahenkli bir ses çıkartmasını sağlıyor. Kurduğum sistem aracılığıyla son derece anlaşılır ve gürültülü bir şekilde konuşabiliyor. İnsanlarin ona yanıt vermelerine alışkın olmadığını bilmelisin. Geçen gece şu kocaman bıçağım sallayarak onu epeyce korkuttun."

"O beni daha çok korkuttu, inan bana," dedi adamin sakat vücudunu izleyen Will. "Söylesene, bu insanlan nereden buldun? Luka, Trobar ve diğerlerini."

"Onlan benim yarattığımı sandığina bahse girerim," dedi Malcolm; dudaklarina acı dolu bir tebessüm oturmuştu. Will, sıkıntılı bir hareketle kanepede yana kaydı.

"Şey... doğrusunu istersen aklıma gelmedi değil," dedi.

Malcolm'un yüzü kederli bir ifade ahnışü. "Evet. İnsanlar bazen onlari görüyor ve ayni şeyi düşünüyorlar. Benim sakat kobaylarım olduklarını. Yaratıklarini olduklarım. Canavar olduklarını... İşin ash, toplum dışma itihniş insanlar bunlar. Sıradan bir görünüme sahip ohnadıklan için köylerinden kovulan, sıradan insanlar. Dış görünüşleri, sesleri ya da hareket tarzlan, diğer insanlardan farklı. Bazılari bu şekilde doğmuş, tıpkı Trobar ile Luka gibi. Diğerleri ise birtakım kazalarda yanmış, haşlanmış ya da sakatlanmışlar. İnsanlar da onlan etraflarinda istemediklerine karar vermişler"

"Seni nasıl buldular?" diye sordu Will. Şifacı omuz silkti.

"Ben gidip onlari aradım. Trobar ilkiydi. Onu tesadüfen bulduğumda sekiz yaşındaydı. Tam on sekiz yıl önce. Çok iri olduğu için köyünden kovulmuştu. Ölmesi için onu ormana sürmüşlerdi. Köpeğini de yanında götürmek istemiş çünkü bu dünyadaki tek dostum oymuş. Çocuğun çirkin olmasına ya da biçimsiz vücuduna aldırmazmış. Trobar onu sevdiği için, o da Trobar'ı severmiş. Köpekler böyledir. Asla önyargılı davranmazlar."

"Köpeğe ne olmuş?" diye sordu Will. Yanıtı bildiğini sanıyordu.

"Trobar'ı savunmaya çalışırken köylülerden biri tarafından öldürülmüş. Trobar onun cesedini ormana taşımış ve bir süre

sonra çocuğu takip etmeyi bırakmışlar. Onu bulduğumda, köpeği okşayıp ağlıyordu. Hayvanı birlikte gömdük ve Trobar'ı alıp buraya getirdim. Daha soma, yıllar içinde aramıza daha fazla sayıda insan katıldı. Köylerinden kovulduklarina şahit olduk ve onlan toplayıp buraya getirdik. Zaman zaman şifalı otlar ve iksirler aracılığıyla sağlayabildiğim tedaviye ihtiyaçlan oluyor. Kalan zamanlarinda ise farklı bir tedavi arayışı içindeler."

"Onu da onlara sen mi veriyorsun?" diye sordu Will. Malkallam başını salladı.

"Deniyorum. Genellikle bir yere ait olduklarını bilmeleri yeterli oluyor. Onları dış görünüşleriyle yargılamayan insanlarin var olduğunu öğrenmek, rahatlamalarım sağlıyor. Tabii bu, zaman alan bir süreç. Yaralı bir vücudu iyileştirmek, zarar görmüş ruhları tedavi etmekten çok daha kolaydır."

Adamın hikâyesi hakkında birkaç saniye düşünen Will, başını salladı. "Yani neredeyse yirmi yıldır bu insanlarla ilgileniyorsun ve hâlâ bir kara büyü ustası olarak mı tanınıyorsun?"

Malcolm, omuz silkti. "Bu kısmen benim hatam sanırım. İnsanlari buradan uzakta tutabilmek için o hayaleti yarattım. Ancak son bir senede, Malkallam hikâyesini kendi çıkarina kullanabileceğini kavramış gibi duran biri daha var."

"Keren mi?" dedi Will. Malcolm başıyla onayladı.

"Öyle gözüküyor. Tüm bunlardan ne elde etmeyi umuyor olabilir acaba?"

"Bu sorunun yanıtını öğrendiğimde," dedi Will sertçe, "seni de haberdar ederim."

OTUZ ÜÇ

Buttle'in bakışlarını üzerinde hisseden Aiyss, bir an için sandalyesinde donup kalmıştı. Bu adam ne arıyordu burada böyle? Onu tanımış mıydı? Aklından geçen bu sorular nedeniyle Leydi Gwendolyn'in uçarı görüntüsünü korumak için tüm rol yapma yeteneğini devreye sokması gerekmişti.

"izinsiz girdiğim için bağışlayın," dedi Buttle kabaca. Ses tonu, bağışlanmanın aslında umurunda bile olmadığını belli ediyordu. Yeniden Keren'e döndü ama yüzü hafifçe asılmıştı. Bu kızı gözüm bir yerden ısırıyor, diye geçirmişti aklından.

"Hemen bilmek istersiniz diye düşündüm. Burada... şeyle bhlikte olduğunuzu söylediler..." Parmağıyla Aiyss'i işaret etti.

"Leydi Gwendolyn," dedi Keren. "Hanımefendi şatomuzda ağırladığımız bir konuğumuzdur. Kendileri Gortlu Lord Fanell'ın nişanlısıdır."

Keren'in sesinde bir uyarı tonu gizliydi. *Kızın önünde çok fazla şey söyleme.* **Aiyss bunu fark etmişti. Budalaca bir tebessüm takınarak gevşek elini avucu aşağı bakacak şekilde Buttie'a uzattı.**

"Sizinle tanıştığımızı sanmıyorum beyefendi," dedi. Buttle'in kızın karşısındaki kararsızlığı uçup gitmiş gibiydi. Ne yapacağını bilmeden kızın eline bakakalmıştı. Bir saray mensubu olsa, uzatılan eli dudaklarına doğru kaldırıp üstüne yapmacık bir öpücük kondurmasını bilirdi elbette, ancak Buttle'm saray âdetleriyle falan bir ilgisi yoktu. Karşılıklı konuşmadaki boşluğu dolduran kişi, yine Keren oldu.

"Leydi Gwendolyn, size yeni çalışanlarindan John Buttie'ı takdim ederim."

Buttle, nihayet Aiyss'in ona sunduğu eline bir şeyler yapması gerektiğinde karar kılmıştı. Elini öne uzatarak, kızla hiç de kibar olmayan bir şekilde tokalaştı.

"Tanıştığımıza çok sevindim," dedi tüm cazibesiyle.

"Memnun oldum," dedi Aiyss yumuşak bir ifadeyle. "Şey, Bay Buttle, hainleri takip etmişsiniz sanırim? Ne kadar da cesursunuz!" Konuşurken kirpiklerini Buttie'a doğru kırpıştırdı.

Buttle'in kaşları çatılmıştı. "Hain mi dediniz hanımefendi?" diyerek duraksadı. Keren'e doğru tereddüt dolu bir bakış attı.

"Ben de tam Leydi Gwendolyn'e," dedi Keren anlamlı bir ifadeyle, "Lord Orman ile çalgıcının şatoyu İskotilere teslim etmeyi planladıklarını anlatıyordum."

Buttle'in kaşlari iyice çatılmıştı artık. Bir an durdu ve biraz geç de olsajetonu düşüverdi.

"Şey? Ah... evet. Evet, bu doğru. Hainler, öyle ya. Şansımız var ki planlarini tam zamanında ortaya çıkardık, çıkarmasak kim bilir neler..."

"Evet, evet. Leydi Gwendolyn'in tüm detaylari duymak istemediğine eminim," dedi Keren çabucak. Buttle'in işleri

berbat etmesini istemiyordu; basitlikten şaşmamaları en doğrusuydu. Bu hızlı müdahalenin farkına varan Aiyss, Keren'in davranışının arkasında yatan nedenleri merak ediyordu. Adama gerçekleri anlatmadığı için çok rahatlamıştı. Macindaw Şatosu'nda hiçbir şey göründüğü gibi değildi.

"Aman Tanrim, Bay Buttle, siz yaralısınız!" diye bir çığlık attı birden. "Halıya kan damlatacaksınız!"

Buttle, kan sızdırmaya başlayan kaba bandaja bir göz attı. Usulca küfrederek bandajı sıkıştırmak için uzandı. O ilk meraklı bakışlarının ardindan, Aiyss'in oynadığı rolü yutmuş gibi duruyordu. Bu sayede rahat bir nefes alan Aiyss, ilk görüşmelerinin ardından geçen haftaları aklından geçirdi. O gece serbest bırakmış olduğu saçları, bugün başının etrafında bir helezon çizecek şekilde kıvrılıyordu ve başında ucuna tül takılı uzun, sivri bir başlık vardı. Bundan nefret etse de saçlarını son moda olduğunu bildiği o stilde toplamıştı. Farklı saç modellerinin kılık değiştirmede ne kadar etkili olduğunu biliyordu. Ayrıca o geceye kıyasla, üstünde bambaşka kıyafetler vardı. Sarkık kolları ve dört bir yanına iğnelenmiş mücevherleriyle dantel ve çiçeklerle süslenmiş, gösterişli bir elbise giyiyordu. O gece ise bir Haberci olarak sırtına basit, beyaz bir elbise geçirmişti.

Bunlara ek olarak bir de doğuştan kalın olan sesini tizleştirmiş. Leydi Gwendolyn gibi birine uygun, üst tabakaya has hafif mızmızlanmalarla konuşuyordu.

Sonuç itibarıyla Aiyss'in kendine güveni giderek artmaya başlamıştı. Hatta belki de biraz fazla artmıştı. Ancak bu sayede bilgi sızdırabilme şansı yakaladığına inanıyordu.

"Bunu size hain Orman mı yaptı?" diye sordu. Endişeleniyormuş gibi yaparak adamın ağzını arıyordu. Buttle, küçümseme dolu bir kahkaha patlattı.

"O kitap kurdu ha! Zavallı hayatını kurtarmak için bir kılıcı yerinden bile kaldırmaz o. Hayır, şu kahrolası çalgıcıydı beni vuran, lanet olası herif!"

"Sözlerine dikkat et Buttle," diye uyardı Keren. Bir şey anlamayan Buttle boş boş bakmaya devam edince Keren başıyla Aiyss'i işaret etti.

"Şey... kabalığımdan dolayı özür dilerim. Hanımefendi. Her neyse, o korkak küçük tavuk vurdu beni. Bir erkek gibi karşıma çıkamadı. Üç yüz ya da dört yüz metre ötede pusuya yatıp okunu bacağıma sapladı."

Hedefini tutturamamış olmalı, **diye düşündü Aiyss.** *Çok yazık.*

"Üç yüz metre mi dedin?" diye araya girdi Keren, inanmamış gibi. "Ne atışmış bu böyle."

Buttle, aldırmadığını gösteren bir işaret yaptı. Ne de olsa, her şeyi surekli abartmaya bayılırdı.

"Şey, belki de üç yüz değildir ama çok uzaktaydı. Şuraya yazıyorum, o çocuk bir çalgıcı falan değil. Öyle atış yapabilen bir çalgıcı hiç görmemiştim."

Aiyss, alarm zillerinin çalmakta olduğunu hissetmişti.

"Bana mükemmel bir çalgıcı gibi gelmişti," dedi tartışmayı tehlikeli bölgeden uzaklaştırma umuduyla. Buttle'in, Will'in bir çalgıcı olduğuna ikna olması demek, çocuğun esasında başka bir meslek mensubu olduğuna -bir Orman Muhafızı örneğin- dair ileri geri konuşmayı kesmesi anlamına gelecekti.

Zira Will'den şüphelenmesi halinde, Alyss'den de kuşkulanması an meselesi olacaktı. Keren'e döndü.

"Ne de olsa pek güzel bir sesi vardı, öyle değil mi Sör Keren?"

Keren, düşünceli bir tavırla başım salladı. Barton'un mesleğinden kuşkulanmak aklına gelmemişti. Gördüğü kadariyla çocuk, oldukça yetenekli bir çalgıcıydı.

"Bana yeterince profesyonel gözükmüştü," diye onayladı. "Köpeği de iyi eğitimliydi."

Aman Tanrim, diye geçirdi içinden Aiyss. Buttle ilgiyle başını kaldırdı.

"Köpek mi? Ne köpeğiymiş bu?"

Keren, umursamaz bir el işareti yaptı. Bunun önemli bir şey olmadığını söylemek ister gibiydi.

"Yanında siyah-beyaz çoban köpeği vardı. Sahne gösterisine katılıyordu."

Aman Tanrım, diye düşündü Aiyss yeniden. Parçalan bir araya getirmekte olan Buttle'in kaşları çatılmıştı. Usta bir okçu, hatta ustadan da ötesi. Ve şimdi de siyah-beyaz çoban köpeği. Buttle, birden öne doğru bir adım atarak parmağıyla Aiyss'i işaret etti. Kızı bir yerlerden gözünün ısırdığını biliyordu!

"Ayağa kalk!" diye emretti. Keren, telaşlı bir ifadeyle yüzünü adamına çevirdi. Buttle, aklını mı kaybetmişti ne?

Aiyss, alt tabakaya mensup birinden emir almış bir soyluya yakışacak şekilde, mağrur bir tebessümle karşıladı adamı.

"Affedersiniz, Bay Buttle?" dedi ağırbaşlılıkla. Keren'e döndü, "Gerçekten de Sör Keren, nişanlım bunu duyarsa..."

"Ayağa kalk!" diye bu kez bağırarak emretti Buttle. Ayağa kalkan Keren, elini adamının koluna koydu.

"Buttle, senin neyin var bugün böyle?"

"Yüzü tanıdık geldi. Onu bir yerden hatırlıyorum!" dedi Buttle.

Yüzündeki hafif tebessüm ve kibirli ifadeyle sakin bir görüntü çizen Aiyss, sandalyesinde oturmaya devam ediyordu. Buttle'in ayağa kalkmasını neden istediğini çok iyi biliyordu. Gizleyemeyeceği tek Özelliği, uzun boyuydu.

"Sör Keren, bu adamı dairemden çıkartır mısınız lütfen?"

Giriş salonunun kapısı açıldı ve Buttle'm bağırtılarından panikleyen Max, kafasını içeri uzattı.

"Leydim?" dedi. "Her şey yolunda mı?"

Max'in eli hançerindeydi. Aiyss sorun olmadığını belli edercesine adamına elini salladı. O an son istediği şey, bu işin kavgaya dönüşmesiydi. Elinin altında yalnızca iki silahlı adamı vardı. Bu nedenle blöfyapmaya devam etmesi gerekiyordu.

"Bizi yalniz bırak. Max. Bu kaba adamın haddini Sör Keren bildirecektir," dedi. Max, şüphe dolu bakışlarını oda boyunca gezdirdi. Göz teması kurduğu Aiyss, adamına belli belirsiz göz kırptı. Omuz silkti Max, kapıyı arkasından kapatarak içeri çekildi.

Keren, Buttle ile Aiyss'in arasında duruyordu artık. Hizmetkârinin bu saçma tavrından ötürü, öflcesinden küplere binmişti. Leydi Gwendolyn, yaklaşık bir hafta sonra şatodan ayrılacaktı. Ancak kızı alıkoyması halinde, nişanlısının peşinden geleceğini biliyordu; muhtemelen yanında silahlı adamlariyla birlikte. Planını gerçekleştirmesine ramak kalan Keren'in istediği son şey, bu tür bir çarpışmaydı.

"Buttle," dedi alçak sesle, "seni uyariyoram. Kes sesini ve burayı terk et. Hemen!"

Ancak uzun boylu, sakallı adam, daha Keren emrini bile bitirmeden başını iki yana sallamaya başlamıştı.

"O bir soylu değil!" dedi. "Daha önce gördüm onu. Eminim. Söyle de ayağa kalksın!"

Keren, özür dilercesine Aiyss'e dönerek omuz silkti.

"Belki de bu delinin suyuna gitmeliyiz. Leydi Gwendolyn," dedi ama Aiyss öfkeyle başını iki yana sallayarak, "Öyle bir şey yapmayacağım!" dedi.

Keren duraksadı; gözlerinde ani bir kuşku parıltısı belirmişti. Buttle da o esnada zihninde bulmacanın son parçasını yerine koymuştu.

"O bir Haberci!" dedi zafer dolu bir sesle. "Onu güneyde görmüştüm. Yanında da bir Orman Muhafızı vardı!"

Keren telaşlanarak, "Orman Muhafızı mı?" diye sordu ve Buttle başını birkaç kez salladı.

"Ayağa kalkmasını sağla. Göreceksin. Neredeyse benim kadar uzun boylu!"

Keren, Aiyss'e dönerek, "Gerçekten de oldukça uzun boylusunuz," dedi düşünceli bir sesle. "Lütfen Buttle'in dediğini yapıp ayağa kalkın."

Kaybettiğini anlayan Aiyss, belli etmeden iç geçirdi. Birkaç dakika daha yalan söylemeye devam edebilirdi belki ama Keren şüphelenmişti bir kere. Zarif bir şekilde ayağa kalktı ve Buttle'in nefes nefese attığı zafer dolu çığlık kulağına çalındı.

"Bu o!" dedi. "Biliyordum. Onu daha önce gördüğümü bili-

yordum. Şimdi ayağa kalkinca tanıdım. Ben ne kadar çalgıcıysam şu Barton denen herif de o kadar çalgıcı. Çocuğun, bunun yanındaki Orman Muhafızı olduğuna bahse girerim!" Hafızasını yoklayarak kulübenin dışından duyduklarini anımsamaya çalışıyordu. "Neydi adı? Will! Evet, buydu!"

"Will mi?" Bu yeni bilgi, Keren'i meraklandırmıştı. "Çalgıcının adı da Will değil miydi? Bu ne tesadüf böyle! Sanırım bize bir açıklama borçlusunuz. Leydi Gwendolyn."

OTUZ DÖRT

Will eyer takımlarını çıkarıp ilgilendiği atlan Malcolm'un minik ahırına yerleştirdikten sonra, şifacı, çocukla Xander'ı yemeğe davet etmişti.

Malcolm'un güleryüzlü ev sahipliği ve konuklarını konuşturma çabalarına rağmen, yemek oldukça sessiz geçmişti. Belli ki hâlâ endişe duyan Xander, ara ara masadan ayrılıp efendisini kontrole gidiyordu.

"İyileşecek, sizi temin ederim," dedi Malcolm, Xander'in sofradan beşinci kalkışında. Xander, Orman'ın yatak odasına açılan kapının önünde durdu.

"O senin fikrin," diyerek, Orman'ın rahat bir şekilde uyuyup uyumadığını kontrol etmek için odaya girdi. Malcolm, samimi bir şekilde gülümsedi.

"Cesur bir adam, değil mi? Bir büyücü olduğumu düşünürken bile bana meydan okumaya hazırdı," dedi. "Umarım Orman, ne kadar sadık bir hizmetkârı olduğunun farkındadır."

Kendi düşüncelerine dalıp giden Will, bir yanıt vermemişti. Malcolm, keskin bakışlarıyla çocuğa bir göz attı.

"Yiyecekler hoşuna gitmedi mi?" diye sordu.

Will, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Malcolm, yüzünü buruşturdu. "Burada basit şeyler yiyebiliyoruz tabii ama hepsi de sağlıklı yemeklerdir. Yiyecekleri kulübenin çatısında yetiştiriyoruz. Şarabı da burada, balkabağından imal ediyoruz."

Will, bir kez daha dalgınlıkla mırıldandı. Malcolm, biraz sinirlenerek devam etti.

"Tabii bazen ayının teki pencereden içeri, masaya atlıyor. Bir keresinde de kötü kalpli bir cadı çorbayı yakmıştı ama onun dışında yemeklerimiz, genellikle olaysız geçer."

"Mmmm," dedi Will ve birkaç saniye sonra, Malcolm'un üstüne dikmiş olduğu bakışların farkına vardı. Suçlulukla başını kaldırdı.

"Affedersin, ne dedin?" diye sordu. "Pek anlayamadım da."

Nihayet genç Orman Muhafızı'nın dikkatini çekmeyi başaran Malcolm, derin bir iç geçirdi.

"Hayır," dedi. "Hem de hiç anlamadın. Saçma sapan şeyler anlatıyordum ama farkına bile varmadın." Gücenmediğini belli etmek için gülümsedikten sonra ekledi: "Bir kez olsun keyifli bir sohbet etmek istemiştim de."

Will, sıkıntıyla omuz silkerek, "Affedersin," dedi yeniden. "Şu an kafam o kadar dolu ki."

"Konuşmanın faydası olabilir," diye öneride bulundu Malcolm. "İyi bir dinleyici olduğumu göreceksin. Kendiminki dışında bir ses duymak, benim için de değişiklik olur."

Will, memnuniyetle başını salladı. Almış olduğu Orman

Muhafızı eğitimi nedeniyle daima kendi başına düşünüp harekete geçmeye alışkındı. Ancak arada sırada farklı bir görüş duymanın da faydalı olduğunun bilincindeydi.

"Her şeyden önce," dedi, "Buttle'in buraya nasıl geldiğini kavrayamıyorum."

"Şatoda gördüğün adam değil mi? Orman seni çağırmadan hemen önce?"

Will, başıyla onayladı. "Evet. îşin aslı, buradan yüzlerce kilometre ötede olması gerekiyordu. Onu bir gemi dolusu Skandiyalıya köle olarak hediye etmiştim."

Malcolm'un kaşlari hafifçe çatıldı. *"Hediye* **mi ettin?" dedi.**

Will, ciddiyetle başım sallayarak, "Satmam yasalara aykırıydı," diye yanıt verdi. Malcolm, ağırbaşlı bir ifadeyle birkaç kez başını salladı.

"Elbette. Hediye etmek yasalara daha uygundur herhalde." Will'in sözlerine tepki vermesini bekledi ama beklediği olmamıştı. Çocuğun aklı, gerçekten de çok karişık, diye düşündü. Sonra ekledi: "Belki de senin şu Skandiyalilar yeniden kıyıya çıkmıştır. Bölgede hiç Skandiyalı görülüp görülmediğini soruştururum. Buradaki dostlarim, ormanın en uç noktalarina varıncaya dek ne olup bittiğini bilir ve çok az şey gözlerinden kaçabilir. Görülmeden görmenin ustası olup çıktılar."

"Burası denize çok uzak," dedi Will şüpheyle. Malcolm başını sallayarak ona katıldığını belli etti.

"Seksen kilometre kadar. Ancak kıyıdan içeri giren Oosel nehri, çok yakınlarda son buluyor. Yılın bu zamanı kıyıya çıkman gerekirse, doğu kıyısını tüm şiddetiyle vuracak olan fır-

tınalardan yeterince uzakta olmak istersin tabii," diye devam etti konuyu değiştirerek, "soru asilinda adamin buraya *nasıl* geldiği değil, neyin peşinde olduğu."

"Her ne ise iyi bir şey olmadığı kesin," dedi Will. "O bir haydut ve muhtemelen bir katil. Aiyss'in hâlâ şatoda, onun yanında olduğunu düşünmek, beni delirtiyor. Arkadaşım büyük tehlikede."

"Kızı tanımamıştır belki," dedi Malcolm. "Anlattıklarina bakılırsa, Aiyss Buttie'la son görüşmenizden bu yana dış görünüşünü epeyce değiştirmiş."

Will, başını iki yana salladı. "Sorun Aiyss'in çok uzun boylu olmasında. Etrafta bo5aı o kadar uzun olan çok az kadm var. Aiyss, sokağa çıkar çıkmaz dikkat çeker. Buttle'm onu tanıması riskini göze alamam."

Orman'in odasına açılan kapının hafifçe kapandığını duyunca başını çevirdi. Efendisinin yanından dönen Xander, çocuğun son sözlerine kulak misafiri olmuştu. Will'in uyansını Aiyss'e iletemediği için suçluluk duyuyordu.

"Eğer onu tanıdıysa," dedi, "kızı nerede tuttuklarım bulman gerekir. O lüks dairede kalmasına izin vereceklerini hiç sanmam."

"Her neredeyse onu bulup oradan çıkaracağım," dedi Will. Malcolm'un başı tereddütle iki yana sallandı.

"Kapıdan girip kızı kurtaracaksın yani, ha?" dedi. Will'in kararlı bakışlari şifacıyı buldu.

"Kendimce yöntemlerim var," dedi basitçe. Ona dikili gözlerdeki kararlılığı fark eden Malcolm, karşısında gerçekten de becerikli bir genç adam bulunduğuna kanaat getirdi.

Yıllardır ormanda inzivaya çekilmiş olsa da, dış dünyada olan bitenleri takip ediyordu. Gizemli Orman Muhafızlari Birliği'ne dair hikâye ve söylentileri de duymuşum. Hikâyelerin büyük ölçüde abartıldığını düşünmüştü. Pirenin nasıl deve yapıldığını ondan iyi kimse bilemezdi. Ancak bu kez, anlatılanların gerçeğe sandığından da yakin olduğunu anlamıştı. Bakımsız sakalını kaşıdı.

Masadaki yerini alan Xander, büyük bir iştahla kamını doyurmaya başlamıştı. Bu durum, Malcolm'un gözünden kaçmadı.

"Lord Orman'in rahatı yerinde sanınm?" diye sordu. Ağzı yiyecekle dolu olan Xander, başını evet anlamında salladı.

"Huzurlu bir şekilde dinleniyor," dedi. Özür diler gibi bir tavır takınmayı başarmıştı. "Yaptıklarin için teşekkürler," diye ekledi. Malcolm alçakgönüllülükle omuz silkti.

Will'e dönen Xander, "Şatoya dönmeyi planlıyorsan," dedi, "içeride yolunu bulabilmen gerekiyor." Malcolm'un aksine. Orman Muhafızlari hakkında daha çok bilgisi vardı ve Will'in Macindaw'un içine rahatlıkla sızabileceğinden kuşkusu yoktu.

Will, keskin gözlerini sekretere dikmişti. "Kimliğinin açığa çıkması halinde zindana atılacaktır herhalde. Macindaw'da bir zindan var, öyle değil mi?"

"Evet, var," dedi Xander. "Ancak yılın bu zamanı, zindanlan su basmış olur. Kızı kuledeki hücreye hapsedeceklerine kalıbımı basarim. Hisar kulesinin en üst katında, hemen sağda. Oraya ulaşmak, zindanlara ulaşmaktan çok daha zor. Yalnızca tek bir merdiven var, o nedenle kolayca konuyor."

Will, birkaç saniye düşündü. Xander'in söyledikleri, ku-

lağına mantıklı geliyordu. Bir zindana girmenin genellikle birkaç yolu olurdu. Ancak kule söz konusu olduğunda, işler değişiyordu.

"Şimdilik bu plandan vazgeçip arkadaşının kimliğinin açığa çıkmadığını ummaya ne dersin?" dedi Malcolm.

Ancak Will, şifacı daha cümlesini bitirmeden başını iki yana sallamaya başlamıştı bile.

"Hayır," dedi sertçe. "Aiyss'i oradan çıkaracağım. Ve bunu bu gece yapacağım."

"Ama nasıl?" diye ısrar etti Malcolm. "Mantıklı olsana. O tür bir kulenin merdivenlerinde savaşarak yukarı çıkmak için yanında silahlı bir kuvvetin olması gerekir."

"Merdivenleri kullanmayı düşünmüyordum," dedi Will.

Will, şatoyla aralarina girerek görülmemelerini sağlayan tepenin zirvesine varmadan hemen önce, atının dizginlerini çekti. Yanındaki Xander ile Malcolm da tıpkı onun gibi durmuşlardı. Malcolm, süratten çok konfor amacıyla yetiştirilmiş gibi duran iri bir kısrağa binmişti. Kaçmamız gerekirse şifacı attan inip koşsa daha hızlı gider, diye aklından geçirdi Will.

"Atları burada bırakacağız," dedi. "Daha fazla ilerlersek kendimizi belli etmiş oluruz."

Atlardan indiler ve Xander, Malcolm'un kısrağıyla kendi atını küçük bir ağaca bağladı. Meraklı gözlerini Çekici'ye çevirmişti ki Will, başını iki yana salladı.

"Gerek yok," dedi. Çekici, ona söylenen yerde bekler, ihtiyaç olması halinde Will'in bir ısliğıyla yardımına gelirdi. Will o tür bir ihtimale karşin midillisinin bir ağaç dalma bağli olmasını istemezdi. Hayvanın burnunu kibarca okşadı ve hafif bir kişnemeyle ödüllendirildi.

Kendine dikkat et, der gibiydi Çekici. Will'e öyle geliyordu ki Çekici, çocuğun etrafında bulunmadığında onun güvende olmadığını düşünüyordu.

Midillisine, "O kadar kötümser olma," diyerek gülümsedi ve pelerinini vücuduna sanp bir, iki adım gerisindeki Malcolm ve Xander ile yola koyuldu. Adamlarin ikisi de WiU'in liderliğini kabullenmişti. Bu, onun ikisine göre çok daha iyi bildiği bir oyundu.

Tepenin zirvesine ulaşan Will, acemi hareketlerle onu taklit eden yol arkadaşlarıyla birlikte çömeldi. Hemen önlerindeki kapkara Macindaw Şatosu ile aralarinda yüz elli metre bile yoktu. Nöbetçilerin muhtemel bir saldinyı fark etmeleri amacıyla tepeyle şato arasındaki ağaçlar yıllar önce temizlenmiş, geriye yalnızca ufak tefek çalılıklar kalmıştı. Yalnızca batı yönünde orman, duvarlara elli metre kadar yaklaşabiliyordu. Ancak karmakarışık çalılar bir istila gücünün hızını keseceğinden, şatoyu inşa edenler, sık bitki örtüsünü doğal bir bariyer olarak konma kararı almıştı.

Diz üstü çöken Will şatoyu inceledi. Şatodan görülme ihtimali bulunmamasına karşın, bir tepenin zirvesine çıktığında toprağa yakın durmayı tercih ederdi. Şato duvarları tepelerinde kule gibi yükseldiği için, arka plan, kolayca görülmelerini engelleyecek araziyle kaplanmıştı. Toprağın üstündeki kar

Örtüsü, doğal olarak ışığı fazlasıyla yansıtıyordu. Ancak genç Orman Muhafızı, görülmeden şatoya varabileceğinden emindi. Xander ve Malcolm'ım ise beklemesi gerekecekti.

"Sizin yolculuğunuz burada bitiyor," dedi usulca. Xander, aynı fikirde olduğnu belli ederek başını salladı.

"Bir itirazım yok," dedi ve Will'in yanına çömelerek kıstığı gözleriyle şatoyu inceledi.

"işte," dedi elini uzatarak. "Kulenin tepesindeki şu ışığı görüyor musun?"

Will, adamın kolunu takip etti. Şatonun merkezinde yer alan hisar kulesinin boyu, köşelere kondurulan diğer dört kuleden daha uzundu. Daralarak yükselen kulenin en üst katı, büyük bir oda genişliğindeydi ve çevresinde bir çıkıntı vardı. Bu, işimi biraz daha kolaylaştıracak, diye geçirdi Will aklından. Kulenin tepesinde gördüğü kare şeklindeki loş sarı ışık, odanın penceresi olmalıydı. Kulenin farklı noktalarında görülen benzer aydınlık pencereler, içinde ışık yanan odaları gösteriyordu.

"Hücre dediğin yer orası mı?" diye sordu ve Xander, başıyla onayladı.

"Kulenin en tepesindeki oda," dedi. "Bahse girerim ki arkadaşını oraya kapatmışlardır Bu sabah orada kimsecikler yoktu."

"Pencerelerde parmaklık mı var demiştin?" diye araya girdi Malcolm. Xander, başını şifacıya doğru çevirdi. Will, Xander'in adama hâlâ tam anlamıyla *güvenmediğini* fark etti.

"Parmaklık olmadan hapishane olur mu?" diye yanıt verdi Xander. Sekretere sert bir bakış fırlatan Malcolm, iğneli ifadeyi duymazdan geldi.

"Parmaklıklar yatay mı dikey mi?" diye sordu. "Yoksa kafes şeklinde mi?"

"Dikey," dedi Xander. "Taşın içine çimentolanmış demir çubuklar."

Will, dudağım ısırdı. Xander daha önce de parmaklıklara değinmişti ve bu nedenle yanına bir eğe almıştı. Uzun ve gürültülü bir kesme işlemi olacaktı ama aklına başka bir çözüm yolu gelmiyordu. Ancak Malcolm'un başka bir önerisi vardı. Dizüstü çökmenin getirdiği rahatsızlıkla hafifçe homurdanarak WiU'in yanına varan şifacı, cebinden deri kaplı bir şişecik çıkarmıştı.

"İşte," dedi, "bunu al ama ne olursun dikkatli kullan."

Will, kaşlanm çattı. Bu uyarının ardından, içinde ne olduğunu bilmeden şişeyi eline almaya hiç niyeti yokm. Malcolm'un geçmişi düşünüldüğünde, şişenin bir anda patlaması işten bile değildi.

"Nedir bu?" diye şüpheyle sordu. Malcolm, iç geçirdi.

"Güçlü bir asit," dedi, "ama oldukça güvenli."

"Eğer oldukça güvenliyse," diye araya girdi Xander, "neden *ne olursun dikkatli kullan* deme ihtiyacı hissettin?" Malcolm'un sözlerini, adamın sesini taklit ederek tekrarlamıştı.

"Oldukça güvenli," diye tane tane tekrar etti Malcolm, "dikkatli kullanılması *halinde."*

"Öyleyse güvenli değil..." diye söze başladı Xander ama Will öflceyle araya girdi.

"Siz ikiniz atışmayı kesecek misiniz?" diyerek Malcolm'a döndü. "Bununla ne yapacağım?" İğneleyici bir yorumda bu-

lunmaya hazırlanan şifacı, Will'in sert yüz hatlarina attığı tek bir bakışın ardından fikrini değiştirmiş ve ufak tefek sekretere aldırmamaya karar vermişti.

"Demir bir parmaklığı yaklaşık beş dakika içinde eritir," dedi. "Parmaklığın dibindeki harcın içine küçük bir çukur kaz ve içine asitten birkaç damla akıt. Demiri eritecektir; muhtemelen harcı da. Demir çözülmeye başladıkça damlatmaya devam et ama sakın eline değmesin."

"Endişe etme. Dikkatli olurum," dedi şişeciği şüpheli bakışlarla inceleyen Will. Eğenin daha uygun bir seçenek olup olmadığını düşündü. Demir parmaklıktan eritecek güçte bir maddeye dokunmak, kaygılanmasına yol açıyordu.

"Oldukça güvenlidir," diye tekrar etti Malcolm. Will, Xander'in müdahalede bulunmak üzere nefes aldığını fark etti.

"Sessiz ol, Xander," dedi sekretere bakmadan. Xander sakinleşti ve Malcolm minnet dolu bir ifadeyle başını salladı.

"Teşekkürler," dedi. Yeniden şişeciği işaret ederek, "İçinde asidi saklayan cam bir muhafaza var," dedi. "Etrafı hasırla kaplı ve şu gördüğün kalın deri kılıfla korunuyor. Cam, ancak şişeyi sert bir yere çarpman halinde kırılabilir. Çok da zor bir şey değil aslında," diye ekledi düşünceli bir ifadeyle.

"Otuz metrelik bir kuleye tırmanacağımdan haberin var, öyle değil mi? Şişeyi *sert bir yere çarpma* ihtimalim oldukça yüksek," dedi Will. Malcolm, birkaç kez başını salladı.

"Evet, şey, şişeyi ondan hemen kurmlabileceğin bir yerde taşı. Camın kınına sesini duyman halinde, asit deri muhafazayı eritinceye dek on saniyen var."

"Yani pantolon cebine sıkıştırmamalısın," diye söze karıştı Xander, bastırdığı tebessümüyle. Bu kez hem WiU'in hem de Malcolm'un dik bakışlarına hedef olmuştu.

"Büyü yapmasını bilmiyor olmam ne yazık," dedi Malcolm. "Seni şöyle güzel bü- kurbağaya çevirirdim."

"Bana kalırsa birileri senden önce davranıp bunu çoktan yapmış bile," diye ekledi Will.

Xander, kırgın bir ifade takındı. "Yalnızca şaka yapıyordum," dedi mazlum bir ses tonuyla. Sözlerine bir yanıt alamayınca, birkaç adım uzaklaşarak şaka kaldıramayan insanlara dair bir şeyler mırıldanmaya başladı. Birkaç saniye sonra, WiU'in sert bakışları üstüne dikilince sesini kesti.

"Ay da uygun konuma gelmek üzere," dedi Malcolm. Will, başını kaldırıp ufka yakın bir noktada asılı duran hilal şeklindeki aya baktı. Birkaç dakika içinde ortalık neredeyse zifiri karanlığa bürünecekti.

"Ben gidiyorum," dedi.

Yan yanya çömelerek durdu ama hemen harekete geçmemişti. Birkaç dakika boyunca araziyi inceleyerek gecenin doğal ritmini -alçak çalilarin rüzgârla kımıldanmalarini, bulut gölgelerinin geçiş hatlarini- aklına kazıdı. Işık, gölge ve hafif hareketlenmelerden oluşan araziye karışmak üzere hazırlandı.

Sonunda geceyle bir bütün olmasını sağlayacak doğal bir ahenkle yola koyuldu. Malcolm ile Xander, çocuğun arkasından bakıyorlardı. Nerede olduğunu ve nereye gittiğini biliyor olmalarına karşin, yirmi metre içinde ışık oyunlari ve otlarla çalilarin gölgeleri arasında kaybolup gitmişti çocuk. Bazen ortaya çıkıyor, bir an sonra ortadan kayboluyordu.

Malcolm, Xander'in derin bir nefes aldığını hissetti. Kısa boylu sekreter, bu kez alaycı bir yorumda bulunamayacak kadar şaşkındı.

"Onu gördün mü?" diye sordu Malcolm'a dönerek. Şifacı, usulca başını salladı.

"Hayır, görmedim," dedi. "Şaşkınlığımın nedeni de bu."

OTUZ B€Ş

Aiyss, kuledeki hücresinde kaygılanmaya başlamıştı.

Buttle'in onu tanımasının ardından, budala asilzade rolünü sürdürmesinin anlamı kalmamıştı.

Ancak Keren, şaşırtıcı bir şekilde ağzından daha fazla laf almaya çalışmamıştı. Yalnızca yüzünü buruşturmakla yetinmiş ve nöbetçileri çağırarak Aiyss'in hapsedilmesini istemişti. Süslü bir hançer dışında silahı bulunmayan Max, kızı savunmaya yeltense de Aiyss, adamı durdurmuştu. Max'in onun için boş yere ölmesini istemiyordu. Max ve iki hizmetçisi de onun gibi hapsedilmek üzere başka bir yere götürülmüştü. Kışlada barınan korumalarının da kısa sürede onlara katılacağından şüphesi yoktu.

Aiyss'i en çok korkutansa, Keren'in ilgisiz tavırlarıydı. Adamin Macindaw Şatosu'nda süregelen tuhaf olaylarin merkezinde yer aldığı belli oluyordu. Ama hangi amaçla? Aiyss'in aklına en çok yatan fikir, Keren'in Orman ile Will'e ithafen yaptığı suçlamaydı; şatoyu İskotilere teslim etmeyi planlıyordu. Ne de olsa, Syron ile Orman'ın haklarini gasp ettikten sonra. Kral Duncan'ın Macindaw Lordluğunu ona vermesini

beklemiyor olmalıydı. Geriye kalan tek seçeneği de ödülünü Krallık dışında aramak olacaktı.

Keren her ne planlıyorsa, hayra alâmet değildi. Will ile planlarını ve hakkında neler bildiklerini öğrenmek için Aiyss'i sıkıştırmamış olması da bir garipti. Genç Haberci sert bir sorgudan geçmeyi, hatta işkence görmeyi bile bekliyordu.

Odanın kapısı açılıp Keren içeri girdiğinde, irkilerek döndü.

Keren, gözlerini odanın yetersiz mobilyalarında gezdirdi; bir masa, iki sandalye ve ince hasır şilteyle iki adet eski püskü battaniyeden oluşan tahta bir yatak. Şöminede cılız bir ateş yanıyordu ve metal bir yansıtıcısı bulunan cilalı gaz lambası odayı aydınlatıyordu. Dikey demir parmaklıklı pencere, rüzgârin içeri girmemesi için kalın bir perdeyle kapatılmıştı. Perde, Keren içeri girdiği an çekili durumdaydı.

"Rahat mısın?" dedi Keren neşeyle.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Aiyss.

Keren, içtenlikle başını salladı. "Evet, gerçekten de olabilirdi. Bana kalırsa bu gerçeği aklından çıkarmamalısın."

"Çalışanlarımın güvende olduklarını umuyorum?" dedi AIyss.

Keren, aldırmaz bir işaret yaptı. "Hepsini kilere attık. Pek konforlu bir yer sayılmaz ama sağlam bir kapısı var. Korumalarından biri tartışma çıkarmak istedi. Hafif yaralandı ama iyileşecek."

"Bunun için teşekkür etmemi beklemiyorsundur herhalde," dedi Aiyss. Bir kez daha omuz silken Keren, konuyu geçiştirerek, masa ve sandalyeleri işaret etti.

"Hadi oturalım. Bana kalırsa artık sohbet etme vaktimiz geldi."

İşte başlıyoruz, diye düşündü Aiyss, temkinli bakışlarını Keren'in üstüne dikerek. Ancak karşı koymanın bir anlamı yoktu. Masaya doğru yürüyüp, dimdik bir ifadeyle sandalyelerden birine oturdu. Hemen karşısındaki sandalyeye yerleşen Keren arkasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmıştı. Yılışık bir tavırla gülümsedi.

"Rahatla," dedi. "Yalnızca sana birkaç soru sormak istiyorum." Elini cebine atarak bıldırcın yumurtası büyüklüğünde, mavi renkli ilginç bir mücevher çıkarmıştı. Taşı elleriyle ileri geri yuvarlamaya başladı. Bir stres-taşı, diye aklından geçirdi Aiyss. Bazı insanlarin sinirlerini yatıştırmak için bu tür nesneler kullandıklarini duymuşum. Belki de, diye düşündü, Sör Keren göründüğü kadar huzurlu değildir.

"Beni rahatsız eden sorulann değil," dedi Aiyss. "Yanıt alamadığında neler olacağı."

Yüzündeki tebessüm kaybolan Keren, kalbi kırılmış gibi yüzünü buruşturdu.

"Sana işkence edeceğimi falan sanmıyorsundur herhalde, ha?" dedi. "Bir canavar değilim ben, ne de olsa bir şövalyeyim."

"Şövalyelik görevlerinden bazılarini unutmuş gibisin ama," diye karşılık verdi Aiyss.

Keren, yanıt vermeden önce duraksadı. "Şey, belki de dışandan öyle görünüyordur. Tabii resmin tamamını göremeyen birinin öyle düşünmesi çok doğal. Yıllar yılı bu şatoyu güçlendirdim ve savundum. Syron'dan tek istediğim biraz

anlayış, çabalarini karşısında küçük bir teşekkürdü ama hayır. Tüm imkânlarını oğluna ayırdı. Bana hiçbir şey bırakmadı. Orman başa geçtiğinde görevime devam edeceğime dair bir garanti bile vermedi. Yetişkin hayatımın büyük bir kısmını Krallığın sınırını koruyarak geçirdim ve elime kadrosuz bir çalışanın maaşından fazlası geçmedi. Bundan fazlasını hak ediyorum."

"Belki de ediyorsundur ama ödülünü iskotilerin arasında aramaya hakkın yoktu," diye cesur bir çıkışta bulundu Aiyss. Keren'in tepkisi gecikmedi.

Sert gözlerini kıza dikerek konuştu, "Onu da çözdün, ha? Başka neler bildiğini merak ediyorum doğrusu." Kızın üstünden çektiği bakışlarini elindeki mavi taşa çevirmişti.

Keren'i takip eden Aiyss'in gözleri de taştan tarafa kaydı. Mükemmel bir yuvarlaklıktaki mücevherin maviliği, adeta baktıkça derinleşiyordu. Aiyss, yeterince bakması halinde taşın yüzeyinden ötesini, derinliklerini görebileceği hissine kapıldı. Öne doğru bir parça eğildi. Bu kadar küçük bir taşın böylesine derin... depderin bir anlam ifade etmesi ne tuhaf şeydi böyle. Keren, kızın ilgisini fark etmişti.

"Harika bir taş, değil mi?" dedi. Sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı. "insana huzur veriyor. Bu kadar küçük bir nesnenin nasıl olup da bu kadar çok katman içerdiğini merak etmişimdir hep. Çevirirken bir baksana..."

Taşı hafifçe çevirdi ve Aiyss onun söylediklerinde haklı olduğunu fark etti. Taşın maviliği, sürekli derinleşen katmanlar boyunca azaliyor gibiydi. Tüm o katmanların bu kadar küçük bir taşın içinde yer alması, imkânsızmış gibi duruyordu. Ne

kadar tatlıydı. Ne kadar maviydi. Maviden çok hoşlandığını fark etti. En sevdiği rengin mavi olduğunu yeni anlıyordu.

"Gerçek ismini bana hâlâ söylemedin," dedi Keren nazikçe.

"Adım Aiyss. Aiyss Mainwaring." Bunu söylemesinde bir sakınca yoktu ki. Ne de olsa. Leydi Gwendolyn'in sahte bir kimlik olduğunu biliyordu Keren. Şu küçücük mavi taşın her geçen saniye büyüyormuş gibi durması ne garip, diye geçirdi içinden Aiyss.

"Aslında bir nişanlın da yok, değil mi?" diye sordu Keren. Aiyss, adamın sesindeki içtenliği duyabiliyordu. Karşılık olarak gülümsedi.

"Hayır. Korkarim yok," diye itiraf etti. "Sanırım yaşlı bir hizmetçi olarak öleceğim." Karşı taraflarda yer alıyor olmamız ne yazık, diye düşündü. Keren aslında çok iyi biriydi. Bunu ona söylemek için başını kaldırdı.

"Maviliğe bakmaya devam et," dedi Keren. Sesi ne kadar da nazikti. Aiyss, başını salladı.

"Elbette."

Mavi tonların incelemesi için kıza zaman tanıyan Keren, bir süre sessiz kaldı. Ne kadar da rahatlatıcı, diye geçirdi Aiyss aklından.

"Ya arkadaşın Will?" diye sordu Keren yumuşak bir sesle. "Onunla romantik bir ilişkiniz var mı?"

Bu soru üzerine usulca gülümseyen Aiyss, birkaç saniye yanıt vermedi. "Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz," dedi. "Eğitimine başlamadan önce çok yakın arkadaştık."

"Çalgıcılık eğitimine mi?" dedi Keren. Aiyss başını iki yana sallamak üzereyken içinden bir ses durmasını söylemişti.

"Will bir..." diye konuşmaya başladı ama deminki ses devam etmesini engellemişti. *Will'in bir Orman Muhafızı olduğunu* **açığa vurmak üzere olduğunu fark ederek gözlerini kırpıştırdı. Uçuruma bakan bir tepenin ucundan uzaklaşıyormuş gibi sandalyesinde silkindi. Bir anlamda öyle de olmuştu aslında.**

Zorlanarak da olsa gözlerini masanın üstündeki mavi taştan uzaklaştırdı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye çıkıştı, neredeyse Will'i ele verdiği için dehşete düşerek. Kendini zorluyor, Keren'e neler anlattığını, sırlarının ne kadarını açık ettiğini hatırlamaya çahşıyordu. Adımı söyledim, diye düşündü ama bu çok da önemli değildi. Will'le ilgili gerçeği açıklamadığı sürece...

Kendi kendini durdurdu. En iyisi üzerinde düşünmemek, diye geçirdi aklından. Lanet olası mavi taşın garip özellikleri olduğu apaçık ortadaydı. Keren ona gülümsüyordu. Şaşırtıcı bir şekilde arkadaşça, sıcakkanlı bir tebessümdü bu.

"Güçlüsün," dedi Keren beğeniyle. "O kadar derine indikten soma geri gelindiği pek görülmüş şey değil. Tebrikler."

"O taş da neyin nesi öyle?" diye tiksintiyle mücevheri işaret etti Aiyss. Keren, masanın üstünden aldığı taşı havaya atıp yakaladıktan sonra cebine indirdi.

"Şey, yalnızca dostlarimı eğlendirdiğim bir süs eşyası," dedi ayağa kalkıp kapıya yürürken. Kapıyı açıp geri döndü; deminki tebessümü kaybolmuştu.

"Bunu tekrarlayacağız," dedi. "Bir sonraki sefer çok daha

kolay olacak. Bir kez boyun eğdikten sonra gerisi çorap söküğü gibi gelir. Bir saat içinde görüşürüz."

Kapıyı arkasından kapattı. Anahtarın kilitte döndüğimü duyan Aiyss, başını masaya koyduğu kollarının üstüne bırakıverdi. Kendini son derece bitkin hissediyordu.

Şato duvarından yirmi metre uzaktaki Will durdu ve dümdüz yere uzandı. Karsız bir nokta seçmesine rağmen, otlardaki nem nedeniyle birkaç dakika içinde sırılsıklam olmuştu.

İçinden derhal ayağa kalkmak -vücudunun uyuşmasına neden olan o nemli otlardan kurtulmak- geliyordu. Ancak yıllar boyu görmüş olduğu zorlu eğitim devreye girmişti ve gözleri hariç vücudunun hiçbir yeri kımıldamıyordu. Pelerininin, onu duvardaki gözlerden koruyacağım biliyordu. Kocaman kukuletası ise solgun yüzünü belli etmesini engelliyordu. Daha fazla ilerlemeden önce, şato duvarlarında dolanan nöbetçileri incelemek istemişti. Bulunduğu alçak noktadan bakıldığında gökyüzü, şato duvarlarına bitişikmiş gibi duruyordu. Gökyüzünden bile koyu renkteki duvarlarda devriye gezen nöbetçileri seçebiliyordu.

Duvarların her birinde ikişer nöbetçi dikiliydi. Sabit adımlarla hareket ediyor, ortada buluşunca arkalarını dönerek diğer uca kadar yürüyor ve tekrar dönüyorlardı. Duvarın her ucunda, tepelerinde nöbetçiler bulunan birer kule yer alıyordu. Bu nöbetçiler devriye gezmiyor, duvara yaslanarak geceyi gözlüyorlardı. Will, böyle buz gibi gecelerde, sabit nöbetçilerin yan-

larina birer kömür mangalı konulduğunu biliyordu. Bu bilgiyi Xander'dan almıştı ve nöbetçilerin zırhlarından yansıyan parlak turuncu alevleri seçebiliyordu.

Bu iyiye işaret, diye geçirdi aklından. Nöbetçiler, üşüyen ellerini ısıtmak için mangallara doğru döndüklerinde, gece görüşleri kayboluyordu. Büyük saldırgan gruplarını o pozisyondan bile seçebilirlerdi ki, nöbetçi olarak başlıca görevleri de buydu. Ancak görünmeden ilerleme sanatında usta tek bir suretin nöbetçiler tarafından fark edilmesi imkânsızdı.

Avlunun ortasındaki hisar, duvarlarla diğer kulelerin tepesinde yükseliyordu. En üst penceredeki titrek san ışık, yanmaya devam ediyordu.

Will'in aklına gelen ilk şey, duvarin ortasından yukari tırmanıp nöbetçilerin arkalarını dönmesini beklemek olmuştu. Ancak askerlerin hareketlerini gözlemledikçe bu fikirden vazgeçti. Nöbetçilerin iki buçuk saattir görev başında olduklarını biliyordu. Xander, nöbetçilerin her üç saatte bir değiştirildiğini söylemişti. Doğal olarak, nöbete başladıktan anki kıvraklığın yerinde yeller esiyordu artık. Neredeyse üç saattir etrafta yaprak bile kımıldamamıştı ve sonrasında da sıradışı bir şey olmayacağını düşünmeleri gayet doğaldı. Yorulmuş, sıkılmış ve yalnızca yarim saat ötelerinde bulunan sıcak yemek ve içkileri düşünüyor olmalıydılar. Duvarın ortasında buluşan devriyeler, gevşeyip birkaç dakikalığına sohbet etmeye başlamışlardı. Devriye mrlarına verdikleri aralar, her seferinde uzuyordu.

Duvara tırmanmak için en uygun fırsat, nöbetçilerin bir araya geldikleri an gibi duruyordu. Durup konuşmaya başladıklarinda dikkatleri dağılacak ve Will'in tırmanış sırasında

çıkartacağı belli belirsiz sesler, sohbetin arasında kaybolup gidecekti.

Will, bir kez daha başını kaldırıp kulelere bir göz attı. Sol kuledeki nöbetçi, belli ki mangalın yaydığı sıcaklığa yaklaşabilmek için gerilemişti. Bu da Will'in, birkaç metre ilerleyince adamin görüş alanından çıkacağı anlamına geliyordu. Sağ kuledeki nöbetçi ise ifadesizce dışariyı gözlemeye devam ediyordu. Ancak Will, bulunduğu noktadan askerin çökmüş omuzlarini seçebiliyordu. Adamı gözünde canlandırabiliyordu. Perişandı, üşüyordu, ayaklan ağrıyordu, zihni uyuşmuşun ve nöbetinin ilk anlarindaki kadar uyanık değildi artık. Küçük bir ihtimal de olsa birden başım çevirip sağ tarafına bakmak isteyebilirdi elbette. Ancak o an için doğrudan ileriye bakıyordu. Duvara soldaki kulenin dibinden tırmanacağım, diye düşündü Will. Devriyelerin bir tur daha atmalarını bekledi ve kulelerden başlayarak ortada buluşmlari ana dek geçen süreyi içinden saydı. Duvara tırmanmaya bir kez başladığında, duvarların ucundan içeri atlayıp saklanacak bir yer bulması gerekecekti.

Hareket etmeye hazırlanarak yaylandı ve yumuşak hareketlerle dizlerinin üzerinde yükseldi. Gökyüzü boyunca hızla ilerleyen dağınık bulutlar, geçtikleri noktalarda loş gölgeler bırakıyordu. Bulutlarin hareketleriyle uyumlu bir şekilde ilerlemek için bekledi. Hazır olduğunda, şatonun sol köşesini hedef seçerek hafif adımlarla karanlığa karıştı.

OTUZ ALTI

Will, duvarın dibindeki derin gölgelere vardığında durdu. Tam o noktadan, duvarla kulenin arasında kalan köşeden tırmanacaktı. Ne kuledeki nöbetçi ne de devriyeler tarafından görülme ihtimali vardı. Tek olası tehlike, otuz metre ötede bulunan diğer kuledeki nöbetçiydi. Ancak sırtını yorgun argın duvara yaslayan askerin bakışları, hâlâ gecenin içine çevriliydi.

Çıkardığı eldivenlerini kemerine sıkıştrip, elleriyle duvarı yokladı. Uzaktan düzgün ve pürüzsüz gibi gözüken taşlar, aslında kaba ve düzensiz bir şekilde yerleştirilmişti ve aralarında Will kadar tecrübeli bir tırmanışçının kullanabileceği çok sayıda çatlak, yarik ve çıkıntı barındırıyordu. Ayrıca, ihtiyaç duyması halinde duvarla kule arasında kalan sağ köşeden de yardım alabilecekti. Gülümsedi. Bu tür duvarlara küçük bir çocukken bile tırmanabiliyordu.

Pelerininin altında omuzlarına sarmış olduğu uzun halatı tırmanışına faydası olsun diye değil, Aiyss'i aşağı indirebilmek amacıyla yanına almıştı. Nöbetçiler görev başındayken duvarlara ip fırlatma riskini almak istemiyordu. Esnettiği par-

maklarini yukari kaldırarak soğuk taşlarin arasında güvenli iki yank buldu ve vücudunu yukan çekti.

Böylece yumuşak hareketlerle duvari kolaylıkla tırmanmaya başladı. En rahat tutımacağı çıkıntılari ararken ara sıra sağa ya da sola kayıyordu. Parmaklan soğuktan ve kasılmaktan ağriyordu belki, ancak neyse ki yıllar boyu yapmış olduğu idmanlar sayesinde sertleşip güçlenmişlerdi.

Duvarin tepesine yaklaştığında nöbetçinin yaklaşan ayak seslerini duydu ve dev bir benekli örümcek gibi parmaklariyla duvara tirmnarak durdu. Bu şekilde kımıldamadan asılı durmak, tırmanmaktan daha çok yorulmasına neden oluyordu. Oysa tırmanış esnasındaki sürekli hareket hali, tırmanmayı kolayaştırir ordu. Will'le arasında iki metre bile bulunmayan nöbetçi gorevini bitirip ayak sesleri kesildiğinde. Orman Muhafızı, ağrıyan parmaklariyla yüzünü duvarin kaba taşlarina yasladı.

Askerin dakikalardır süregelen devriye ritmini bozarak duvardan aşağı bir göz atması halinde, hemen aşağıda asılı duran sureti gözden kaçırmasına imkân yakin. Nefes almaya bile cesaret edemeyen Will, acıyla taşa yapıştı. Arkadaşıyla duvarin orta kısmında buluşup çene çalmak üzere dönmekte olan nöbetçinin ağır çizmelerinin sesi geldi kulağına. Adamin dönüş yolundaki ilk adımını atmasıyla beraber. Will de içinden saymaya başladı.

Beşe kadar saydıktan sonra duvari aşarak, duvarlarin arasındaki boşluklardan birine yüzükoyun devrildi. Ardından baş aşağı ilerlemeye başladı. Artık sıra, planın en riskli kısmına gelmişti. İlerideki devriye, doğrudan Will'in bulunduğu tarafa bakıyordu. Ancak az önce oradan ayrılan ve karşıdan gelen

arkadaşının dikkatini çeken nöbetçi sayesinde paçayı kurtarmıştı. Bir gölge gibi hareket ederek kule duvarındaki karanlık oyuğa süzülüverdi. Hâlâ içinden saymaya devam ediyordu. Yirmi beşe geldiğinde, duvarın ortasına varan devriyelerin konuşmalarini duyabiliyordu. Derinliği yarim metre bile olmayan sundurmaya sığındı ve pelerinini etrafına sarip kımıldamadan bekledi. Fark edilmemek için çıt bile çıkarmaması gerektiğinin farkındaydı.

Sesler kesildi ve bir kez daha yaklaşmaya başlayan devriyenin ayak sesleri duyuldu. Nöbetçi yaklaştıkça, etrafım saran taş bloklarla gölgelerin bir parçası olacak şekilde hareketsiz kaldı. Durduğu yerden adamin yüzünü net bir şekilde görebiliyordu. Pejmürde sakalının düzeltilmeye ihtiyacı vardı. Will'in aklına, belki de içinde bulunduğu gerginliğin etkisiyle, bir an için Halt ve adamın karmakarışık sakalı geldi. Bunun üzerine kıkırdamasını zorlukla bastırabildi.

Nöbetçi, sırtını WiU'e verecek şekilde turuna yeniden başlamıştı. Genç Orman Muhafızı, eğitimi sırasında duymuş olduğu bir cümleyi anımsadı: *İnsanlar görmeyi beklemedikleri şeyleri nadiren fark ederler* Nöbetçinin de iki metre ötesinde belli belirsiz aydınlanan bir noktada kımıldamadan bekleyen bir yabancı görmeyi beklediğini hiç sanmıyordu.

Şans eseri, avluya inen merdivenler hemen yakındaydı. Will bu kez devriyelerin yeniden buluşmalarini ve usulca sohbet ettikleri sırada bakışlarının dışariya çevrilmesini bekledi. Bir hayalet sessizliğiyle gölgelerden merdivene çıktı ve aşağı inmeye başladı.

Basamaklarin sonuna vardığında durdu. Ortalıkta nöbetçi

yoktu ama hisara ya da girişteki kuleye açılan kapılardan her an birileri çıkabilirdi. Birkaç saniye düşündü. Hisar kulesinin dibindeki kapı, duvarlara yerleştirilmiş meşalelerle iyice aydınlatılmıştı. Saklanmaya yeltenmeden doğrudan o tarafa yürümesi daha doğru olacaktı. Kapıya doğru yürüyen bir suret, gölgeden gölgeye hareket eden birine kıyasla daha az dikkat çekecekti şüphesiz. Pelerininin kukuletasını geriye atıp kıyafetinin içinden çıkardığı tüylü şapkayı düzelterek başına geçirdi. Saklanma ihtiyacı duymadan kendinden emin hareketlerle hisarin ana kapısına açılan merdivenlere yöneldi.

Merdivenlere vardığında akıllıca davranarak sol tarafa kaydı ve basamaklarin gölgesine saklandı. Şapkayı çıkarip başına yeniden kukuletasını geçirdi. Fark edilip edilmediğini anlamak için karşı taraftaki duvarlari gözledi ve basamaklar boyunca emekleyerek ilerledi. Nöbetçiler dikkatlerini dışariya vermişti ve etrafta da başka birileri yokin.

Görülmeden ilerlediğine emin olarak kulenin etrafını dolandı ve iki parlak meşalenin ortasında durdu. Meşalelerden yansıyan fazlasıyla parlak alevler, bulunduğu noktanın belirsiz ve değişken bir ışıkla aydınlanmasına neden oluyordu. Derin bir nefes alan Will, belini yoklayıp Malcolm'un deri kaplı şişeciğinin güvende olduğunu kontrol ettikten soma bir kez daha tırmanmaya başladı.

Tahmin ettiği üzere, hisar kulesi de duvarla aynı kaba malzemeden yapılmıştı ve elleriyle ayaklarini geçirebileceği çok sayıda boşluk banndırıyordu. Adım adım tırmanmaya başladı. Yükseklikten hiç korkmamasına rağmen, aşağıya bakmaktan kaçınıyor, başının dönmesi riskini almak istemiyordu. Dış duvarlar, yalnızca sekiz metre yüksekliğindeydi. Tırmanmakta

olduğu kule ise duvarın üç katından daha uzundu; zemin seviyesinden yüksekliği neredeyse otuz metreye yaklaşıyordu. Will tırmanmaya devam ettikçe, hızlanan rüzgâr da etrafında vızıldıyor, çocuğu elleriyle ayaklarini geçirmiş olduğu tehlikeli çıkıntılardan söküp atmaya çalışıyordu.

Dördün üçü güvende, diye tekrar etti Will; çocukluğundan beri tırmanış esnasında kendi kendine hatırlattığı kuraldı bu. Diğer üç organı güvende olmadan, elini ya da ayağını yeni bir noktaya kaydırmaması gerek demekti. Yolunun üstünde bulunan aydınlık pencerelerin etrafından dolaşıyordu. Aslında pencerelerden içeri göz atmaya can atıyordu ama bunun ölümcül bir hata olabileceğinin farkındaydı. O esnada pencereden dışarıyı seyretme ihtimali bulunan bir kule sakininin, içeri bakmaya çalışan bu yabancı sureti gördüğü an alarm vermesi işten bile değildi.

Yükseklere tırmandıkça şiddetlenen rüzgâr, havanın iyice soğumasına yol açmış gibiydi. Will'in elleri uyuşmaya başlamıştı. Tırmanışı planlarken soğuğun etkisini hesaba katmamıştı. Taşlarin arasındaki en güvenli çatlak ve çıkıntılari bulabilmesi için ellerinin kesinlikle uyuşmaması gerekiyordu. Eliyle düzgün bir şekilde yoklayamaması halinde, gevşek bir çıkıntıya tutunup ağırlığını vermesi ve taşın göçüp gitmesi işten bile değildi. Bu duruma çok da aldırış etmiyordu aslında. Kulenin dörtte üçünü geride bırakmıştı ve yapabileceği bir şey yoktu. Yan taraftan karla kaplı araziye bir göz attı. Birkaç kilometre ötede, ağaç tepelerinin kardan bembeyaz olduğu karanlık Grimsdell Ormam'in seçebiliyordu. Kuleye salt keyif için tırmanmış olsa, bir süre orada durup mükemmel manzaranın tadını çıkarabilirdi. Yüzünden kederli bir gülümseme geçti.

Yalnızca eğlenmek amacıyla bir yere tırmanmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Yukari baktığında, kulenin üst katının etrafını dolanmakta olan dar çıkıntının yalnızca birkaç metre ötesinde olduğunu fark etti. Aradaki mesafeyi dikkatle tırmandı. Çıkıntının üstünde onu neyin beklediğine dair hiçbir fikri yoktu. Bazı mimarlar, tırmananlarin cesaretini kırmak için çıkıntılara demir kazıklar yerleştirmekten hoşlanırdı.

Ortalıkta kazık falan yoktu ama dondurucu yüzeye dokunduğunda, Will'in yüzü asılmıştı. Buz, diye geçirdi aklından. Çıkıntının üstünde toplanan yağmur suyu, ısının düşmesiyle donmuşm. Bu durum işini zorlaştıracaktı. Çoğu tırmanışçı, bu tür bir çıkıntıya vardığında tüm ağırlığım ellerine verirdi. Çıkıntının her yanını kaplayan kaygan buz nedeniyle bu, ölümcül sonuçlar doğurabilirdi. Tutunabileceği temiz bir çıkıntı arayan Will, ağırlığının bir kısraını ayaklariyla destekliyordu. Ayak parmaklan kıvnlmıştı ve **5** ol ayak tabanina kramp girmeye başladığını hissedebiliyordu. Sağ eliyle temiz bir çatlak bulup, kendini yukari çekti, bu sırada sol ayağıyla yeni bir çıkınti ariyordu. *Dördün üçü güvende,* diye tekrarladı içinden. Çıkıntıya doğru kaldırdığı sol elini, buzsuz bir nokta buluncaya dek ileri geri kaydırdı. Sıra sağ ayağındaydı. Bu sayede vücudunu yukari çekti ve sırtını duvara verecek şekilde dikkatle dönüp çıkıntıya oturdu. Sertçe arkasına yaslandığında, sırtına bir şeyin battığını fark etti. Asit şişeciğini hatırlayınca yüreği ağzına geldi. Kırılması halinde pelerini, şişeden zamanında kurtulmasını engelleyecekti. Duvardan biraz uzaklaşarak içinden saymaya başladı. On. On beş. Yirmi. Aradan bir dakika geçmesine rağmen asit, hâlâ etini kavurmaya başlamamıştı. Rahatlayarak iç geçirdi.

"Bakalım Aiyss neredeymiş?" diye sordu kendi kendine.

Dış duvarda yapmış olduğu gibi, kuleye tırmanırken de tutunabileceği uygun noktaları aramış ve zikzaklar çizerek ilerlemişti. Sağ tarafına bir göz attığında, Aiyss'in hücresine ait olduğunu düşündüğü pencerenin üç metre uzağında olduğunu fark etti. Bacaklarını aşağı sarkıtarak çıkıntı boyunca pencereye doğru kaymaya başladı. Pencerenin yanına geldiğinde yüzü asıldı. Tamamen buzla kaplı daracık çıkıntıda ayağa kalkıp pencereden içeri bakması çok zor olacaktı.

En azından tutunabileceğim parmaklıklar var, diye geçirdi aklından. Pencerenin eşiğine gelince durdu. Alt pervaz, başının biraz üzerinde kalıyordu. Sağ eliyle uzanıp pervazı yokladı ve demir parmaklıklardan birine tutundu.

İçeride Aiyss dışında birileri olması halinde başım belaya girebilir, diye düşündü. O sırada pencereye bakan biri varsa elini görecekti ve dönüp ayağa kalktığında da varlığını gözler önüne sermiş olacaktı. Bununla birlikte, çıkıntının buzla kaplı olması, ona başka bir seçenek bırakmıyordu.

Kalçalarının üzerinde sağa dönerek, sol ayağını çıkıntıya koydu. Vücudu artık tamamıyla sağ eli tarafından destekleniyordu. Odadan bir şaşkınlık ünlemi yükselip yükselmeyeceğini bekledi. İçeride her kim varsa pencereye bakmıyor olmalıydı. Çıkıntının kesinlikle sağlam olmadığında karar kıldıktan sonra, sol bacağına daha fazla ağırlık vererek yavaş hareketlerle sağa doğru döndü ve kırdığı dizini vücudunu yukarı kaldırması için uzattı.

Ayağı buzda kaymaya başladığında yüreği ağzına gelmişti. Hızla dönüp sol kolunu diğer bir pencere demirini yakalamak

İçin Öne doğru uzattı. Tam zamanında hareket etmişti. Sol ayağı buzlu çıkıntının ucundan kayıp gitti ve kendisini pencereye asılı buldu. Hafif bir inilti eşliğinde vücudunu tekrar yukari çekti. Çıkıntıyı yakalayan sağ ayağı, yükünü biraz olsun hafifletmişti. Çıkıntıya hiç güvenmediği için ağırlığını vermemişti Will.

Yayıyla idman yaparak geçirdiği senelere ve bunun sonucu olarak güçlenen kol ve sırt kaslarina şükretti. Artık sol ayağını da çıkıntıya dayamış ve yükü iyice hafiflemişti.

Yavaş yavaş pervaz hizasına doğru kaldırdığı gözleriyle odanın içini, sırtı pencereye dönük bir şekilde başını ellerinin arasına almış ve kaba bir masaya yığılıp kalmış Aiyss'i görebiliyordu.

OTUZ Y€Dİ

Alyss!"

-İsminin fısıldanmasıyla irkilen sarışın kız, sandalyesinde doğruldu. Arkasını döndüğünde, Will'in o tanıdık, bastırılamaz tebessümüyle aydınlanan, demir parmaklıklara yasladığı yüzüyle karşılaştı.

Alyss'in ayağa fırlamasıyla sandalyenin tangır tungur yere devrilmesine ramak kalmıştı. Neyse ki kız, onu tam zamanında yakaladı ve hızla pencereye yanaştı.

"Will! Tanrim! Burada ne işin var?"

Baş döndürücü yüksekliğe bir göz atarak, çocuğun başka hiçbir yerden destek almaksızın buzla kaplı, dar bir çıkıntının üzerinde durduğunu fark etti. Başı dönen kız, bir adım geriledi. Birçok tehlikeye kılı bile kıpırdamadan atılan Aiyss'in yükseklikten ödü kopardı. Pencerenin altını kaplayan o karanlık boşluk, yüreğinin korkuyla dolmasına neden oldu. Pelerininin altında bir şeyler aranan Will, uzun bir halatı parmaklıkların arasından geçirmeye başlamıştı.

"Seni oradan çıkarmaya geldim," dedi kıza. "Yalnızca birkaç dakika boyunca şu ipe sıkıca tutunacaksın, o kadar."

Will pelerininin altından çözdüğü ipi odanın içine doğru uzatmaya devam ederken, Aiyss de arkasındaki kapıya endişeli bakışlar atıyordu. Will'in niyetini anlayınca, birden ağzının kuruduğunu hissetti.

"Buradan aşağı inmemi mi istiyorsun?" dedi, korkuyla aşağıdaki boşluğu işaret ederek. Will, kızı rahatlatmak için gülümsedi.

"Çok kolay olacak," dedi. "Hem ben de sana yardım edeceğim."

"Will, yapamam!" dedi Aiyss korkudan çatlayan bir sesle. "Yükseklikten korkuyorum. Düşerim. Donar kalırım. Oradan aşağı inemem ben!"

Will, bir an için durup düşündü. Yükseklik korkusu diye bir şeyden haberdardı ama şahsen anlayamadığı bir kavramdı bu. Tüm hayatı boyunca ağaçlara, kayalara, şato duvarlarına rahatça tırmanmıştı. Ancak daha önce böyle bir korkunun insanlari elden ayaktan düşürebildiğini gözlemlemişti. Bir an yüzünü buruşturduktan sonra, gülümsedi.

"Sorun değil," dedi. "Halatı beline bağlar, seni bizzat ben aşağı indiririm."

Will'in çözdüğü halatın son parçası da pencerenin önündeki yığında yerini almıştı artık.

Aiyss, asıl sorunun yükseklik korkusu olmadığını fark etti birden. Penceredeki parmaklıklarin arasından geçmesine imkân yokm ki. Tabii Will demirleri eğeyle kesmeyi planlıyorsa iş değişirdi ama o iş çok uzun zamanlarin alacaktı. Bir kez

daha korkuyla kapıya baktı. Keren, bir saat içinde geri geleceğini söylemişti. Masaya yığılmasından bu yana ne kadar zaman geçmişti ki? Hem "Bir saat içinde" ne anlama geliyordu? Otuz dakika mı? Yoksa kırk beş mi? O bunları düşünürken. Keren merdivenleri çıkıyor bile olabilirdi.

Will'e, "Buradan gitmen gerek," dedi kararlı bir sesle. "Keren her an geri gelebilir."

"Gelmemiş olmayı dileyecek," dedi yüzü sertleşen Will. "Neyin peşinde olduğunu bulabildin mi?" Korkusunu unuttturmak için kızın dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Aiyss sabırsızlıkla başını iki yana sallarken Will, pelerininin altından belindeki deri kaplı şişeyi çıkardı. Şişeyi ihtiyatla pervaza yerleştirdiği, kızın gözünden kaçmamıştı.

"Gitmen gerek!" dedi Aiyss. "Zamanımız yok. Beni yeniden sorgulamak için geri gelecek."

Will, birden duraklayıp, "Yeniden mi?" dedi. "Sana bir zarar verdi mi?" Eğer Aiyss'in canını yaktıysa, Keren'i öldürecekti. Ancak Aiyss, bir kez daha başını iki yana sallıyordu.

"Hayır. Bir şey yapmadı ama elinde garip bir taş var..." Sesi canlılığını yitirmişti. Will'in gerçek kimliğini açığa vurmasına ramak kaldığını söylemek istemiyordu arkadaşına.

"Taş mı?" diye tekrarladı şaşıran Will.

Aiyss, başıyla onayladı. "Mavi bir mücevher. Bir şekilde... beni konuşturmasını sağlıyor. Will, az kalsın ona bir Orman Muhafızı olduğunu söylüyordum!" diye itiraf etti. "Kendimi durduramadım. Nasıl oluyorsa... insanın dilinin çözülmesini sağlıyor. Olağanüstü bir şey."

Will kaşlarını çattı. tlk gece, şatodaki yemek salonunda

olanlari hatırlamıştı. Keren'in, Will'in bir şarkı daha çalması için yaptığı öneriyi, takipçileri büyük bir hevesle kabul etmişti. Belki de zorba herif, bir süredir zihin kontrolüyle uğraşıyordu.

Bu düşünceyi bir kenara bıraktı. Saks bıçağını çekti ve asidi dökmek üzere ortadaki parmaklıklarin dibinde bir delik açmaya başladı. Toplamda dört parmaklık vardı ve ortadaki ikisini çıkarabilirse, Aiyss'in dışari çıkabileceğini düşünüyordu. Odaya tırmanıp halatı Aiyss'in belinden geçirecek ve kalan parmaklıklardan birini kızı aşağı sarkıtmak amacıyla kullanacaktı. Daha sonra da halatı çözüp aşağı inecekti.

"Neyse," dedi, "zaran yok. Buttle buralardaysa kim olduğumu zaten hatırlamıştır." Ortamı yumuşatmak için gülümsedi ama kızın zayıflık gösterdiği için üzgün olduğunu görebiliyordu.

"Emin olmasına imkân yokmu," dedi Aiyss kederli bir sesle, "ama bana gerçeği neredeyse söyletecekti."

"Aradığımız büyücü Keren'in ta kendisiymiş gibi geliyor kulağa," dedi Will düşünceli bir sesle. Şaşıran Aiyss, arkadaşına bir göz attı.

"Nasıl yani?"

"Lord Syron'un esrarengiz hastalığının arkasında Keren var. Aynı şekilde Orman'ı da zehirlemeyi başardı. Adamı şatodan çıkarmamın nedeni buydu. Şimdi de sen bana gizemli bir konuşturma yönteminden söz ediyorsun. Keren, eski efsaneyi ve Malkallam hakkındaki hikâyeleri kendi ihanetini perdelemek amacıyla kullandı. Şatoyu ele geçirmek istiyor ama olay duyulduğunda konumunu korumak için ne yapacağına dair hiçbir fikrim yok."

"İskotilerle bir anlaşma yapmış," dedi Aiyss. Keren'in yüzüne vurduğu suçlamalar, aslında öylesine bir tahminden ibaretti. Ancak aldığı yanıt üzerine şüphelenmeye başlamıştı.

"İskotiler mi?" dedi Will. Bir an için düşündü. Macindaw Şatosu'nu kontrol etmeleri halinde, İskotilerin Araluen'e inebilecekleri yol da sağlama alınmış olacaktı. Çevre kasabaları istedikleri gibi yağmalayacak, hatta topyekûn bir istilaya girişeceklerdi. Macindaw küçük olmasına küçüktü belki ama Araluen'in kuzey sınırının güvenliği açısından çok önemli bir yere sahipti. "O zaman onu mutlaka durdurmamız gerek!"

"Haklısın!" dedi Aiyss endişeyle. "O nedenle şimdi buradan gitmelisin! Norgate'e git ve alarm ver. Keren'i ah etmek için yanında bir orduyla geri gel!"

Dişlerinin arasından sarkan diliyle kapağı dikkatle kaldıran Will, tuhaf şişeciğe odaklanmıştı. Bir an için arkadaşıyla göz göze gelerek başını iki yana salladı.

"Sensiz gitmem," dedi. Şişedeki sıvının küçük bir miktarını demir parmaklığın dibinde kazmış olduğu deliğe boşalttı. Taş ve demire değdiğinde hafifçe cızırdayan sıvı, deliğin etrafındaki karın bir kısmını eritmişti. Demirden yükselen keskin kokular, Will'i öksürttü. Yüzünü kapamaya çalışsa da pek başarili olamadı. Kolunun yeniyle burun deliklerini kapatan Aiyss, bir iki adım geriledi.

"O da nedir öyle?"

"Asit. Gerçekten de çok etkiliymiş. Malcolm, birkaç saniye içinde parmaklıktan eriteceğini söylemişti." Will, yüzünü buruşturdu. Parmaklık hâlâ sağlam gibi duruyordu. "Ya da birkaç dakika demiş de olabilir," diye düzeltti. Şişenin ağzını kapatıp diğer çubuğun dibinde çukur kazmaya koyuldu.

"İlkini boş verip diğerini eritelim. Ben bımunla uğraşırken sen de şu halatı sağlam parmaklıklardan birine bağlayıver."

Aiyss, ondan isteneni yaptı ama aklı, Will'in söylediği bir şeye takılmıştı.

"Malcolm da kim?" diye sordu. Başım kaldıran Will gülümsedi.

"Doğru ya, sana daha anlatmadım. Malkallam'in gerçek adı Malcolm. Tanıyınca sen de çok seversin."

"Anladığım kadariyla sen zaten tanışmışsın," dedi Aiyss kuru bir sesle. Aiyss'in her zamanki haline dönmesine sevinen Will gülümsedi.

"Aynntılari sana sonra anlatırim. Bana birkaç saniye ver de şu işi bitireyim."

Asit şişesini yeniden kaldınp taş ve harcın içinde kazmış olduğu küçük çukura boşalttı. Bir kez daha yükselen duman bulutunu, eriyen pastan çıkan pis kokular takip etti. Will, dudaklarını büzmüş, parmaklıkları izliyordu. Bir önceki parmaklıkta olduğu gibi, asidin etkisini göstermesi beklediğinden uzun sürecek gibiydi. İlk parmaklığı kontrol etti; yerinden bir parça çıkmıştı. Demek ki asit işe yarıyordu ama tahmin ettiğinden çok daha yavaş etki ediyordu. Çukurlara biraz daha asit dökmeyi düşündüyse de vazgeçti. Sıvının pervaza taşmasına gerek olmadığına inanıyordu.

Beklemekten başka yapabilecekleri bir şey yokm. Kapağını kapattığı deri şişeyi parmaklıklarin arasından Aiyss'e uzattı.

"Al. Şunu bir yere koy," dedi. Cebinde o şişeyle aşağı inmeye hiç niyeti yokin. Aiyss, şişeyi ilgisiz bir tavırla pencerenin üst pervaz taşına yatırdı.

"Benim anlamadığım şey," diye devam etti kızın akimi aşağıya inmekten ve kuleden uzak tutmaya çalışan Will, "şu lanet olasıca John Buttle'in hangi cehennemden çıkıp gehniş olduğu. Şimdiye dek kurt gemisiyle çoktan Skorghijl'e varmış olmalıydı."

"Kurt gemisinin başı derde girmiş," diye yanıt verdi Aiyss. Buttle, Keren kızı kuleye hapsetmeden önce başından geçenleri böbürlenerek anlatmıştı. "Bir fırtınaya yakalanmışlar. Batıya sürüklenmiş ve kıyıya yakın bir kayalığa bindirmişler. Gemide korkunç bir delik açılmış ve güçlükle kıyıya çıkabilmişler. Kışı geçirmek üzere Oosel Nehri'ne koşturmuşlar. Ancak geminin batmakta olduğunu anladıktan an, Buttle'in bağlarım çözmüşler, o da fırsattan yararlanıp kaçmış."

"Bu iyiliklerini kendine has bir teşekkürle yanıtlamıştır herhalde?" dedi Will ve Aiyss başıyla onayladı.

"Oosel'e vardıklarında bitkin haldeymişler. Nöbetçilerden ikisini öldürüp kaçmış. Tesadüfen yolu buraya düşmüş."

"Tam da yerine gelmiş," dedi Will. Aiyss, yine başıyla onayladı.

"Ne garip," diye devam etti Will, "Buttle ile Keren gibi insanların her yerde birbirlerini bulma..."

Aiyss elini kaldırınca, cümlesini yanda kesti. Meraklı bakışları, beti benzi atan kızın üstündeydi. Aiyss, dıştaki odanın kapısının açılıp kapandığım ve muhafızlarla konuşan Keren'in sesini duyabiliyordu.

"Keren geldi!" diye fısıldadı aceleyle. "Will, buradan gitmen gerek! Gel hadi!"

Halat yığınını toparlayıp parmaklıklarin arasından aşağılardaki avlu taşlarına doğru fırlattı. Will, çaresizce ilk müdahale

ettiği parmaklığa yapıştı. Demir yerinden oynamaya başlamıştı artık ama hâlâ yerinden sökemeyeceği kadar sağlamdı.

"Gitsene!" diye tekrar etti Aiyss çaresizce. "Burada olduğunu anlarsa, ikimizi de öldürür."

Will, gönülsüzce de olsa kızın haklı olduğımu kabul etmişti. Kapana kısıldığı bu daracık çıkıntıda Keren ve muhafızlanyla dövüşmeyi göze alamazdı. Özgür kalabilirse, en azindan Aiyss'i kurtarmayı yeniden deneyebilirdi.

Dışarıdaki odada bir kahkaha patladı. Kilitte dönen anahtarın sesini duyan Aiyss'in gözleri, fal taşı gibi açılmıştı. Will artık oradan aynilması gerektiğini biliyordu ama kıza son bir şey daha söylemesi gerekiyordu.

"Aiyss," dedi kızın kederli bakışlarını üstüne çekerek. "Eğer seni sorgularsa, bilmek istediklerini söyle. O bilgiyi elde etmesinin bize bir zaran yok. Sorulari yanıtla."

Aiyss nasılsa planlarimı açığa vuramaz, diye aklından geçirdi acı acı, çünkü bir planı yokm. Öte yandan Keren'in büyuk olasılıkla zaten tahmin ettiği gerçekleri saklayarak acı çekmesine de gerek yoktu kızin.

"Peki!" dedi Aiyss.

"Söz ver bana," diye ısrar etti Will. "Ona söyleyeceğin hiçbir şeyin bana bir zararı olmayacak."

Aiyss paniğe kapılmanın eşiğinde olmasına rağmen, söz vermedikçe Will'in oradan ayrılmayacağını adı gibi biliyordu.

"Söz veriyorum! Ona her şeyi anlatacağım ama git artık! Hadi!"

Will, halatı bacaklarının arasından sırtına geçirip sağ omzuna atmakla meşguldü.

Eldivenlerini taktı ve sol eliyle ipin bağlı ucunu başının yarım metre yukarısından atarak sağ eliyle boştaki ucunu kalçasına sardı.

Vücuduna sanlı halat sayesinde ayaklarıyla kuleden destek alarak kontrollü bir şekilde kendini boşluğa bıraktığında, Aiyss'in yüreği ağzına gelmişti.

Usulca, "Seni almaya geleceğim," diye fısıldadı Will. Böylece hafif adımlarla duvardan aşağı inmeye başladı. İçinden hızlı davranıp çabucak avluya varmak geliyordu ama süratli hareketlerin duvarlardaki nöbetçilerin dikkatini çekeceğinin bilincindeydi.

Parmaklarin dudaklarina götüren Aiyss, arkadaşına doğru bir öpücük gönderdi. Hemen ardından hızla pencerenin önünden uzaklaşarak perdeyi çekti. Keren'in halatı görmesini elinden geldiğince engellemeliydi. İnişin ortasında yakalanması. Will için ölüm demek olurdu.

OTUZ S€KİZ

Ayss zar zor masaya ulaşmıştı ki kapı açıldı ve Keren içeri girdi. Kapıyı arkasından kilitlerken yüzüne küçümseme dolu bir ifade oturtmak için tüm iradesini harcayan Aiyss, derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalışıyordu.

"Yine ben geldim," dedi Keren. Kızın buz gibi bakışlarına aldırmaksızın, neşeyle gülümsedi. Hemen ardından odayı saran kokuyu fark edince yüzünü buruşturdu.

"Tanrim, bu iğrenç koku da ne böyle? Bir şey mi yaktın burada?"

Aiyss, hızla düşündü. Kendi bumu asitten yayılan keskin kokulara alıştığı için fark etmiyordu ama belli ki oda hâlâ leş gibi kokuyordu. Aklına bir fikir gelmişti. Ayağa kalkarak tiksintiyle Keren'e baktı.

"Bazı belgeleri yaktım, evet," dedi. "İçlerindekileri öğrenmemen daha doğru olur diye düşündüm."

Keren, düşünceli bir ifade takındı. "Demek öyle, ha?" dedi önceki kadar neşeli olmayan bir sesle. "Sanırım üstünü aramam gerekirdi. Centilmenliğime verdiğin şu karşılığa bak; beni

oyuna getirmeye çalışıyorsun." Kemerindeki keseye uzandı. "Ancak mavi dostumuzun belgelerin içindeki her türlü bilgiyi bana söylemeni sağlayacağım unutmuş gibisin."

Adam mavi taşı tekrar çıkardığında, Aiyss'in kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Hakkında tüm bildiklerine rağmen, içinde dönüp taşa bakmak için zapt edilemez bir istek vardı. inanılmaz bir çaba harcayarak, bakışlarını taştan uzaklaştırdı.

"Sen de geçen denemende taşın üstümdeki etkisinden kurtulduğumu unutmuş olmalısın," dedi adamin alaycı ses tonunu taklit ederek.

Sandalyelerden birine oturan Keren, bacak bacak üstüne atmış, mavi mücevheri kayıtsızca havaya atıp mtuyordu.

"Doğru," dedi kıza, "ama sana ikinci seferin daha kolay olacağını söylemiştim."

Masaya sırtını dönen Aiyss, Keren'in bakışlarım perdeyle örtülü pencereden uzaklaştirmak için kapıya doğru yürüdü. Tam olarak emin değildi ama parmaklığa bağlı halattan gıcırtılar duyar gibi olmuştu.

"Ucuz büyülerin bana sökmez," dedi. "Hilelerine nasıl karşı koymam gerektiğini çok iyi biliyorum."

Keren, anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. "Bildiğinden eminim," dedi, "eğer yaptığım şey büyü olsaydı tabii. Ancak bu bambaşka bir şey. Seni hipnotize ediyorum yani bir çeşit zihin kontrolü uyguluyorum. Bu taş, yalnızca zihnin için bir odaklanma noktasından ibaret. Seni gevşeterek hipnoz ustası tarafından kontrol edilmeni sağlıyor."

Aiyss'in yüzü küçümseme dolu bir gülümsemeyle kaplandı ama aslında Keren'in sözleri, endişelenmesine yol

açmıştı. Onun boyunu aşan meselelerdi bunlar. Yine de, Will'e biraz daha zaman kazandırmak için oyun oynaması gerekiyordu.

"İşin sırrını açığa vurduğuna göre, asla gevşemeyeceğimden emin olabilirsin," dedi. Keren, başını iki yana salladı.

"Taşı hiç görmeden amaçlarini öğrenmiş olsan, karşı koyabilirdin. Ancak zihnin çoktan tuzağa düştü bile. İlk denemede üstünde sağladığım kontrol, zihninde 'hipnotizma belleği' adını verdiğim bir şey yarattı."

Aiyss, gözlerini devirerek, "Amma da korkutucu," dedi. Ancak içten içe çok korkmaya başlamıştı. Keren kendinden çok emin konuşuyordu ve sahte şövalyeyle ilgili öğrendiği bir şey varsa, o da adamın nedensiz yere böbürlenen tiplerden olmadığıydı.

"Korkutucu değil, yalnızca kullanışlı," dedi Keren fazlasıyla mantıklı bir ses tonuyla. "Görüyorsun ki, sen hipnoz etkisi altındayken bilinçaltına seni istediğim an yeniden hipnotize etmeme olanak tanıyan bir bellek yerleştirdim. Tek yapmam gereken şey, son konuştuğumuz konuya dönmek."

"Çok sıkıcı bir konu olduğuna eminim," dedi Aiyss alay edercesine. Ancak ağzından çıkan her kelime, içindeki korkunun büyümesine neden oluyordu. Keren, hâlâ gülümsüyordu. Kızın cesaretine ve savaşçı ruhuna hayran kalmıştı. Ancak sonuçta, diye düşündü, bunu sağlayan onu istediğim an hipnotize edebiliyor olmam. Taşı kızin önüne doğru atin. Aiyss, hızla başını çevirdi.

"Sanırim... arkadaşın Will ve gerçek mesleği hakkında konuşuyorduk. Öyle değil mi?"

Aiyss, karşı koymasına rağmen zihninin bir parçasının boyun eğdiğini ve bakışlarının kendi isteği dışında Keren'in havaya kaldırdığı taşa doğru çevrildiğini fark etti. Bir nabız gibi atan taşın sade mavi ışıklan, zihnini içine çekiyordu sanki. Taşa doğru istemsizce bir iki adım bile atmıştı.

"Will bir Orman Muhafızı," dedi. Zihninin mücadele veren kısmı, kelimelerin ağzından kaçmasına engel olamamıştı. Korkak davranışı karşısında belli belirsiz bir tiksinti hissetti.

"Elbette öyle. Bunu zaten biliyorduk, değil mi? Ancak ben şu yaktığın belgelerle ilgileniyorum. Anlat bakalım."

"Belge falan yokmu," dedi Aiyss. Zihni, farklı bir boyutta, kontrolü ele geçirmek için bir kez daha mücadele veriyordu. Kelimeler ağzından dümdüz ve duygusuzca çıkıyor, en önemli sırlan ele verdiğini fark ettiği halde kendisini durduramıyordu. "Burnuna gelen şey, asit kokuşuydu."

Keren'in yüzündeki tebessüm, yerini çatık kaşlara bıraktı. Arılamıyordu...

"Asit mi? Ne asidi?" diye sordu aceleyle.

"Will parmaklıklarin üstüne asit döktü," dedi Aiyss. Zihni içten içe çığlıklar atıyordu: Kes sesini! Tann aşkına, kes sesini! Will'in kaçmak için zamana ihtiyacı var, seni ödlek tavuk! Hemen soma ağzından çıkan kelimeleri duyunca, dehşete düştü.

"Will'in kaçmak için zamana ihtiyacı var."

Keren, birden ne olup bittiğini kavramıştı. Sandalyesini devirerek ayağa fırladı. Sandalye gürültüyle zemine düşerken, takındığı tüm o rahat, aldırmaz ifade de kaybolmuşum. îki adımda pencereye ulaşarak, kalın perdeyi yırtarcasına açtı.

Parmakliklari eritmeye devam eden asitten yayılan koku, pencere yakinlarinda iyice yoğunlaşmıştı. Etraflari minik sıvı havuzlariyla dolu olan, ortadaki iki çubuğun tabanlarindan duman tütüyordu. Onceden berrak bir renge sahip olan asit, demiri yok ettikçe paslı kahverengiye dönmüştü. Uzanıp sağ taraftaki çubuğa asılan Keren, parmaklığı yerinde tutan son demir filizlerini de parçaladı. Gözlerini kısarak Aiyss'e döndü.

"Nereye gitti?" diye sordu. Mantığı ona, Barton'un pencereden kaçmış olamayacağım söylüyordu ama çocuğun odaya nasıl girmiş olduğunu kavrayamıyordu bir türlü.

Will'in odaya girmemiş olduğunu düşünememişti. Ayrıca, ortadaki iki çubuğun etrafini saran asit havuzlarindan yükselen kokular nedeniyle en soldaki parmaklığa bağlı halatı da ilk anda görememişti.

Aiyss, yanit vermedi. Zihninde verdiği mücadelenin gerginliği ağır basmış. Keren sandalyesinden firladığı an yere yığılmıştı. Ters dönmüş sandalyenin yanında yerde yatıyordu. Usulca küfur eden Keren, kıza yaklaştı. Eşek sudan gelinceye dek dövmesi gerekse bile onu konuşturacağına yemin etti. Birden pencereden gelen hafif gıcırtı sesleri çalındı kulağına. Arkasını döndü. WiU'in parmaklığın dibine düğümlediği halat, gözlerinin önündeydi artık. Öne atılarak pervaza yaslandı ve sıçrayan asit elini yakınca, yeniden küfretti. Gerilen halat, ucunda asılı duran nesnenin -ya da kişinin- ağırlığıyla hafifçe kımıldarken lifleri, gıcırdıyordu.

Derhal hançerini çıkaran Keren, parmaklıkların arasından uzanarak gergin halatı kesmeye başladı. Aklından hücrenin dı-

şındaki muhafızlari çağırmak geçti ama soma aklına olay yerine daha yakındaki duvar nöbetçileri geldi. Duvarlara doğru avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

"Nöbetçiler! Nöbetçiler! Hain şatoda! Hisarda! Yakalayın onu!"

Çok aşağılardaki Will kopan yaygarayı duymuş, Keren'in bıçağıyla kesmeye çalıştığı halattaki titreşimi hissetmişti. Yalnızca birkaç saniyesi kaldığını fark ederek, duvara paralel bir şekilde aşağı kayabilmek amacıyla ayaklarim dümdüz aşağı indirdi. Çaresizce sağ eliyle tumnabileceği bir yer aranmaya başladı. Birkaç saniye içinde iki taş bloğun arasındaki derin yarığı keşfetmişti. Halatı bıraktığı sol eliyle kendine tutunabileceği bir yer aramaya koyuldu. Tam sol elini de bulduğu çıkıntıya atmıştı ki, yukaridan kesilen ip, dev bir yılan gibi avlunun taşlarina düştü.

Kulenin tabanıyla arasında hâlâ yedi metrelik bir mesafe vardı. Keren'in bağırışlarına anlam vermeye çalışan duvar nöbetçilerinin şaşkın çığlıklarını duyabiliyordu. Özensiz bir şekilde aşağı inmeye başladı; derisiyle tırnakları yırtılıyor, kaba taşlara sürtünen dar pantolonunda delikler açılıyordu. Yere üç metre kala kendini boşluğa bıraktı ve düşüşün etkisini azaltmak için bilekleriyle dizlerini bir kedi gibi esneterek avluya kondu. Etrafında şaşkınlık dolu feryatlar kopuyor, ne olup bittiğini anlamaya çalışan nöbetçiler ortalığı birbirine katıyordu.

Dört metre ötesindeki hisar kapısı hızla açıldı ve elindeki baltalı mızrakla dışarı fırlayan çavuş, sağa sola bakınmaya

başladı. Başlığını yeniden kukuletasının üstüne geçiren Will, hafif aydınlık bir noktaya çekilerek kangal haline gelmiş halatı işaret etti.

"Şuradan indi!" diye bağırdı. "Ahıra gidiyor! Takip edin!"

Çavuş, üzerinde düşünmeden Will'in yanından geçerek işaret ettiği yöne doğru koşmaya başladı. Ancak yan yana geldiklerinde, kaçak çalgıcının genç yüzünü tanımıştı.

"Bir dakika," dedi, "sen..." Çavuş, daha cümlesini bitirmeden, silahıyla çalgıcıya doğru hamle yapmıştı bile. Will, elindeki saks bıçağıyla silahın ağır baltalı ucunu bir tarafa itti ve kolundan kavradığı çavuşu döndürüp, omzunun üstünden avlımun taşlarina doğru fırlattı. Adamm kafası sert taşlara çarptı. Miğferi bir yana yuvarlandı ve hareketsiz kaldı.

Will, çavuşun miğferini ve uzun, ağır silahını kaptı. Merdivenlere yönelmeden önce halat yığınından kendine küçük bir parça kesti. Hareket ettiğini gören Keren'in, kulenin tepesinden kopardığı yaygarayı duyabiliyordu. Kısmen adamin sesini bastırmak, kısmen de kargaşayı artırmak üzere, avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

"Hisardalar!" diye bağırdı. "Yüzlercesi! Tüm nöbetçiler kapıdaki kulübede toplansın!"

Duvarlara uzanan merdivenleri koşar adım çıkarken bir yandan da çelişkili emirler veriyor, adamlari kapıya, hisara ve kuzey kulesine yolluyor, ilerlerken çavuşun ağır demir miğferini tıngırdatıyordu. Kargaşanın en önemli müttefiki olduğunun farkındaydı. Karşısına çıkan herkesin birer düşman olduğunun farkındaydı, buna karşılık nöbetçilerin gördükleri her yeni kişiyi tâmmlamalari gerekecekti.

Güney duvarindaki sete çıktı. Batı kulesine açılan kapı hemen arkasındaydı ve üç nöbetçi koşarak üstume geliyordu. Will, onu görünce duraklayan askerlere hemen arkalarinda kalan duvarı işaret etti.

"Yere yatın, aptallar! Okçulari var!" diye bağırdı. Düşmanın ok atmadan önce uyanda bulunmasını beklemeyen askerler, anında itaat ederek dümdüz yere uzandılar ve ok yağmurunu beklemeye başladılar.

Arkasını dönüp kuleye dalan Will, kapıyı arkasından sertçe kapattı. Yakınlarda bulduğu geniş fıçıyı, öbür taraftan batı duvarlanna çıkmadan önce kapının önune yerleştirdi. Uzaklardan koşuşturmalar ve bağiriş çağrişlar duyuluyordu ama duvarin bu tarafı, kule siperlerine açılan iç merdivenlerden gelen ayak seslerine karşın, oldukça sessizdi. Kestiği halat parçasını, attığı yarim düğümler aracılığıyla ustalıkla elindeki sopaya geçirdi ve silahını halatın boştaki ucu duvardan sarkacak şekilde, mazgallı siperlerin arasına sıkıştırdı.

Halatın ucuna tutunarak kendini aşağı bıraktı. Kaba taşlara basarak duvardan iniyordu. Kısa gelen halat sona erdiğinde, zeminle arasmda iki metreden az bir mesafe kaldığını görünce yere atladı. Bu kez misi o kadar kolay olmamıştı; engebeli zemine çarpıp yana devrilmiş ve bu sırada dizmi keskin bir kayaya çarpıvermişti.

"Bundan sonra daha uzun halatlar kullanmam gerekecek," diye mırıldandı. Hemen sonra, takipçilerinin kulenin bu kısmına bir göz atmak isteyeceklerini düşünerek geri döndü ve kaba duvarın dibinden, kuleyle duvarin yoğun gölgelerine sığınarak ilerledi. Güney duvarina vardığında, havayı delip geçen, yüksek perdeden melodik bir ıslık çaldı.

Yukaridan bağırtılarla koşuşma sesleri geliyor, karşılıklı emirler haykırılıyordu. Keren'in sesini duyamıyordu artık. Hain şövalyenin, takibin kontrolünü ele almak için hisarin merdivenlerini inmekte olduğunu tahmin etti. Bırakalım koştursun, diye geçirdi aklından zalimce. Bir kez daha ıslık çaldı. O kargaşada, ıslıklan şatodakiler tarafından duyulmamış gibiydi. Ancak yüz elli metre ötede, minik bir yükseltinin hemen arkasındaki hassas kulaklara duyurmuştu sesini.

Güçlü toynak tıkırtılarini işittiğinde, tekrar ıslık çalmak üzereydi. Will, çok iyi bildiği o dörtnala gelişi duyabiliyordu artık.

Midillisi şatoyla arasındaki yükseltiyi aşmış, WiU'in saklanmakta olduğu sağ tarafa doğru yönelecek şekilde şatoya doğru koşuyordu. Islığını bir kez daha çalmasıyla birlikte rotasını düzelterek dosdoğru efendisine yaklaşmaya başladı.

Saklanma denemelerinden vazgeçen Will, bütün gücüyle koşarak şatodan uzaklaşmaya başladı. Arkasından kopan patırtıların şiddeti artmıştı. Yerini mi keşfetmişlerdi, yoksa kargaşa hâlâ devam mı ediyordu acaba? Durup öğrenmeye niyeti yokm.

Hemen yanında ön bacaklarının üstünde kayarak duran Çekici, kulaklarını geriye yatınp otuz iki dişini göstererek, selam verircesine kişnedi. Will, hayvanın sırtına atlama gereği bile görmedi. Midillisi gerisingeri dönerken iki eliyle birden eyer topuzuna dokunmayı tercih etmişti.

"Koş!" diye emretti. "Koş! Koş! Koş!"

Artık duvarlardan gelen feryatları duyabiliyordu; onu gördüklerinin farkındaydı. Ancak duvarlarda, hızla hareket

etmekte olan yan aydınlık bir hedefi elindeki tatar yayıyla vurabilecek biri olmadığı sürece, güvendeydi. Toparlanan Çekici, dörtnala şatodan uzaklaşmaya başladı. Will, yere değmemek için dizlerini yukarı çekti. Birkaç metre boyunca eyere asılı kaldıktan sonra, itme gücüyle midillisinin süratli adımlarını göz önüne alarak yerden destek aldı ve Çekici'nin sırtına atlayıverdi. Çekici, beğeniyle başını salladı.

"Aferin oğluma," dedi Will, uzanıp hayvanın boynunu okşayarak. Tüylü midilli, yavaşlamadan hafifçe kişnedi. Sesine ayıplama dolu bir hava katmıştı.

Sana başını belaya sokmaman gerektiğini söylediğimi sanıyordum, der gibiydi kişnemesi.

"Dırdır etmesene," dedi Will. Çekici, haklı olarak bu sözleri duymazdan geldi. Tepeyi aştıklarında, onlan bekleyen Xander ile Malcolm'un belli belirsiz suretleriyle karşılaştılar. Will, dizginleri çekerek Çekici'yi durdurdu.

"Neler oldu?" diye sordu Xander. Will, başını iki yana salladı.

"Aiyss'i buldum. Konuştuk ama onu oradan çıkaramadan şu lanet olası Keren geldi."

"Peki, şimdi ne yapmayı planlıyorsun?" dedi Malcolm.

"Şimdi, ormana döneceğiz," dedi Will, kaderini kabullenerek.

Xander, merakla Will'i izliyordu. Genç Orman Muhafızı yenilgiyi kabullenmiş gibiydi ama sesi çok kararh çıkıyordu. Xander, bu meselenin çabucak çözülmeyeceğini biliyordu.

"Peki sonra ne olacak?" diye sordu.

Will, başım Xander'a doğru çevirdi. Pelerininin derin kukuletası, yüzünün gölgeler içinde kalan üst kısmını saklıyor-

du. Xander'in tek görebildiği yeri ağzı ve kararlı bir ifadenin oturduğu çenesiydi.

"Sonra," dedi Will, "Aiyss'i şu lanet olası şatonuzdan çıkaracağım; tüm taşlarını teker teker sökmem gerekse bile."

SONSÖZ

Bakışlarini karşısında oturmakta olan kıdemli Orman Muhafızlan'na çeviren Horace'ın yüzü asılmıştı.

"Yani benden Macindaw'a mı gitmemi istiyorsunuz?" dedi düşüncen bir sesle. "Will ile Aiyss'in yapamadığı ne gelir ki benim elimden?"

Crowley'nin, Araluen Şatosu'nun göklere doğru uzanan kulelerinin birinde bulunan çalişma odasındaydılar. Küçük ama konforlu mobilyalarla döşeli oda, bir köşesindeki açık şömineyle ısınıyordu. Halt ile Crowley bakıştılar ve Orman Muhafızı Komutam, yanit vermesi için arkadaşına işaret etti.

"Will ile Aiyss'in yanlarinda takviye güç bulunması, kendimizi daha iyi hissetmemizi sağlayacak," dedi Halt.

Horace gülümseyerek, "Ben yalnızca bir kişiyim," dedi.

Halt, çocuğa kayıtsızca bakarak, "Seni görev başında gördüm, Horace," dedi. "'Yalnızca bir kişi'den çok daha fazlasısın ve Will'in sırtını kollayacağını bilmek, içimizi rahatlatacak. Ayrica her ikisi tarafından tanınan ve güvenilen birini göndermemiz gerekiyor."

Horace, bunun üzerine gülümseyerek, "Onlari tekrar görmek çok iyi olacak," dedi. Araluen Şatosu'nda hayat, kış aylarinda tekdüzeleşmeye başlardı. Göreve gönderilme fikri, kuşkusuz ki çok çekiciydi. Aiyss, Horace'ın çocukluk arkadaşıydı ve en yakın dostu olan WiU'i görmeyeli de aylar olmuştu.

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyen Hah, şatoyu çevreleyen gri kış manzarasına bir göz attı.

"Bizi endişelendiren şey, belirsizlik, Horace," dedi. "Aiyss'in adamından birkaç günde bir metin de olsa bir mesaj gelmesi gereldrdi. Dün gönderdiğimiz güvercine de bir yamt gelmedi. Ne de olsa, hayvanın kendini toplaması için beklemelerine gerek yok. Ellerinde uçmaya hazır bir düzine güvercin olmalı."

"Tabii güvercin bir atmaca tarafından avlanmış da olabilir," diye araya girdi Crowley. "Olmadık şey değil."

Halt'un yüzünde birden beliren sıkkın ifade, Horace'a, eski dostlarin bu konuyu daha önce, muhtemelen birkaç kez konuşmuş olduklannı gösteriyordu.

"Bunun*farkındayım,* Crowley!" dedi Halt soğuk bir sesle. Bakışlarını yeniden Horace'a çevirdi. "Ortada bir mesele olmayabilir. Belki de Crowley haklıdır ama riske girmek istemiyorum. Senin yola çıkmanı istiyorum. Bu sırada elimize bir mesaj geçerse, birisini gönderip seni geri çağırabiliriz de."

Horace, kır saçlı ufak tefek Orman Muhafızı'na sıcak bir bakış attı. Halt'un, kuzeydeki karlı baronluğa gönderilen kişi Will olduğu için her zamankinden daha endişeli göründüğünü fark etmişti. Aradan kaç sene geçerse geçsin, Halt'un bir parçası, Will'i daima genç çırağı olarak görecekti. Horace, Orman Muhafızı'na doğru bir adım attı.

"Endişelenme, Halt," dedi usulca. "Ben ona göz kulak olurum."

Halt'un minnettarlığı gözlerinden okunuyordu. "Sağ ol, Horace."

"Hawken demek istedin herhalde," diye araya girdi, artık meseleye dönme zamanının geldiğinde karar kılan Crowley. "Alışsan iyi olur."

Bir şey anlamayan Horace, asık bir suratla Crowley'ye döndü.

"Yeni kimliğin," dedi Crowley. "Bu gizh bir görev ve Araluenli ünlü bir şövalyenin öyle bir anda Norgate Baronluğu'nda belirmesine izin veremeyiz. Oraya Sör Hawken adlı bir paralı asker kimliği altında gideceksin. Kalkanına mavi yumruk resmini çizdirsen iyi olur."

Mavi yumruk, Araluen sınırları içindeki paralı askerlerin -kendilerine iş arayan başıboş şövalyelerin- simgesiydi.

Horace, başıyla onaylayarak, "Yani gerekli kas gücünü sağlayıp plan yapmayı Will ile Aiyss'e mi bırakacağım?" dedi neşeyle.

Sert bakışlarını çocuğa doğru çeviren Halt, başını hafifçe iki yana salladı. "Kendini hafife alma Horace," dedi. "Mantıklı düşünebilen bir insansın sen. Sağlam ve pratik fikirlerin var. Biz üçkâğıtçı Orman Muhafızları ile Habercilerin hizaya gelmek için bazen seninki gibi görüşlere ihtiyacımız olur."

Horace, duyduklari karşısında şaşkına dönmüştü. Daha önce kimse, onu mantıklı düşünen biri olarak nitelendirmemişti.

"Teşekkürler, Halt," dedi. Hemen ardından yüzünü astı. "Benimle gelmen için seni ikna edemem sanırim, ne dersin? Tıpkı eski günlerde, Galya'da olduğu gibi."

"Son yıllarda pek çok fantastik kitap yayımlandı ama pek azı bu özgün öykünün çekiciliğine erişebildi."
- Booklist

"Yüzüklerin Efendisi *ve* Harry Potter *serilerinin tadını taşıyan, soluksuz bir macera."*
- Limelight

Macera devam ediyor...

Skandiyalılar ile Araluenliler'in yaptığı antlaşmanın üzerinden beş yıl geçmiştir. Çıraklık günlerini geride bırakan Will, artık tam donanımlı bir Orman Muhafızı olmuştur.

Will'in sorumlu olduğu bölge çok sakin bir yer olsa da, bir süre sonra tuhaf olaylar baş gösterir. Kuzeydeki başka bir bölgede, Lord Syron aniden gizemli bir hastalığa yakalanır.

Will, hastalığa neden olan büyücülükle ilgili söylentilerin arkasındaki gerçeği araştırırken, eski arkadaşı Alyss ile tehlikeli bir maceraya atılır.

Alyss rehin alınınca, Will, arkadaşıyla görevi arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktır.

www.beyazbalina.com.tr
www.beyazbalinaalisveris.com.tr

11 yaş ve üstü

11.00 TL
ISBN 978-975-999-522-5